

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้และไม่ใช้
กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญาานิพนธ์

ของ

พรพิมล ประสงค์พร

19 ก.ค. 2536

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

พฤษภาคม 2535

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....*เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย*.....ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....*สมสร วงษ์น้อย*.....กรรมการ

(รศ.ดร.สมสร วงษ์น้อย)

คณะกรรมการสอบ

.....*เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย*.....ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....*สมสร วงษ์น้อย*.....กรรมการ

(รศ.ดร.สมสร วงษ์น้อย)

.....*บังอร พานทอง*.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ดร.บังอร พานทอง)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....*สมพร บัวทอง*.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2535

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนจาก ศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนภาษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
สนับสนุนโดยมูลนิธิโรตารีของโรตารีสากล

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก รศ.ดร.เสาวลักษณ์
รัตนวิทย์ รศ.ดร.สมสรร วงษ์น้อย ดร.บังอร พานทอง และดร.ชุติมา เจียมศิริ
ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความเมตตากรุณาที่ท่านอาจารย์ทุกท่านได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ
ความช่วยเหลือในการดำเนินการวิจัย ตลอดจนการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการ
วิจัย และการปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทุกท่านเป็น
อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.สุนันท์ ศลโกสุม ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำเกี่ยวกับ
การดำเนินการวิจัย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการและคณาจารย์โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาอ้อมเกล้า
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หมอวิชาภาษาต่างประเทศที่ได้กรุณาช่วยเหลือและอำนวยความสะดวก
ตลอดระยะเวลาการดำเนินการวิจัย ขอขอบคุณอาจารย์สรายุทธ เศรษฐบรรจ ที่ได้กรุณา
ให้ความอนุเคราะห์ในเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และอาจารย์พรพิมล พันธวานิชย์
ที่ได้กรุณาแนะนำเกี่ยวกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นประโยชน์ต่อ
ผู้วิจัยอย่างมาก

ขอขอบคุณพี่ เพื่อนและน้อง เอกการมัธยมศึกษาทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือ
และเป็นที่กำลังใจต่อผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ
ของบิดา - มารดา ครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้ให้การศึกษาและความช่วยเหลือทำให้
ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในชีวิตและการศึกษาตราบเท่าทุกวันนี้

พรพิมล ประสงค์พร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	7
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
เอกสารเกี่ยวกับแนวโน้มการสอนภาษาต่างประเทศ	14
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	30
เอกสารเกี่ยวกับการทดสอบเชิงปฏิบัติการ	80
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	98
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	106
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	107
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	107
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	108
การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	108
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	122
การวิเคราะห์ข้อมูล	125
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	125

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	131
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	131
การวิเคราะห์ข้อมูล	132
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	145
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	145
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	145
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	146
การวิเคราะห์ข้อมูล	149
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	149
อภิปรายผล	152
ข้อเสนอแนะ	159
บรรณานุกรม	160
ภาคผนวก	170
ภาคผนวก ก	171
ภาคผนวก ข	257
ภาคผนวก ค	336
ประวัติผู้วิจัย	368

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	
	ด้านการพูด	116
2	แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	
	ด้านการเขียน	117
3	แบบแผนการทดลอง	123
4	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง	133
5	แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง	135
6	แสดงการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการ ทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง	136

7	แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตาม คู่มือครู ภายหลังการทดลอง	138
8	แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของ นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้ กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู	140
9	แสดงการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง	143
10	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้ กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู	144
11	แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง	337
12	แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	338

13	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	
	ด้านการพูด	340
14	แสดงค่าความเชื่อมั่นของการตรวจคะแนนการพูด	341
15	แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถ	
	ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน	343
16	แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	
	ด้านการอ่าน	344
17	แสดงค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถ	
	ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน	346
18	แสดงค่าความเชื่อมั่นของการตรวจคะแนนการเขียน	349
19	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ .	351
20	แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง	353
21	แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูด	356
22	แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน	359
23	แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน	362
24	แสดงคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	365

บทนำ

วิทยาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก การสื่อสารที่สื่อความหมายซึ่งกันและกันเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้การพัฒนาประเทศเจริญรุดหน้าอย่างยิ่ง ในการติดต่อสื่อสารกันนั้น ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นเนื่องจากเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์นั้นคือภาษา ภาษาเป็นเครื่องมือของสังคมสำหรับใช้เป็นสื่อกลางในการตกลงบอกกล่าวทำความเข้าใจระหว่างบุคคล นอกจากนี้ภาษายังมีความสำคัญไม่เพียงแต่เป็นวิถีทางแห่งการสื่อสารเท่านั้น แต่ยังเป็นแนวทางที่เราจะพูดกับตนเอง หมายถึงให้เหตุผลกับตนเองได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 9 ; อ้างอิงมาจาก Fletcher.

1961 : 85)

ภาษาที่ถือว่าเป็นภาษาสากลใช้ในการติดต่อสื่อสารกันคือ ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อธุรกิจการค้า ศาสนา การเมือง สังคมและวัฒนธรรม (Richard and Rogers. 1986 : 1) จากการวิจัยความคิดเห็นของนักเรียนในกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งทำการศึกษาค้นคว้าโดยขอว์ พบว่าในอนาคตภาษาอังกฤษจะเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญต่อการพัฒนาตลาดสากล และติดต่อสื่อสารกับสังคมนานาชาติในด้านธุรกิจการค้ามากขึ้น (Shaw. 1983 : 30) การเรียนภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญยิ่ง เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สามารถใช้ติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติทั่วโลก อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาข้อมูลข่าวสารความรู้เกือบทุกแขนง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการถ่ายทอดวิทยาการทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีซึ่งจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศอย่างมาก

ด้วยเล็งเห็นความสำคัญของภาษาดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกเสรีตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) โดยมีจุดประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือ เพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถความถนัดในภาษาต่างประเทศตามความสนใจของผู้เรียน ให้รักเรียน

ได้มีทักษะเบื้องต้นด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ในภาษาที่เลือกเรียน สำหรับใช้ในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งให้รู้วัฒนธรรมที่ สอดแทรกอยู่ในภาษา ตลอดจนให้เห็นคุณค่าของภาษาที่เลือกเรียน มีนิสัยรักการอ่าน (กระทรวง ศึกษาธิการ. 2533 : 21)

สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษายังไม่ประสบผลเท่าที่ควร จากการรายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาของนักเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขต การศึกษา 7 ปีการศึกษา 2530 พบว่า จากการทดสอบไม่มีนักเรียนในจังหวัดใดในเขต การศึกษา 7 สอบได้ค่าคะแนนเฉลี่ยถึงครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม (ผดุงชัย ภูพิศน์ และคนอื่น ๆ. 2530 : 1109) และจากการประเมินคุณภาพวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนมัธยม ศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 6 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในทุกด้านของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนมีค่าคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 30.53 ถ้าเปรียบเทียบกับเกณฑ์การผ่านแล้วยังไม่ผ่านเกณฑ์ (บุญเหลือ แผงเวียง และคนอื่น ๆ. 2531 : 1180 - 1120) จากผลงานวิจัยดังกล่าวเป็นข้อมูลชี้ให้เห็นว่า การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นยังไม่ประสบผล ทั้งนี้ มีสาเหตุ เนื่องมาจากกระบวนการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับหลักทางภาษาศาสตร์ คือ การเรียน การสอนไม่เป็นไปตามธรรมชาติ การสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ยังไม่สัมพันธ์กัน (วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์. 2528 : 10 - 12) นอกจากนี้ ครูไม่เปิดโอกาสให้ นักเรียนแสดงความคิดเห็นและนักเรียนมีโอกาสน้อยมากในการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียน การสอน การจัดการเรียนการสอนเน้นเนื้อหามากกว่ากระบวนการ นักเรียนไม่มีความสามารถ ในการคิด การตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาอย่างมีเหตุผล นอกจากนี้หนังสือเรียนภาษาอังกฤษ มีเนื้อหาที่นำมาใช้ในชีวิตประจำวันไม่ได้เนื้อหาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ยากและมากเกินไป (กรมวิชาการ. 2532 : 294) ในเรื่อง กระบวนการเรียนการสอนของครู กู๊ด (Good. 1983 : 140) ได้กล่าวว่า การสอนของครูมีอิทธิพลอย่างมากต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ของ นักเรียน ถ้าครูมีความรู้และทักษะในการสอนไม่เพียงพอ ขาดประสบการณ์ก็จะนำไปสู่การจัด กิจกรรมการเรียนการสอนที่ไม่ดี หรือไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ อีสร่า สารงาม ได้

เขียนถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในส่วนที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอนและตัวครู คือ ครูใช้ภาษาไทยในการสอนภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ทำให้นักเรียนขาดการฝึกทักษะการฟังและการพูด การสอนอ่านยังนิยมวิธีการแปล (อิสรา สารงาม. 2527 : 16 - 18) ศรีวิย สุวรรณกิติ ได้กล่าวถึงตัวครูว่า ครูขาดความรู้ทางด้านวิธีการสอนที่ถูกต้อง ไม่สามารถนำวิธีการสอนที่เหมาะสมไปใช้ประโยชน์หรือนำไปใช้ได้ไม่ถูกต้อง และครูยังขาดการใช้จิตวิทยาในการสอน เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่จำเป็นต้องอาศัยการฝึกอย่างมาก (ศรีวิย สุวรรณกิติ. 2522 : 27) นอกจากนี้ ครูยังยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางทำให้นักเรียนมีโอกาสดแสดงกิจกรรมหรือมีส่วนร่วมในการเรียนน้อยการที่ครูใช้พฤติกรรมในการบรรยายถามนักเรียน เสนอบทเรียนเป็นส่วนมากนั้นทำให้นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสดที่จะฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ให้เพียงพอ (ประสิทธิ์ นรศาสตร์. 2526 : 83) สำหรับในด้านการวัดผลประเมินผล ครูยังขาดความเข้าใจในเรื่องการทดสอบ อีกทั้งการทดสอบไม่สัมพันธ์กับวิธีสอน (วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์. 2528 : 12) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการวิจัยสังเคราะห์กระบวนการหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น (กรมวิชาการ. 2532 : 93 - 94) ที่ว่าครูส่วนใหญ่ยังยึดถือการประเมินเพื่อการตัดสินมากกว่าเพื่อพัฒนาและไม่นำผลการประเมินมาปรับปรุงการเรียนการสอน ครูใช้เทคนิควิธีการวัดผลไม่สอดคล้องกับลักษณะจุดประสงค์ที่ต้องการวัด นอกจากนี้ยังไม่สามารถเลือกใช้และสร้างเครื่องมือวัดผลได้อย่างเหมาะสม ข้อสอบที่ใช้วัดผลนักเรียนส่วนใหญ่จะเป็นปรนัยเลือกตอบซึ่งคัดเลือกมาจากหนังสือหรือแบบฝึกหัดที่มีผู้สร้างไว้ตามจุดประสงค์เรียบร้อยแล้ว ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด และยังมีข้อจำกัด คือไม่สามารถใช้ได้กับการวัดผลประเภทการฝึกทักษะทางการฟังและการพูด วอล์คเกอร์ (Walker. 1991 : Unpagged) ได้กล่าวว่าเครื่องมือวัดผลทางภาษาในปัจจุบันไม่ได้วัดความสามารถในการใช้ภาษา แต่ครูจะวัดในสิ่งที่ตนสอนไป และจะวัดได้แต่เพียงความสามารถในการอ่านและเขียนเท่านั้น

จากสภาพปัญหาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ประสบผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษได้นั้น ต้องอาศัยวิธีการสอนและคุณภาพการสอนของครูซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ดังที่ ฟินอคเคียโร (Finocchiaro. 1974 : 36 - 37) และ

มิเชล (Michael. 1973 : 404) ได้กล่าวว่า หากครูยังคงสอนแบบเก่าที่เน้นให้นักเรียนท่องจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ก็จะเป็นผลให้ประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียนไม่ดีเท่าที่ควร แนวโน้มในการสอนปัจจุบันนี้จะเน้นการสอนที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นสำคัญ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำ ช่วยเหลือให้กำลังใจและเตรียมการจัดรูปแบบและสถานการณ์ทางภาษาให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษาคด้วยตนเองได้ เน้นการนำภาษาไปใช้ได้จริงในชีวิตจริงของผู้เรียน สิ่งสำคัญในกระบวนการเรียนการสอนจะเน้นการให้ความหมายของภาษาแก่ผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการให้ความหมายโดยผู้สอนโดยตรง หรือผู้เรียนคิดและจินตนาการได้เอง โดยการเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิมและจากสื่อการสอน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 73) แครชเชน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 27 ; อ้างอิงมาจาก Krashen. n.d.) ได้ให้ความเห็นว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยกฎเกณฑ์ซึ่งทำหน้าที่เหมือนเป็นตัวควบคุมเป็นการตรวจสอบเท่านั้น การรับรู้จำเป็นต้องเกิดขึ้นในสภาพของสถานการณ์ต่าง ๆ กัน ในฐานะเป็นปัจจัยป้อน (Input) ซึ่งผู้เรียนจะได้รับ ปัจจัยป้อนเหล่านี้จะต้องเป็นที่เข้าใจ (Comprehensible) น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียนในบริบทภาษาต่าง ๆ ในปริมาณที่เหมาะสม และในการสอนภาษาจะยึดหลักของการบูรณาการทักษะทั้งสี่ คือ การฟัง การพูด การอ่านและเขียน ดังนั้นการพัฒนาทักษะภาษาในการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรคำนึง เพื่อจะได้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ นอกจากนี้การที่จะพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้สอนจะต้องทำการทดสอบเพื่อจะได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ ซึ่งจะนำมาช่วยปรับปรุง แก้ปัญหา และเตรียมผู้เรียน อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากได้รับความก้าวหน้าในการเรียนของตนเป็นระยะ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2529 : 71) การวัดผลและประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน ซึ่งต้องกระทำควบคู่กันไปเสมอ เพื่อจะได้นำผลของการวัดไปพัฒนาตัวผู้เรียนได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ (พิตร ทองชั้น. 2524 : 5 - 6) การสอนและการสอบไม่สามารถแยกออกจากกันได้ การทดสอบทางภาษาในชั้นเรียนเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอนภาษา เนื่องจากนักเรียนได้ปฏิบัติการใช้ภาษาอย่างจริงทำให้ครูได้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อจะได้นำไปพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุถึงเป้าหมายได้ การทดสอบทางภาษา คือ การสอนภาษา และการสอนภาษา ก็คือ

การทดสอบภาษา (Language Testing is Language Instruction and Conversely, Language Instruction is Language Testing) (Oller. 1986 : 63 - 64) นอกจากนี้ผลของการประเมินจะทำให้ผู้เรียนสามารถรู้ความก้าวหน้าของตน และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การเรียนภาษาของนักเรียนแน่นเข้ยิ่งขึ้น และยังเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2525 : 192) ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า วิธีการเรียนการสอนที่สามารถแก้ไขปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาได้วิธีหนึ่ง ก็คือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 โดยการใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ (The Concentrated Language Encounter with The Pragmatic Test Activity) ซึ่งเป็นวิธีการที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อน และกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้ประสบการณ์ตรง ในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง เป็นบูรณาการด้วยตนเอง จากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาโดยยึดถือการเรียนและกิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ การจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถความถนัด ความสนใจและสติปัญญาของผู้เรียน นอกจากนี้ยังส่งผลไปถึงการมีเจตคติในทางบวกมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ได้นำวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ไปทดลองสอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาและวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน การเขียน ความคงทนในการจำ การระลึกสิ่งที่อ่าน และทัศนคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา แตกต่างจากวิธีสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (นันทรัตน์ ชื่นชม. 2531 ; มัลลิกา ภักดิ์รงค์. 2531 ; สุธีพร ปาเคศี. 2531 ; สมควร เกตุทอง : 2531) สำหรับวิชาภาษาอังกฤษ ได้มีผู้ทำการศึกษา โดยการทดลองสอนเพื่อวัดความสามารถทางด้านการอ่าน การเขียน มนุษย์สัมพันธ์และแรงจูงใจของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 ผลจากการวิจัยพบว่า ผลจากการสอนด้วยวิธีการสอนแบบ

มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 แตกต่างจากวิธีการสอนแบบปกติอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ (กรณีการ ชาติมนตรี. 2533 ; รัชนิภา ทองสุทธิ. 2533 ;
พวงทอง วิโรจนกร. 2534)

จากงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่าผู้วิจัยได้นำเอาวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษารูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 มาทดลองสอนในวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเพื่อศึกษา
ผลในทักษะด้านการอ่านและการเขียนเท่านั้น ซึ่งข้อมูลบ่งชี้ชัดว่าการสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษาทั้งสองรูปแบบเป็นวิธีการที่สามารถพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้าน
ทักษะการอ่าน และการเขียนได้อย่างดียิ่งวิธีการหนึ่ง ผู้วิจัยมีแนวคิดว่าการสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษา มิใช่จะเป็นวิธีการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน
และการเขียนเท่านั้น แต่เป็นวิธีการที่สามารถพัฒนาทักษะทั้งสี่ด้าน คือ ด้านการฟัง การพูด
การอ่าน และการเขียนไปพร้อม ๆ กัน จึงได้นำวิธีการสอนนี้มาศึกษาเพื่อวัดความสามารถ
ในด้านการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน และเพื่อเป็นการพัฒนาวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษา รูปแบบที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ผู้วิจัยได้ปรับปรุงขั้นตอนการสอนบางขั้นตอนซึ่งมีความเห็นว่า หากขั้นตอนนี้ได้รับ
การพัฒนา จะส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น นั่นก็คือในขั้นตอนการวัดผล
และประเมินผลทางภาษา ยังไม่เป็นที่ชัดเจนและมีแบบแผนที่ตายตัว ครูจะเป็นผู้จัดกิจกรรม
เพื่อวัดผลแต่ละขั้นตอน

ดังนั้นการนำกิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ ซึ่งเป็นรูปแบบการวัดผลทางภาษา
ภาคปฏิบัติทั้งทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในบริบทต่าง ๆ ที่ใช้ในชีวิต
ประจำวันมาประกอบเป็นขั้นตอนที่ชัดเจนและมีแบบแผนจะทำให้ได้ข้อมูลซึ่งสามารถนำไปปรับปรุง
การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การสอน และพัฒนาความสามารถของนักเรียนทั้ง
สี่ทักษะให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผลของการประเมินยังเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิด
ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในการศึกษา คือ ความสามารถ
ในการใช้ภาษาอีกด้วย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการและวิธีการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการและวิธีการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในการเลือกและพัฒนาวิธีการสอนตลอดจนการสร้างและปรับปรุงสื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผลทางภาษาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ที่เรียนรายวิชา อ015 (ภาษาอังกฤษหลัก 5) จำนวน 12 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวนประมาณ 660 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 90 คน โดยนักเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้าได้รับการจัดแบบละกัน จึงใช้การสุ่มอย่างง่าย

(Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมา 3 ห้องเรียนจากประชากร 12 ห้องเรียน จากนั้นจับสลากให้ได้นักเรียนจำนวน 30 คน ในแต่ละห้อง จากห้องเรียน 3 ห้องที่ได้ทำการจับสลากไว้แล้วนำมาจับสลากอีกครั้งหนึ่งเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ

กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 2

กลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

3. ระยะเวลาในการทดลอง

การศึกษาดทดลองในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ เป็นเวลา 4 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตาม อรรถลักษณะของภาษา (Genre) 4 ชนิด โดยนำมาจากหนังสือ วารสาร จำนวน 4 เรื่อง แต่ละเรื่องมีความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกันกับหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ English for a Changing World Book 3 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน โดยนำเนื้อหาที่จะสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสม

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอน 3 วิธี

5.1.1 วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ

5.1.2 วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

5.1.3 วิธีการสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

5.2.2 ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนอย่างต่อเนื่อง เป็นบูรณาการด้วยตนเอง จากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อของการเรียน การจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิด ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ คือ ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนได้อย่างอิสระ และถูกต้องเหมาะสมตามกาลและเทศะ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ภาษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินแผนการสอนที่สร้างขึ้นโดยยึดหลักตามแผนของโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทย แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 23 - 27) โดยมีขั้นตอนการสอนตามรูปแบบที่ 2 ดังนี้

ขั้นที่ 1 นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปราย สันทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกับครู
ทำไดอะแกรมสรุปความ

ขั้นที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียน และอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม เขียนเรื่องของตนเองในกลุ่มย่อย
หรือตามลำพัง

ขั้นที่ 4 อภิปราย สันทนา และวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความ
ที่นักเรียนเขียนขึ้นในขั้นที่ 3

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษา เพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทางภาษา
เช่น ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ เล่นเกมล่าคำผิดของเรื่องที่เขียน แข่งขันกันเรียงประโยค
โดยเพิ่มเติมกิจกรรมให้มากและหลากหลายขึ้น

2. กิจกรรมทางภาษา

หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่จัดขึ้นเพื่อเป็นการทบทวนและฝึกย้ำ
ความแม่นยำในการอ่าน การเขียน รวมทั้ง การฟัง และการพูด โดยการใช้เกม เพื่อให้ผู้เรียน
เกิดความสนุกสนาน เช่น แข่งขันกันเขียนเรื่องจากภาพ เกมล่าคำผิด การเรียงประโยคที่ตัดออก
จากข้อความเดิม การแข่งขันกันตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านหรือฟัง

3. กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ

หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อวัดผลและประเมินผลทางด้านการใช้ภาษาภาคปฏิบัติ
ของนักเรียนทั้งสี่ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยให้นักเรียนปฏิบัติการใช้
ภาษาในชีวิตประจำวันในบริบทต่างๆ อย่างแท้จริง ด้วยกิจกรรมที่นักเรียนสามารถแสดงออกถึง
ทักษะที่ต้องการสื่อสารอย่างชัดเจนตามรูปของภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง เช่น การฟังเสียงจาก
เทปบันทึกเสียง แล้วจับใจความสำคัญจากสิ่งที่ได้ฟัง การเล่าเรื่อง การเขียนเติมความหรือคำลงใน
ช่องว่างที่ขาดหายไปบทความ

4. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิง

ปฏิบัติการ

หมายถึง วิธีการสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ ด้วยกลวิธีที่บูรณาการภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ด้วยการพัฒนาความเข้าใจความหมายของภาษาโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อย เน้นเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ในบริบทต่าง ๆ ซึ่งมีขั้นตอนการสอนโดยการยึดหลักตามขั้นตอนของโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 23 - 27) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปราย สันทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกันกับครู ทำไดอะแกรมสรุปความ

ขั้นที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียน และอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม เขียนเรื่องของตนเองในกลุ่มย่อย หรือตามลำพัง

ขั้นที่ 4 อภิปราย สันทนา และวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความที่นักเรียนเขียนขึ้นในขั้นที่ 3

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

ขั้นที่ 6 ทำกิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ โดยวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ทั้งสี่ทักษะ ด้วยวิธีการให้นักเรียนปฏิบัติการใช้ภาษาอย่างจริง เช่น การเขียนตามคำบอก เติมคำลงในบทความที่มีคำขาดหายไป เล่าเรื่องจากภาพ

5. การสอนตามคู่มือครู

หมายถึง วิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแผนการสอนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ รายวิชาหลัก 5 (อ 015) ซึ่งใช้ขั้นตอนการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ ให้นักเรียนเกิดความตั้งใจจดจ่อกับบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียน โดยครูอาจใช้วิธีการพูดเร้าใจ สนทนา ชักถาม ทายปัญหา หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์ ให้นักเรียนทราบถึงผลการเรียนของบทนั้นโดยเฉพาะเจาะจงลงไป เพื่อให้นักเรียนมองเห็นประโยชน์ของบทเรียน และทราบจุดประสงค์ปลายทางของการสอน

ขั้นที่ 3 กระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงการเรียนรู้พื้นฐานจำเป็นจะต้องนำมาใช้ โดย การกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความสามารถ หรือประสบการณ์พื้นฐานของนักเรียนที่จะนำไปสู่ จุดประสงค์การเรียนรู้นั้น เพื่อพิจารณาว่านักเรียนมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด ซึ่งครูอาจใช้วิธี ชักถาม สนทนา หรือให้นักเรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่โดยใช้สื่อกระตุ้น โดยครูเริ่มกิจกรรมของบทเรียนใหม่ด้วย วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการพูดอธิบาย ชักถาม ให้อตัวอย่าง หรือการจัดให้นักเรียนได้กระทำ กิจกรรม โดยครูยึดจุดประสงค์นำทางเป็นหลัก

ขั้นที่ 5 ให้นำการเรียนรู้ โดยครูบอกแนวทางให้นักเรียนสามารถกระทำกิจกรรม ด้วยตัวของเขาเอง ครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรม แนะนำแหล่งค้นคว้า ให้คำถามเป็นการนำทาง หรือให้แนวทางไปคิดเอง

ขั้นที่ 6 ขั้นปฏิบัติ ครูให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 7 การให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูแสดงให้นักเรียนเห็นว่าผลการปฏิบัติหรือกิจกรรมที่ นักเรียนแสดงออกนั้นมีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยการให้คำชม คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความ ยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 8 การประเมินผลการปฏิบัติ ครูทำการวัดหรือประเมินว่า พฤติกรรมหรือผลงาน ที่นักเรียนทำนั้นได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียนนั้นเพียงใด โดยใช้วิธีการประเมินหรือเครื่องมือ ที่เหมาะสม เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในบทเรียนต่อไป

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการสรุป ย้ำ ทบทวน การเรียนที่ผ่านมา เพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น โดยให้แบบฝึกหัดเสริม หรือการให้กิจกรรมเพิ่ม การให้การบ้าน เป็นต้น

6. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

หมายถึง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ
ในบริบทต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการ
ใช้คำ ประโยค การจับใจความ การบอกรายละเอียด การลำดับความ และการวิเคราะห์ความ
ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

7. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีจิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความ
เอาใจใส่ กระตือรือร้น และมานะพยายามในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามที่
ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแยกตามหัวข้อดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับแนวโน้มการสอนภาษาต่างประเทศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
3. เอกสารเกี่ยวกับการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

เอกสารเกี่ยวกับแนวโน้มการสอนภาษาต่างประเทศ

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในอดีตเน้นความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษา คือ เสียง ศัพท์ และ โครงสร้าง ซึ่งไม่ได้เป็นวิธีที่นำไปสู่การสื่อสารทางภาษาได้ แนวคิดในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากการให้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์การฝึก กระสวนประโยค แต่ให้ความสำคัญกับการเน้นความถูกต้องในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารคือการใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริงมีความถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสังคม (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532 : 3)

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอข้อคิดดังต่อไปนี้

✓ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 49 - 73) ได้กล่าวถึงแนวโน้มในการสอนภาษาในปัจจุบันว่า เป้าหมายของการสอนภาษาเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง ให้โอกาสนักเรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ เน้นการสอนที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นสำคัญผู้สอนจะมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องใช้หลักการพัฒนาทักษะภาษาทั้งสี่ในลักษณะบูรณาการ

ศรัวิชัย สุวรรณกิติ (2522 : 49) กล่าวว่า การสอนภาษาจำเป็นต้องจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนโดยมีองค์ประกอบของประสบการณ์สี่ประการผสมผสานกัน องค์ประกอบทั้งสี่มีดังต่อไปนี้

1. การสื่อสาร โดยเน้นการสอนภาษาให้เป็นสื่อสำหรับการสื่อสาร ด้วยการฝึกทักษะในการสื่อสารในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา เช่น ทักษะในการฟังให้เข้าใจตรงตามที่ต้องการจะสื่อสาร และทักษะการพูดให้ตรงกับความต้องการที่จะสื่อสาร ตลอดจนการเรียนรู้มารยาทในการสื่อสารพร้อม ๆ กันไปด้วย

2. ความคิด โดยเน้นการใช้ภาษาเป็นสื่อในการคิดอย่างมีเหตุผล เช่น การสอนให้ใช้ประโยคที่มีโครงสร้าง แบบ If... then ... จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกคิดใช้ภาษาเป็นสื่อให้คิดแบบมีเหตุผลในเชิงสมมติฐาน เป็นต้น

3. วัฒนธรรม เนื่องจากภาษาเป็นสื่อสำหรับบันทึกประสบการณ์และวัฒนธรรมของคนในชุมชนเจ้าของภาษา ดังนั้นในการสอนภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นต้องเน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของภาษานั้นควบคู่กันไป

4. หลักภาษา โดยเน้นให้ผู้เรียนตระหนักว่า ภาษาต่าง ๆ มีกฎเกณฑ์ระเบียบวิธีในการผูกประโยค แต่ในขณะที่เดียวกัน ผู้ใช้ภาษาก็มีเสรีภาพที่จะใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ในกรอบของกฎเกณฑ์นี้

สุริ พงษ์ทองเจริญ (2525 : 3 - 4) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นวิชาประเภททักษะ ผู้เรียนจะต้องฝึกทักษะ เครื่องมือที่ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือในลักษณะคำพูด และในลักษณะตัวอักษร เมื่อใช้คำพูดเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย ผู้ที่จะติดต่อกัน จะต้องใช้การพูดและการฟังเป็นเครื่องมือสำคัญ ถ้าใช้ตัวอักษรเป็นสื่อผู้ที่จะติดต่อกันก็ต้องรู้จักและเข้าใจตัวอักษรนั้น ๆ กล่าวคือ จะต้องอ่านออก และเข้าใจความหมาย และจะต้องสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกเป็นตัวอักษร ผู้เรียนจึงต้องมีการฝึกทักษะ 4 ประการคือ

1. ทักษะในการฟัง
2. ทักษะในการพูด
3. ทักษะในการอ่าน
4. ทักษะในการเขียน

ทักษะในการเรียนภาษา ครูควรจะฝึกทักษะในการฟัง และการพูดเสียก่อน เมื่อนักเรียนแม่นแล้วจึงจะฝึกทักษะอ่านและเขียน ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนภาษาของมนุษย์ วิธีการเรียนภาษาอังกฤษควรจะเป็นทางอ้อมด้วยการเรียนภาษากำเนิด คือเรียนตามลำดับขั้นของการสอนทักษะทั้งสี่ ซึ่งจะต้องให้สัมพันธ์กันไปตลอดเวลา จะแยกเป็นประโยคและศัพท์พวกหนึ่งไว้สอนฟังและพูด และอีกพวกหนึ่งไว้สอนอ่านและเขียนไม่ได้ การสอนประโยค ก็ต้องเริ่มต้นตั้งแต่ให้ฝึกฟังแล้วให้ฝึกพูดและฝึกอ่าน เขียนโดยลำดับเสมอไป

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1978 : 1 - 2) กล่าวว่า เมื่อพูดถึงจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาก็มักจะพูดถึงทักษะทางภาษา คือ ทักษะความเข้าใจ ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งเมื่อก้าวถึงทักษะเหล่านี้ก็จะเกี่ยวโยงไปถึงการกำหนดกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนปฏิบัติได้ สิ่งที่ควรตระหนักในการเรียนการสอนภาษา คือ การเรียนรู้ภาษานั้นมีความหมายมากกว่าเพียงการเข้าใจการพูด การอ่าน และการเขียนประโยคได้เท่านั้น แต่นักเรียนจะต้องรู้ด้วยว่า ตนจะใช้ประโยคต่าง ๆ เพื่อการสื่อความหมายให้มีประสิทธิภาพได้อย่างไร นั่นคือ ควรมุ่งให้ผู้เรียนทั้งใช้ภาษาได้ถูกต้องและข้อสำคัญ คือการใช้ภาษานั้นจะต้องเหมาะสม และมีประสิทธิภาพในการสื่อความหมายด้วย มิใช่มุ่งเพียงแต่ให้ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น

รีเวอร์ส (Rivers. 1970 : 11) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในปัจจุบันว่า การสอนจะต้องคำนึงถึงธรรมชาติ และหน้าที่ของภาษา การนำภาษาไปใช้ใน ชีวิตจริง เพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น และจะต้องพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

มอร์ไรว์ (Morrow. 1981 : 59 - 66) กล่าวถึงหลักการสอนภาษาว่ามีหลักการสำคัญ 5 ประการ

1. Know what you are doing. การเรียนการสอนที่ผ่านมามีลักษณะจุดประสงค์ปลายทางที่ชัดเจน โดยเฉพาะจุดประสงค์ของการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษานักเรียนจะต้องตระหนักว่าบทเรียนที่ตนเรียนอยู่เป็นสิ่งที่ต้องการและนำไปใช้ได้

2. The Whole is more important than the sum of the parts. การแยกสอนเป็นส่วนย่อย ๆ นั้น ไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย

ได้เท่ากับการสอนรวมเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกในส่วนรวมและให้ใช้ภาษาได้ในระดับที่เหนือประโยชน์ขึ้นไป และเป็นภาษาที่ใช้จริงในสถานการณ์จริง

3. The Processes are as important as the forms. เป้าหมายในการสอนภาษา ก็คือการพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นในการฝึกให้นักเรียนใช้รูปแบบของภาษาจึงควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

ประการที่ 1 Information gap ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น เมื่อคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างที่คนอื่นไม่รู้จุดประสงค์ของการสื่อสารก็เพื่อปิดช่องว่างของข้อมูลนี้

ประการที่ 2 Choice ผู้ใช้ภาษามีทางเลือกทางด้านภาษา และข้อมูลได้เหมาะสมกับความคิดที่เขาต้องการแสดงออก

ประการที่ 3 Feedback ผู้ใช้ภาษาต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน

4. To learn it, do it. การให้ผู้เรียนได้พัฒนาการใช้ภาษานั้นจะต้องให้เขามีโอกาสฝึกการใช้ภาษาโดยอาศัยกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง

5. Mistakes are not always a mistake. ในการสอนภาษาครูไม่ควรเคร่งครัดกับข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่นักเรียนกระทำโดยเฉพาะข้อผิดพลาดในการออกเสียงและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ทั้งนี้จะทำให้บรรยากาศของการใช้ภาษาอย่างแท้จริงและนักเรียนจะเกิดความรู้สึกในการใช้ภาษาของตน

ไทเลอร์ (เนมุล กลันเจอร์. 2530 : 15 - 16 ; อ้างอิงมาจาก Taylor. 1983 : 70 - 72) กล่าวว่า วิธีสอนภาษานั้นจำเป็นต้องทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเอื้ออำนวยต่อการเกิดกระบวนการใช้ภาษาและต้องคำนึงถึงบทบาททั้งของครูและนักเรียนด้วย องค์ประกอบที่สำคัญที่จะนำมาตัดสินใจว่าสอนอะไร และสอนอย่างไรนั้นคือความต้องการของนักเรียนและสภาพของห้องเรียนที่นักเรียนสามารถปฏิสัมพันธ์กันได้ตลอดเวลา จุดมุ่งหมายของผู้สอนในชั้นเรียนคือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับรู้ภาษาให้มากที่สุด เท่าที่จะเป็นไปได้

ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1981 : 17) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งเรียกว่ากิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (Task - Oriented Activities) ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะที่เต็มสมบูรณ์ (Whole - Task Practice) ในการฝึกและการใช้ภาษานั้นถ้านักเรียนได้รับการฝึกเฉพาะทักษะแยกออกจากกัน (Part - Skills) ย่อมไม่เป็นการเพียงพอ นักเรียนควรจะได้รับ การฝึกทักษะต่าง ๆ รวมเข้าด้วยกันโดยสมบูรณ์ (Total - Skills) ไม่แบ่งมาฝึกทักษะเดียว ๆ วิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีการฝึกการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวนี้คือ การจัดกิจกรรมโดยมุ่งงานปฏิบัติหลาย ๆ ประเภท และกิจกรรมนั้นจะต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของ ผู้เรียนด้วย
2. ช่วยเพิ่มแรงจูงใจของนักเรียน (Improve motivation) เป้าหมายสูงสุดของ ผู้เรียนภาษาคือความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น ดังนั้นถ้าสภาพในห้องเรียน สัมพันธ์ กับความต้องการในการเรียนภาษา ก็จะเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียนมากขึ้น
3. ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ (Natural Learning) การเรียนรู้ภาษานั้นเกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนและเป็นไปตามธรรมชาติ ในการสอนนั้นไม่ว่าจะทำให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นการที่ครูจะสอนให้นักเรียนรู้ภาษาก็จะต้องอยู่ ในลักษณะที่เป็นกระบวนการธรรมชาติ คือต้องจัดให้นักเรียนได้ใช้ภาษา เพื่อสื่อสารกับผู้อื่น อย่างจริง
4. ช่วยสร้างบริบทซึ่งมีส่วนส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรูภาษา (Create a context which supports learning) คือเป็นการเปิดโอกาสให้ครูและนักเรียนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งความสัมพันธ์นี้จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคน พยายามที่จะเรียนรู้ภาษา

กล่าวโดยสรุป แนวโน้มของการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน เน้นให้ผู้เรียน มีความสามารถและทักษะในการใช้ภาษาเพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้สื่อความหมายในชีวิตจริงได้และมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างแท้จริง ซึ่งจะต้องดำเนินการสอนเพื่อให้เกิด การพัฒนาภาษาทั้งสี่ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งก็ได้มีแนวคิดต่าง ๆ ดังนี้

การสอนทักษะการฟัง

การเรียนภาษานั้น นักภาษาศาสตร์ พบว่าวิธีการเรียนภาษาของเด็กโดยธรรมชาติ
เด็กจะเริ่มต้นจากการฟัง การเลียนแบบเสียงพูด ก่อนการอ่านและการเขียน ทักษะการฟัง
เป็นทักษะที่ใช้เวลานานในการฝึก (พัชรประภา อตุลวิทย์. 2527 : 20 - 22)
นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาต่างประเทศ ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับ
การเรียนการสอนด้านทักษะการฟังดังนี้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 74) กล่าวว่าเป้าหมายของการพัฒนาทักษะ การฟัง
ภาษาต่างประเทศ คือความเข้าใจภาษาพูดของเจ้าของภาษาในลักษณะปกติหมายถึง ด้วยอัตรา
ความเร็วในการพูดปกติในสถานการณ์ต่าง ๆ การพัฒนาทักษะการฟังจะเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่
การพัฒนาการพูดที่ถูกต้อง ผู้สอนย่อมมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียน ผู้สอน
ควรหากิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียง การสนทนา หรือข้อความต่าง ๆ ของ
เจ้าของภาษาเพื่อฝึกจับใจความสำคัญและควรกระทำเป็นขั้นตอนจากง่ายไปสู่ระดับที่ยากขึ้น ซึ่ง
อาจกระทำได้ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำเดี่ยว ๆ ได้ ควรปฏิบัติดังนี้คือ เริ่มเข้าใจตัวเลข
เป็นภาษาต่างประเทศ เข้าใจคำศัพท์ใหม่ ๆ การใช้คำคู่ที่คล้ายคลึงกันเป็นต้น
2. การให้ผู้เรียนเข้าใจประโยค เป็นภาษาต่างประเทศ โดยอาศัยกลวิธีดังนี้
 - 2.1 ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง
 - 2.2 ใช้การแนะแนวทางโดยการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ เช่น บัตรคำ รูปภาพ
แผ่นภาพ
 - 2.3 ให้ความหมายของภาษาแม่ เพื่อเปรียบเทียบ สำหรับประโยคหรือคำศัพท์
ที่ค่อนข้างยาก และสับสน
3. การฟังเสียงที่ไม่เคยชินจากอุปกรณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การฝึกให้ฟังนิทาน ฟังข่าวสาร
ต่าง ๆ
4. ฝึกความเข้าใจจากบทความสั้น ๆ เพื่อจะได้รู้จักรวบรวมคำศัพท์ และโครงสร้างที่
เข้าใจกันดีแล้วในโอกาสต่าง ๆ ได้

5. ให้ฝึกฟังข้อความที่บันทึกเสียงได้

6. ฝึกความเข้าใจการฟังคำพูดสนทนาโดยทั่วไป เช่น ให้ฟังเสียงการสัมภาษณ์

เป็นต้น

7. ฉายภาพยนตร์ต่างประเทศ หรือ สไลด์

8. การฝึกความเข้าใจ ข้อความต่าง ๆ ในระดับที่ยากขึ้น สำหรับผู้เรียนในระดับสูง โดยให้แสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ เตรียมคำถามเพื่ออภิปราย หรือจัดบันทึกข้อความที่ฟัง

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2521 : 81 - 83) กล่าวว่า ความสำคัญของการฟังในภาษาต่างประเทศเป็นความสำคัญอันดับหนึ่ง ถ้าต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย การฟังให้เข้าใจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสมองของผู้ฟัง กระบวนการฟังให้เข้าใจนั้นจะต้องมีองค์ประกอบที่ครูควรจะต้องสอน 2 ประการคือ

1. การรู้จักแยกเสียง

2. การเข้าใจความหมายของหน่วยเสียง

การฝึกหัดให้นักเรียนรู้จักแยกเสียงต่าง ๆ ในภาษานั้น ผู้สอนต้องเลือกหาวิธีสอนที่ทำให้นักเรียนสามารถแยกเสียง และออกเสียงให้ถูกต้อง วิธีการสอนที่ให้ได้ดี ควรจะเป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะของภาษาในด้านอื่นด้วย นอกจากนี้ควรจะสอนให้นักเรียนวิเคราะห์ถึงระดับของภาษาที่ใช้ เช่น ภาษาตลาด ภาษาราชการ ตลอดจนรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูด เช่น ตื่นเต้น เสียใจ เป็นต้น

การสอนทักษะการพูด

ในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ได้มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังนี้

ไบรอัน (Byrne. 1976 : 8) กล่าวว่า ทักษะการฟัง - พูด ว่า เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดและสามารถตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจ คือตรงกับความต้องการที่จะสื่อความหมายของผู้พูด ทักษะการฟัง - พูด ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ทักษะฟังเป็นทักษะทางด้านการแสดงออก (Productive Skill) อย่างไรก็ตามผู้ฟังสามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยิน

ด้วยการเน้นเสียงหนักเบา ระดับสูงต่ำในประโยค การแสดงสีหน้าท่าทางได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องก็ตาม ในด้านการพูด ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิดความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากนี้ยังต้องมีความคล่องในการแสดงออกทางความหมายได้เป็นอย่างดี มีความชัดเจนถูกต้อง

พอลสตัน (Paulston. 1978 : 56 - 57) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วย นั่นคือจะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนั้นการพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูดด้วย (Nonverbal - Behavior) ดังนั้นองค์ประกอบที่ไม่ใช่คำพูดนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

แครชเชน (Krashen. 1983 : 32 - 35) กล่าวว่า ความเข้าใจในการฟังเป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกต่อความสามารถในการพูด การพูดอย่างคล่องแคล่วในภาษาที่ 2 ไม่ได้เกิดจากการสอนโดยตรง แต่ความสามารถในการพูดจะปรากฏออกมาเองหลังจากสร้างสมรรถภาพโดยผ่านข้อมูลป้อนเข้าที่สามารถเข้าใจความหมายได้ (Comprehensible Input) ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอที่ผู้เรียนจะมีระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เสียก่อน ซึ่งอาจจะใช้เวลาเป็นชั่วโมง เป็นเดือน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และอายุ ผลที่ได้ในตอนแรกอาจจะมีการบ่นพร่ำเพ้อและไม่มีความถูกต้องมากนักอาจจะเป็นเพียงคำหรือวลีสั้น ๆ เมื่อได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่เข้าใจได้ ซึ่งรวมถึงโครงสร้าง และมีความหมายมากขึ้น ก็จะได้ความสมบูรณ์ในการพูดมากขึ้น

สำหรับการพัฒนาการพูดนั้น ได้มีผู้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับการสอนพูดดังนี้

สัทธา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 54 - 55) ได้กล่าวว่า สิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนทักษะฟัง - พูดมี ดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมาย และกฎไวยากรณ์ของภาษา และสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีทักษะทางภาษา และทักษะทางการสื่อสาร

2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการก่อนบทสนทนาที่เป็นทางการ ควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริง ๆ ในชีวิตประจำวันโดยสามารถชี้ให้เห็นกฎการพูดได้ คือรู้จักว่าบทสนทนานี้ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร ที่ไหน อย่างไร

3. บรรยายภาคในการสอนทักษะ ฟัง - พูด ควรเป็นบรรยายภาคที่ไม่เครียด ผู้เรียนมีความสบายใจ และไม่กระดากอายที่จะพูด

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2522 : 122) ได้กล่าวถึง การสอนพูดว่าแบ่งได้ออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับเตรียมตัว เป็นการสอนให้พูดเลียนแบบตัวอย่าง ส่วนมากได้แก่การเลียนแบบประโยคที่ถูกต้องจากครู หรือจากเทปบันทึกเสียง

2. ระดับแสดงออก เมื่อนักเรียนสามารถจำคำ และประโยคได้พอควรแล้วจะสามารถพูดแสดงความคิดเห็นของตนเองออกไปให้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดว่า หลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดจริง ๆ ในชั้น ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยิน หรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมาเป็นคำพูด และควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนได้ฟังมาก่อน เพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่ผู้เรียนพัฒนามาจากการฟัง พร้อมทั้งเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยิน เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมาย และสื่อความหมายได้ถูกต้อง

หน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูด มี 2 ประการคือ

1. ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินใจ และผู้แก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน
2. ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุน และทบทวนการพูดของผู้เรียน ซึ่งมีส่วนร่วม

ในการพูดของนักเรียนเสมอ

การสอนทักษะการอ่าน

รีเวอร์ส (Rivers. 1970 : 135) ได้สรุปความสำคัญของทักษะการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นปัจจัยในการแสวงหาความรู้ ทำให้เกิดความคิดและได้รับประสบการณ์ที่จะนำมาช่วยพัฒนาความเข้าใจสังคม ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาชีวิตประจำวัน และการอ่านยังช่วยสร้างคุณค่าทางสติปัญญาให้แก่มนุษย์ ทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกได้อย่างกว้างขวาง

ลาโด (Lado. 1964 : 14, 132) กล่าวว่า การอ่านเป็นการรวบรวมทักษะในการถอดความ การวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจในเนื้อเรื่อง การตีความ และการให้ข้อคิดเห็นทั้งยังเป็นการทำความเข้าใจรูปแบบของภาษาจากตัวหนังสือด้วย

เดอ ชองท์ (Dechant. 1970 : 15) กล่าวว่า การอ่านเป็นการทำปฏิกิริยาระหว่างการมองเห็นกับองค์ประกอบในการแปลความ โดยผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาไปตามบรรทัดของตัวอักษรจากซ้ายไปขวา หยุดทำความเข้าใจคำ แล้วรวบรวมเข้าเป็นหน่วยความคิด (Thought Unit) ผู้อ่านจะตีความสิ่งที่อ่านโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิม ประมวลเข้าเป็นความคิด การพิจารณา และการสรุปความเห็น กล่าวโดยสรุป เดอ ชองท์ รวบรวมความหมายของการอ่านไว้ 3 ประการคือ

1. การอ่านในแง่การแปลความหมายของประสบการณ์ทั่วไป
2. การอ่านในแง่การแปลความหมายของสัญลักษณ์ทางภาษาคือการเขียน
3. การอ่านที่รวมเอาทั้งแบบที่ 1 และแบบที่ 2 เข้าด้วยกัน

สำหรับการสอนทักษะการอ่าน ได้มีนักการศึกษาเสนอความคิดเห็นดังนี้

แฮร์ริส และซิเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 141 - 142) กล่าวว่า ในการสอนอ่านครูผู้สอนควรยึดหลักการสอนในลักษณะดังต่อไปนี้

1. การสอนอ่านต้องพยายามสร้างกิจกรรมที่สนุกสนาน (Reading Must be an Enjoyable Activity)
2. การสอนที่เป็นระบบนั้น ต้องให้ทักษะการค้นหาคำความหมายที่เหมาะสมและเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นในระดับประถมฝึกอ่านเพื่อพัฒนาด้านคำศัพท์ ทักษะการค้นหาคำความหมาย เป็นต้น

3. กิจกรรมที่ใช้ในการสอน ควรเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเพียงพอ เช่น การฝึกอ่านออกเสียง อ่านในใจ หรือการฝึกผู้เรียนอ่านด้วยตัวเอง หรือครูเป็นผู้ฝึกให้ฝึกการฝึกให้ผู้เรียนหัดอ่านด้วยตนเองอย่างละเท่า ๆ กัน

4. บทเรียน และกิจกรรม ต้องสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะแต่ละคนมีพื้นฐาน ความสามารถในการอ่านไม่เท่ากัน

5. ให้ความเอาใจใส่ผู้เรียนที่มีปัญหา ครูต้องใช้เวลาและช่วยพัฒนาการอ่าน ของเขา เหล่านั้น

6. ควรมีแผนงาน (Plan) เพื่อสนับสนุนการอ่านของผู้เรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงมัธยม

ในการสอนอ่านภาษาที่สองนั้น กูดแมน (Goodman. 1982 : 31 - 32) ได้กล่าวว่า หลักการสอนอ่านภาษาที่สองนั้นครูผู้สอนควรคำนึงในเรื่องต่อไปนี้

1. การอ่านภาษาที่สองนั้น สำหรับบางคนแล้วจะรู้สึกง่ายขึ้นหากมีการเปรียบเทียบกันระหว่างสิ่งที่เหมือนกันกับสิ่งที่แตกต่างกัน หรือกับภาษาของตนเอง

2. การอ่านทำให้เด็กรู้สึกยาก หากเนื้อหาที่อ่านไม่คุ้น โครงสร้างไวยากรณ์ คือหากโครงสร้างยากเกินไปสำหรับเขา ผู้อ่านจะรู้สึกยาก และท้อแท้ใจเบื่อหน่าย ที่จะอ่าน

3. การอ่านสิ่งที่มีความหมาย (Strong Semantic) ถึงแม้จะอ่านในสิ่งที่เขียนด้วยโครงสร้างที่ง่าย ๆ ก็จะเป็นการพัฒนาความสามารถทางการอ่านได้ด้วยดี นั่นคือสิ่งที่แนะนำให้อ่านต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจ มีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน สอดคล้องกับภูมิหลังประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย

4. สิ่งที่จะให้ผู้เริ่มเรียนภาษาฝึกอ่าน ควรหลีกเลี่ยงสื่อการเรียนที่ใช้ภาษาเป็นพิเศษ เฉพาะตัว เช่น หลีกเลี่ยงเรื่องเกี่ยวกับวรรณคดี (Literature) สื่อการเรียนที่จะให้เด็กอ่านควรเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น ป้ายต่าง ๆ คำสั่ง คำบรรยาย บทสนทนา เป็นต้น การจะเลือกสื่อการเรียนในลักษณะใดก็ต้องแล้วแต่ภูมิหลัง (Background) ของผู้เรียนด้วย

5. การอ่านจะช่วยให้ง่ายขึ้นถ้าผู้เรียนได้หัดสิ่งที่อ่านเสียก่อน สำหรับผู้เรียนในชั้นเริ่มต้นนั้น ควรจะจัดเนื้อหาให้เป็นขั้นตอนสำหรับบุคคลก่อน หลังจากนั้นจึงให้ผู้เรียนอ่านเช่นเดียวกับ

ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับกลาง (Medium) ก็ควรจัดกิจกรรมให้ฝึกพูดเรื่องนั้น ๆ ก่อนจึงค่อยให้อ่านภายหลัง

6. สำหรับการสอนอ่านต่อผู้เริ่มเรียนภาษา การสอนควรเป็นไปตามธรรมชาติ มุ่งหาความหมายในสิ่งที่อ่านหลักเสียสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่น ๆ ก่อน เพียงมุ่งกระบวนการเพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น

สุภัทรา อักษรานเคราะห์ (2532 : 86 - 89) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะอ่านว่า ผู้สอนควรให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับข้อเขียนที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน ทั้งในรูปของข้อเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรองทั้งนี้ผู้สอนควรจะเน้นการพัฒนาทักษะอ่านให้แก่ผู้เรียนควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาในบทเรียน โดยมีทักษะในการอ่านดังนี้

1. การอ่านแบบเปิดผ่านไปอย่างรวดเร็ว (Skimming) ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้ตั้งคำถาม ไว้ในใจก่อนเริ่มอ่าน คือจุดประสงค์ของสิ่งที่อ่าน
2. การอ่านแบบต้องการข้อมูลเฉพาะเจาะจง (Scanning) ผู้สอนต้องฝึกฝนผู้เรียน ให้รู้จักอ่านทั้งสองวิธี โดยเลือกบทเรียนที่ช่วยในการฝึกเช่นข่าว การโฆษณาสินค้า
3. การอ่านเพื่อหารายละเอียด (Through Reading หรือ Receptive Reading) ผู้เรียนจะต้องเข้าใจข้อเขียนทั้งใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อย
4. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical Reading) เป็นทักษะที่ยากที่สุด และควรใช้ในระดับที่สูงขึ้นเพราะผู้อ่านจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อข้อเขียนที่ตนอ่าน โดยใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่มาสนับสนุน หรือโต้แย้งต่อข้อเขียนนั้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 85) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านในปัจจุบันว่า มีเป้าหมายในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการจับใจความสำคัญของเรื่อง แลความ ตีความ และขยายความของเรื่องได้โดยมีกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์เดิมของตนให้มากที่สุดในการตีความหมาย ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้ช่วยในการจัดเนื้อหาและจัดประสบการณ์ในการอ่านแก่ผู้เรียนพร้อมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับเทคนิควิธีในการอ่านที่จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการอ่านของเขา และสามารถอ่านและค้นคว้าด้วยตนเอง กับสิ่งที่อ่านในชีวิตประจำวันได้

การสอนทักษะการเขียน

ในการเรียนภาษา นอกจากผู้เรียนจะมีจุดประสงค์ที่จะฟังให้เข้าใจ พูดสื่อความหมายได้ หรืออ่านสิ่งที่ผู้อื่นเขียนได้เข้าใจแล้ว ยังต้องเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนอีกด้วย การเขียนยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องอื่น ๆ อีกหลายประการ เช่น ช่วยเสริมการเรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ สำนวน คำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้ว ให้เข้าใจและถูกต้องยิ่งขึ้น เป็นการช่วยให้ผู้เรียนแสดงออกทางความคิด (สัททรา อักษรานุเคราะห์.

2532 : 107)

ได้มีผู้ให้ความหมายและความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

ฟีนอคเคียโร (Finocchiaro. 1973 : 130) กล่าวว่า การเขียน คือความคิดที่แสดงออกในลักษณะของตัวอักษร นักเขียนจะแสดงสิ่งที่อยู่ในใจ ประสบการณ์ ความคิด และอารมณ์ออกมาเป็นตัวอักษรเหล่านั้น

แฮร์ริส (Harris. 1969 : 68 - 69) กล่าวว่า การเขียนคือความสามารถในการรวมทักษะหลาย ๆ อย่างทางภาษาเข้าด้วยกัน ดังนั้นการเขียนจึงต้องมียุ่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้คือ

1. Content ได้แก่ เนื้อหา หรือประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อถึงผู้อ่าน
2. Form ได้แก่ การวางรูปแบบ หรือการจัดระบบของเนื้อหา
3. Grammar ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาตามหลักไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค

4. Style ได้แก่ สลีลาในการใช้ภาษาของผู้เขียน การเลือกคำ และสำนวนต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้เกิดอรรถรส

5. Mechanics หมายถึง กลไกด้านอื่น ๆ ที่เข้ามาประยุกต์ใช้กับการเขียน เช่น การเขียนแบบสรุปความควรใช้หลักอย่างไร ควรจะเลือกใช้ตัวอักษรในภาษาอย่างไร และจะใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างใดจึงจะถูกต้อง และเหมาะสมตามหลักเกณฑ์ของภาษานั้น

ศรีวิชัย สุวรรณภักดี (2522 : 157) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการเขียนว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญเพราะผู้เรียนภาษามีความจำเป็นที่จะต้องใช้ทักษะนี้เพื่อ

1. ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นโดยทางตัวอักษร
2. จัดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาได้ทราบมา
3. ถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นได้ทราบโดยการเขียนต่าง ๆ เช่น เขียนคำตอบ เป็นประโยค เป็นคำ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบความรู้ของผู้เรียน

จะเห็นได้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด ผู้เขียนจะต้องพยายามสื่อสารความคิดกับผู้อ่าน ในการเขียนที่ดีมีองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การเขียนนั้นสามารถสื่อความได้ชัดเจน ได้แก่ จุดหมายของการเขียน หลักการใช้คำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ การใช้ภาษาที่เหมาะสม การลำดับความคิด เรียบเรียงเนื้อความได้สอดคล้องกัน ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจตรงตามความมุ่งหมายของผู้เขียน

ในการสอนทักษะการเขียน ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนการเขียนดังนี้

ศรวิทย์ สุวรรณกิติ (2532 : 157 - 158) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ควรคำนึงในการสอนทักษะการเขียนดังนี้คือ

1. การฝึกการเขียนส่วนใหญ่ควรเน้นการฝึกนอกห้องเรียนมากกว่า เพราะเวลาสอนส่วนใหญ่ในห้องเรียนควรใช้ในการฝึกทักษะ การฟัง การพูด ซึ่งเป็นทักษะที่ผู้เรียนไม่สามารถ มีโอกาสฝึกด้วยตนเองได้นอกห้องเรียน

2. การเขียนอังกฤษ (Dictation) และแบบฝึกปากเปล่าที่ง่าย ๆ ควรนำมาเป็นแบบฝึกเขียนในห้องเรียนบ้าง

3. สิ่งที่ผู้เรียนฝึกเขียนนั้น ควรจะเป็นสิ่งที่เขาได้ฝึกด้วยปากเปล่ามาแล้ว การเขียนเป็นการเสริมสิ่งที่ใช้ฝึกปากเปล่ามานั้น

4. งานทุกครั้งที่ให้ผู้เรียนเขียน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนในห้อง หรือการบ้านก็ตาม ครูต้องตรวจอย่างละเอียดและส่งคืนผู้เรียนโดยเร็วที่สุด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 109 - 110) กล่าวว่า ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ในการสอนทักษะการเขียน คือ

1. ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลาย ๆ แบบ ทั้งนี้ถ้าผู้เรียนเห็นแต่บทสนทนา หรือการเขียนแบบเล่าเรื่อง ผู้เรียนก็ไม่สามารถเขียนจดหมายหรือรายงานได้

ดังนั้นจึงควรอธิบายรูปแบบการเขียนแบบต่าง ๆ เช่น แบบเล่าเรื่อง (Narrative) แบบบรรยาย (Descriptive) เป็นต้น

2. ผู้เรียนจะต้องทราบว่า กลไกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนคืออะไรบ้าง เช่น การเขียน ตัวอักษร กฎการเรียบเรียงประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้เครื่องหมายสัมพันธภาพ (Discourse Markers) ต่าง ๆ

3. ผู้เรียนควรได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องในชีวิตจริง เพื่อจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจและเห็นความสำคัญที่จะเขียนเพราะจะต้องใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่า ไม่มีวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอนที่ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารอาจใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบตามที่เห็นว่าเหมาะสมกับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนแบบปริบทต่าง ๆ การเขียนเรียงความโดยการวางกรอบให้เขียน การเขียนแบบอิสระ การฝึกประโยค การวิเคราะห์ปริบท ที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นของทุกวิธี

5. ผู้สอนจะต้องตระหนักในหลักการที่ว่า การเขียนคือ การเขียนข้อเขียนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ไม่ใช่เขียนแต่เพียงประโยคเดียว ๆ เท่านั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนและผู้อ่าน

6. ผู้สอนควรแลกเปลี่ยนลักษณะการทำงานระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนตัวต่อตัวมาเป็นผู้สอนและผู้เรียนหลาย ๆ คน เปลี่ยนบทบาทจากผู้ข้อคิดและผู้ตรวจข้อสอบมาเป็นผู้อ่านและช่วยวิจารณ์ข้อร่างของผู้เขียนแทน และผู้เรียนกับผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานด้วยตนเอง

อะบอดेरิน (Aboderin. 1986 : 38 - 40) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 ลักษณะ คือ

1. การเขียนที่มีการควบคุม (Controlled Writing) เป็นการเขียนที่มีลักษณะดังนี้คือ

1.1 การคัดลอก (Copying) เป็นกิจกรรมที่ต้องฝึกทักษะการเขียนให้เด็กได้ง่ายที่สุด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปแบบของประโยค ข้อความ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

1.2 การเติมคำให้สมบูรณ์ (Gap Filling) เป็นการฝึกเขียนที่ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถมากกว่าการคัดลอก วิธีนี้ครูผู้สอนทำได้โดยนำเอาข้อความมาให้ให้นักเรียนอ่าน 2 - 3 ครั้งก่อน หลังจากนั้นจะตัดคำใดคำหนึ่ง ออกจากข้อความนั้นทิ้งไป แล้วให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการหาคำมาเติมให้ข้อความนั้นได้สมบูรณ์

1.3 การเขียนเรียงความแบบอยู่ในกรอบควบคุม (Controlled Composition Frame) การเขียนเรียงความของขั้นนี้เป็นแบบฝึกที่เขียนยากขึ้น โดยให้นักเรียนเลือกเอาส่วนต่าง ๆ ของภาษารวมกันเป็นประโยคหรือข้อความตามความเหมาะสมโดยเลือกจากคำที่ครูกำหนดให้

1.4 การฝึกเขียนจากทักษะการฟัง (Writing Down) เป็นการฝึกการเขียนจากการฟัง 2 - 3 ครั้ง หลังจากนั้นครูจะให้ให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือข้อความที่มีข้อความใกล้เคียงกับเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังมากที่สุด หรือครูอาจจะให้นักเรียนฟังเรื่องราวหรือข้อความจากเทป แล้วเขียนข้อความนั้นจากการที่ได้ฟังจากเทป

1.5 การเขียนโดยใช้รูปภาพ (Picture Writing) ครูอาจจะหารูปภาพหรือการ์ตูนต่าง ๆ เป็นเรื่องมาใช้นักเรียน วิธีการคือครูจะนำเอาภาพเหล่านี้ เป็นตัวกำหนดโครงเรื่องให้นักเรียน และนักเรียนจะต้องพยายามผูกเรื่องจากภาพตามความคิดจินตนาการ และประสบการณ์ของตนเอง ครูเป็นผู้ช่วยเหลือให้คำแนะนำ

1.6 การรวมประโยคเข้าด้วยกัน (Sentences Combining) เป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่จะปูพื้นฐานทางความสามารถทางการเขียน โดยให้ผู้เรียนพยายามรวมประโยคที่มีใจความใกล้เคียงกันเข้าด้วยกัน เช่น

The girl is in the room.

She is reading.

รวมประโยคเป็น The girl in the room is reading.

2. การเขียนแบบชี้แนะ (Guided Composition) เป็นการเขียนที่ผู้เรียนต้องแสดงความสามารถและความคิดเห็นมากขึ้น ครูเป็นเพียงผู้วางโครงและจุดสำคัญให้เท่านั้น ก่อนเขียนผู้เรียนจะต้องอภิปรายรวมกันในหัวข้อสั้น ๆ ก่อน แล้วจึงเขียนโดยการเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการแสดงออก

3. การเขียนแบบอิสระ (Free Composition) เป็นทักษะการเขียนขั้นสุดท้าย ที่ผู้เขียนจะต้องใช้ความสามารถในการเขียนมาก สำหรับในระดับประถมศึกษาชั้นนี้ยังไม่มี การเขียนขั้นนี้ เพราะเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากผู้เขียนจะต้องเลือกหัวข้อที่จะเขียนเองจึงต้องใช้ความสามารถในหลาย ๆ ด้านผสมผสานกัน แต่ในระดับมัธยมปลาย สามารถที่จะฝึกทักษะการเขียนแบบอิสระได้บ้าง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Cencentrated Language Encounters หรือ CLE) ได้รับความสนใจจากนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านและครูผู้สอนภาษาหลายคน อาทิเช่น ไบรอัน เกรย์ ดร.ริชาร์ด วอร์คเกอร์ และเนีย ดอร์ (Brian Gray, Dr.Richard Walker, Nea Dorr) จากประเทศออสเตรเลีย

เมื่อต้นปี ค.ศ. 1960 ได้เริ่มมีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในโครงการ เทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park Project) กับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลีย เป็นครั้งแรกที่โรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park School) ซึ่งเป็นโรงเรียนย่านชานเมือง แอลิส สปริง (Alice Spring) รัฐนอร์ทเทิร์นเทร์ริทอรี (Northern Territory) ประเทศออสเตรเลีย

กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค ได้ริเริ่มจัดโครงการ เทรเกอร์พาร์คขึ้น เนื่องจากพบว่า การจัดโปรแกรมภาษาในโรงเรียนของคนไม่ประสบความสำเร็จ ประสิทธิภาพยังไม่เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน และยังไม่สามารถแก้ไข ปัญหาทางภาษาของนักเรียนในโรงเรียนนี้ให้เป็นที่น่าพอใจได้

สาเหตุของปัญหาดังกล่าว สืบเนื่องมาจากนักเรียนประมาณ 90% ของโรงเรียนเป็นชาวพื้นเมืองซึ่งอาศัยอยู่ตามบ้านพักชั่วคราว และตามบริเวณชุมชนแออัดที่มีภาวะทางเศรษฐกิจที่แร้นแค้นยากจน นักเรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ มีประสบการณ์ในการอ่านและเขียน

น้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านประสบการณ์เกี่ยวกับความคิดรวบยอดของตัวอักษร เนื่องจากเนื้อหาบริบท (Context) ที่จัดไว้ในหนังสือที่จะทำให้ประสบการณ์แก่นักเรียนไม่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาการอ่าน การเขียน และการสื่อสารที่จะช่วยให้เขาสามารถสื่อสารทางภาษาได้อย่างมั่นใจในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียนและในชุมชนของตน

ครูผู้สอนภาษาในโรงเรียนเทรเกอร์พาร์ค ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนอย่างละเอียด ซึ่งการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าว ได้กระทำกันหลายรูปแบบ เช่น การสังเกต การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูและการเรียนของนักเรียน ตลอดจนศึกษากระบวนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียน รวมทั้งศึกษาปัญหาทางการอ่านของนักเรียนด้วย จากผลของการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เอง ทำให้กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษเหล่านั้นตกลงใจจัดวางเป้าหมายและโครงสร้างการสอนทางภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติขึ้น โดยให้การเรียนรู้ภาษาได้ผ่านประสบการณ์การใช้ภาษาทุกด้าน หรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ผลของการทดลองการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของโครงการเทรเกอร์พาร์ค ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นักเรียนชาวพื้นเมืองเกือบ 100% สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

จากนั้นวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงได้เผยแพร่ออกไปทั่วประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับในประเทศไทย ได้มีการทดลองวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นครั้งแรกในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 ที่โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2527 โดยริชาร์ด วอร์ดเกอร์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและการเรียนรู้ทางการอ่าน ดร.เบรนต์ บาร์ทเลตต์ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านของมหาวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาแห่งบริสเบน (Brisbane College of Advanced Education) ประเทศออสเตรเลีย และ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ได้ร่วมมือกันจัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อ

ทดลองการสอนดังกล่าว และได้รับการสนับสนุนจาก ศ.ดร.อาร์ สัตหะวี ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลการทดลองประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดได้ดีในระยะเวลาเพียง 20 คาบเรียน (คาบละ 20 นาที) หนังสือที่เลือกมาใช้ในการทดลองคือ "A Little Red Hen" ผลที่พบปรากฏว่ามีระดับค่อนข้างยากสำหรับเด็ก เริ่มเรียน แต่นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นจนเห็นได้ชัด แม้จะผ่านการเรียนมาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม เด็กยังสามารถจำคำศัพท์ คำพูด และบทสนทนาจากหนังสือได้ การทดลอง และวิจัยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิชาภาษาอังกฤษยังคงดำเนินต่อมาโดยการใช้หนังสืออ่านประเภทต่าง ๆ ผลของการเรียนการสอนอยู่ในเกณฑ์เป็นที่น่าพอใจตลอดมา

ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2528 ได้เริ่มการประชุมปฏิบัติการหนังสือวิชาภาษาไทย สำหรับใช้สอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แล้วนำมาใช้ทดลองสอนวิชาภาษาไทยในเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2528 ผลการทดลองการสอนปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียนทุกขั้นตอน

จากผลการทดลองดังกล่าว ทั้งในวิชาภาษาอังกฤษและภาษาไทย ดร.ริชาร์ด วอล์คเกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยกับทางโรตารีสากล และได้รับอนุมัติให้ทำเป็นโครงการนำร่องกับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ เมื่อปีการศึกษา 2530 ผลของการทดลองโครงการในโรงเรียนนำร่อง นักเรียนในกลุ่มโรงเรียนทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาไทย ได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนโรงเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจ ในการอ่านและสามารถทำคะแนนวิชาอื่น ๆ ในกลุ่มมวลประสบการณ์ เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ ได้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน

ในเดือนมกราคม พ.ศ. 2531 หลังจากที่ได้ประเมินผลโครงการนาร่องการพัฒนา
การอ่านที่จังหวัดสุรินทร์แล้ว มูลนิธิโรตารีของโรตารีสากล ได้อนุมัติเงินทุนสนับสนุนโครงการ
วิจัยและพัฒนาการอ่านตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 - 2535 เป็นเงินประมาณ 17 ล้านบาท
แก่ประเทศไทย

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่าน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จึงได้เริ่มดำเนินโครงการพัฒนาการอ่านตั้งแต่เดือน
มกราคม พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา เริ่มต้นดำเนินการอบรมบุคลากรหลัก อันได้แก่ ผู้บริหาร
การศึกษา สำนักงานการประถมศึกษา ศึกษาพิเศษระดับจังหวัดและอำเภอ ผู้บริหารโรงเรียน
และครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนต้นแบบในจังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ และชัยภูมิ
จำนวน 100 ห้องเรียน และดำเนินการนิเทศติดตามผลการสอนในลักษณะงานวิจัยและพัฒนา
ตั้งแต่ปีการศึกษา 2531 (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2532 : 19 - 20)

หลักการและทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัย
ป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์
ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นบูรณาการด้วย
ตนเอง จากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา
โดยยึดสื่อการเรียนและการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้
สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของ
ผู้เรียน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้
และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด
ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ
(Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และ
จิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้

ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิดและมีเจตคติทางบวกในการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ คือความสามารถของผู้เรียนใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระ และถูกต้องเหมาะสมตามกาลและเทศะ

เป้าหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์

เป้าหมายหลักของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา คือ การให้ผู้เรียนได้รู้จักเทคนิคกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษา เช่นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีเจตคติในการใช้ภาษาในทางบวก เช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจความรู้สึกนึกคิดจากการสื่อความหมายของภาษา พร้อมทั้งมีความรู้สึกรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน และช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การรู้จักประชาธิปไตย และมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง

บทบาทของผู้สอน

ผู้สอนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องปฏิบัติตามกิจในการสอน ดังต่อไปนี้

1. ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมาย หลักการและวิธีการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ถ่องแท้เสียก่อน เพื่อการเตรียมตัวการวางระบบงานสอนให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ
2. เตรียมงานสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามรูปแบบการสอนซึ่งมีขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนที่จัดไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน
3. ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะและให้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมแก่ผู้เรียนในบริบทภาษาต่าง ๆ
4. ทำหน้าที่เป็นแหล่งความรู้ โดยพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้เรียนทุกคนที่ต้องการข้อมูลทางภาษาเมื่อมีปัญหาและข้อสงสัย หรือการขยายความเพิ่มเติม การให้ข้อมูลอาจจะกระทำในกลุ่มของผู้เรียน หรือแยกเดี่ยวเป็นรายบุคคล .

5. ทาหน้าที่เป็นผู้วางแผนและจัดกลุ่มกิจกรรมการสอน รวมทั้งการจัดชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพโดยเข้าใจระดับความแตกต่าง ความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ของผู้เรียนทุกคน
6. มีความกระตือรือร้นในการดำเนินการสอน และติดตามผล
7. คอยให้กำลังใจแก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ
8. คอยสังเกตการพัฒนาทางภาษาของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและแสดงทักษะทางภาษาของตนเองให้มากที่สุด ผู้สอนจะคอยเป็นผู้ช่วยเหลือเท่านั้น
9. พยายามช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการสื่อความหมายที่ตนต้องการ ทุกครั้ง ผู้สอนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของเด็กด้วย โดยเฉพาะการช่วยเหลือต่อการเรียนรู้ โดยให้ข้อมูลแก่ผู้เรียนเมื่อติดขัด หรือมีปัญหาในการใช้ภาษา
10. มีความอดทนและใจเย็นที่จะรอคอยการแสดงออกทางความคิดของผู้เรียน

บทบาทของผู้เรียน

ผู้เรียนในชั้นเรียนที่มีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติ และเป็นศูนย์กลางในการเรียนอยู่เสมอ บทบาทดังกล่าวจะเป็นไปตามลำดับการพัฒนาภาษาดังต่อไปนี้

1. ในระยะแรก ผู้เรียนจะตอบสนองการให้รูปแบบภาษา หรือการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายของผู้สอน โดยมีส่วนร่วมในการโต้ตอบสนทนา ใช้ความคิดหาเหตุผลแสดงออกทางกาย เช่น การแสดงท่าทางบ่งบอกความรู้สึก การเล่นเกมภาษาสมมติ ฯลฯ ในระยะนี้ ผู้เรียนส่วนใหญ่จะรับรู้การให้ปัจจัยป้อนของผู้สอน และใช้เวลาในการคิดจินตนาการ หาเหตุผลเปรียบเทียบข้อแตกต่างและคล้ายคลึงของภาษาที่ได้รับและสร้างความคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาใหม่นั้น ๆ การเรียนจะใช้กระบวนการกลุ่มเป็นหลักและการปฏิบัติทางภาษา
2. ในระยะกลาง ผู้เรียนจะใช้ความสามารถแสดงออกทางทักษะภาษาต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือ คอยให้กำลังใจและให้ข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้ความพยายามในการลองผิดลองถูกทางภาษาของตนประสบความสำเร็จได้ เช่น การช่วยกันสรุปเรื่องที่อ่าน

เขียนเรื่องร่วมกัน ฯลฯ ผลสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ จะช่วยให้เกิดกำลังใจ และเป็นแรงจูงใจภายในสำหรับผู้เรียนเอง ที่จะให้ความสนใจกับบทเรียนต่อไป ในการเรียน และการปฏิบัติทางภาษาจะใช้กระบวนการกลุ่ม และฝึกการทำงานเชิงปฏิบัติการ (Workshop)

3. ในระยะสุดท้าย ผู้เรียนจะแสดงความสามารถทางทักษะของตนเองได้อย่างอิสระทั้งการฟัง การอ่าน และการเขียน พร้อมทั้งสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ทางการใช้ภาษา ในลักษณะต่าง ๆ ตามความสนใจได้ เช่น แต่งประโยคปากเปล่า เขียนเรียงความที่ตนเองพอใจ เขียนจดหมายโต้ตอบกับเพื่อนกับครู หรือกับคนอื่น ๆ อ่านหนังสือนอกเวลา รายงานข่าวที่ได้ฟังหรือได้อ่าน พอใจกับความไพเราะของภาษา เข้าใจความรู้สึกที่สอดแทรกอยู่กับการใช้ภาษา แต่ละบริบท ฯลฯ (ในการเรียนและการปฏิบัติทางภาษาจะใช้กระบวนการกลุ่ม และเน้นการทำงานอย่างอิสระมากขึ้น (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 19)

แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounter Approach)

หลักการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะยึดแนวทฤษฎีหลายแบบอย่างบูรณาการ เพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการรับรู้และเรียนรู้ภาษา และสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันเพื่อการสื่อสาร พร้อมทั้งมีเจตคติในการเรียนภาษาในทางบวก เช่น รักการอ่าน ชอบการเขียน มีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง ฯลฯ

แนวทฤษฎีที่สำคัญเหล่านั้น สามารถวิเคราะห์และแยกประเด็น เพื่อการพิจารณาได้ในแต่ละแนวดังนี้

1. แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach)

แนวทฤษฎีการสอนนี้ จะเน้นการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายในชีวิตประจำวันได้ โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาในบริบท (Context) และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ในแต่ละชุมชนที่อาจใช้ผิดแผกแตกต่างกันไปได้ตามสภาพแวดล้อม

กระบวนการสอนตามแนวทฤษฎีนี้ จะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ ประเด็นสำคัญในการสร้างกิจกรรมปฏิสัมพันธ์นั้น ผู้สอนต้องให้ออกาสผู้เรียนได้คิด และใช้ความพยายามของตนเองเพื่อสื่อความหมายที่ตนต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ทั้งการสื่อความหมายด้วยเสียง (การฟัง - การพูด) ด้วยตัวอักษร (การอ่าน - การเขียน) และด้วยการใช้ท่าทาง การให้ผู้เรียนได้ลองฝึกลองถูกในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา โดยมีผู้สอนคอยแนะนำช่วยเหลือและให้กำลังใจจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติในทางบวกในการใช้ภาษาได้ เนื่องจากประสบการณ์ความสำเร็จในสิ่งที่ตนต้องการสื่อความหมาย การแก้ปัญหาที่ตนบกพร่องด้วยตนเอง จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและได้ประสบการณ์ในการปฏิบัติทางภาษาได้มากขึ้นในระยะต่อมาตามลำดับ ผู้เรียนจะรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนที่ท้าทายทำให้เขาได้ใช้ภาษาที่ตนต้องการและสามารถจดจำภาษาที่ตนได้ใช้ หรือมีประสบการณ์ได้อย่างแม่นยำ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษา หรือการทดลองใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนย่อมจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปอย่างธรรมชาติได้ เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียนจึงควรเป็นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียนตามหลักการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ อย่างเหมาะสมตามกาลและเทศะ มากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาให้นักเรียนเรียนเพื่อเข้าใจระบบเสียง คำ และไวยากรณ์เท่านั้น นอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจำเป็นต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสดแสดงออกทางภาษาในลักษณะปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อให้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำ และแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟัง พูดร่วมกัน การแสดงความคิดเห็นร่วมกันในเรื่องที่อ่าน

2. แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach)

แนวทฤษฎีนี้ จะเน้นการเข้าใจกระบวนการรับรู้และเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เพื่อการจัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการให้กิจกรรมการเรียนการสอนที่ต่อเนื่อง เหมาะสมแก่ผู้เรียนตามวัย ความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ซึ่งจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวรแก่ผู้เรียนได้

กระบวนการรับรู้และเรียนรู้ดังกล่าว จะเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย เป็นที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) แก่ผู้เรียน โดยใช้กระบวนการ (Process) เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อน หรือการพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับผู้เรียน พร้อมทั้งคำนึงถึง จิตวิทยาด้านการให้แรงจูงใจ การลดความเครียดและลำดับของการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์ ด้วย จะทำให้การสอนภาษาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

ทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบันมีอยู่ด้วยกันหลายทฤษฎี ทฤษฎีที่สำคัญ คือ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ และทฤษฎีทางจิตวิทยา แม้ว่าเป้าหมายของการสอนอ่านจะคล้ายคลึงกัน คือ ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจับใจความสำคัญ ทารายละเอียดของเรื่อง แปลความ ตีความ ขยายความ และมีเจตคติในการอ่านทางบวก เช่น รักการอ่าน สนใจการอ่าน แต่ทฤษฎีทั้งสองจะมีแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน การให้ปัจจัยป้อนแก่ผู้เรียน แตกต่างกันไปบ้าง

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีข้อเด่นตรงที่มีลักษณะผสมผสานระหว่าง ทฤษฎีการสอนอ่านทั้งทางภาษาศาสตร์ และทางจิตวิทยาอยู่ในตัวอย่างบูรณาการ โดยพิจารณาทั้ง ลักษณะของธรรมชาติทางภาษาศาสตร์ที่มนุษย์พึงรับรู้ และมีประสบการณ์จากวัสดุที่อ่านหรือสิ่งที่อ่าน ในชีวิตจริง พร้อมทั้งคำนึงถึงกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติเป็นสำคัญ ซึ่งจะเป็นหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจะทำให้ผู้อ่านมีเจตคติ ในการอ่านที่ดีต่อไป นอกจากนี้ทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กับการอ่าน จะได้รับการพัฒนาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมอีกด้วย จึงนับว่าเป็นกระบวนการสอนอ่านและเขียน ที่ดำเนินต่อเนื่องกันอย่างมีประสิทธิภาพด้วย ถ้ากระบวนการสอนอ่านดำเนินไปอย่างถูกต้องเหมาะสม

4. แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre - Based Approach)

การสอนภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จำเป็นต้องยึดบทเรียนหรือกิจกรรม ว่าเป็นหลักซึ่งถือว่า เป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญในการให้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน ดังนั้น บทเรียนหรือ กิจกรรมนั้นต้อง ได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและเหมาะสมที่จะเป็นปัจจัยป้อน เพื่อให้เป็นรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมด้วย

การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะยึดหลักการการพัฒนา จากแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre - Based Approach)

ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ จิม มาร์ติน ใจแอน โรเทอร์รี่ ฟรานซิส คริสตี้ ไบรอัน เกรย์ และแมรี แมคเคน แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักการ เกี่ยวกับทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ ของ เอ็ม เอ. เค. ฮอลลิเคย์ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทาง ภาษาศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือโดยทั่วไปในกลุ่มของนักภาษาและผู้สอนภาษาใน ปัจจุบัน ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าวจะเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อหาความจากบริบท ภาษาในกาลและเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์และวัฒนธรรมที่ แตกต่างกันไป และมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลต่าง ๆ ในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ หลักการ สำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐานจะอิงหลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษา ศาสตร์เชิงระบบ ดังจะแยกกล่าวตามประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ในสังคมหรือชุมชนหนึ่ง ๆ ย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายใน การสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ รูปของภาษานั้นได้แก่ เสียง ระเบียบไวยากรณ์ คำ ซึ่งอาจเป็น คำพูด ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่ใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสาร ย่อมจะมีผิดแผกแตกต่างกันไปด้วย แล้วแต่สภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่าง ๆ วัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ ซึ่งจะมามีอิทธิพลต่อ การพัฒนารูปแบบภาษานั้น ๆ ให้เป็นที่ยอมรับและยอมรับกัน ในแต่ละสังคมหรือชุมชน ยกตัวอย่าง เช่น ภาษาไทย มีรูปพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในการกำหนดเสียง แตกต่างจากภาษาอื่น ๆ

เช่น ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ ระเบียบไวยากรณ์ก็แตกต่างกัน การเรียงคำเป็นประโยค ก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น ภาษาไทย ใช้คำคุณศัพท์วางไว้หลังคำนาม แต่ภาษาอังกฤษ คำคุณศัพท์ส่วนมากจะวางไว้หน้าคำนาม เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารูปแบบของภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมหรือชุมชน แตกต่างกันในแต่ละภาษาทุกมุมโลก แต่เป้าหมายของการสื่อสารที่จะใช้ภาษานั้น ๆ จะเหมือนกัน นั่นคือ ความเข้าใจเนื้อความ (Text) ที่ต้องการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาเป็นสื่อ ไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนหรือแม้แต่การใช้ภาษาใบ้ หรือภาษากาย ความหมายของ ภาษาจึงเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษา การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในสังคม จะ ประสบความสำเร็จได้ก็ด้วยความเข้าใจความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการ เข้าใจเนื้อความของเรื่องในการสื่อสาร จึงนับว่าเป็นทักษะสำคัญของมนุษย์ในชุมชนหรือสังคม ที่พึงตระหนักเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนได้ในสังคมจากการติดต่อสื่อสาร

2. ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

ความเข้าใจความหมายของภาษา ในการติดต่อสื่อสารย่อมขึ้นอยู่กับ บริบทภาษา หรือความแวดล้อม ในสถานการณ์และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในกาลและ เทศะต่าง ๆ กัน การเข้าใจเนื้อความจากการติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน บริบทภาษา (Context) ย่อมจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาจะเป็น องค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม "ความหมาย" ของ ภาษาจึงจะชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร ยกตัวอย่าง เช่น

"กา" เกาะอยู่บนต้นไม้ และ "กา" ตั้งอยู่บนเตาไฟ คำว่า "กา" ทั้ง 2 ประโยค มีรูปภาษา คือ เสียง ตัวอักษร และสระ แบบเดียวกันทุกประการ แต่ "ความหมาย" ของ "กา" ในประโยคแรก หมายถึง สัตว์ประเภทหนึ่ง แต่ "กา" ในประโยค ที่สอง คือ ภาชนะใส่น้ำชนิดหนึ่ง

หากเราไม่คำนึงถึงบริบทภาษาที่เน้นองค์ประกอบแวดล้อมของคำว่า "กา" ที่ใช้อยู่เราก็จะ ไม่สามารถบอกเนื้อความได้ชัดเจนว่า "กา" นี้คืออะไรแน่ ความหมายที่แท้จริงของ "กา" ทั้งสองประโยคนี้อะไร และแตกต่างกันอย่างไร ด้วยเหตุดังกล่าวจึงอาจสรุป ได้ว่า "เนื้อความ" ของภาษาจะตามมาหลังจากเราเข้าใจบริบทภาษาแล้ว

นอกจากนี้ จากตัวอย่างประโยคทั้งสอง จะสามารถเห็นได้ว่า ความเข้าใจภาษามิใช่เพียงคำ ระเบียบไวยากรณ์ หรือเสียงแยกเดี่ยวออกมาจากบริบทภาษาได้ ความเข้าใจภาษาจะเกิดได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจบริบทภาษา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อความแจ่มแจ้ง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Halliday. 1985 : 5)

เนื้อความของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประเด็นคือ

1. เป็นผล (Output หรือ Product) ของการสื่อสาร (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Halliday. 1983 : 10) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราว ได้ชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด
2. เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่า ควรใช้ภาษาอย่างไร เพื่อให้การสื่อสารความหมายเป็นที่เข้าใจได้ แต่ละชนิดของลักษณะการพูด หรือการเขียน

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญ และบริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นบริบทภาษาที่สำคัญมากเพราะ จะเป็นการสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชนให้เห็น ลักษณะของการใช้ภาษาอย่างจริงจังในสภาพแวดล้อม กาลและเทศะ บริบทภาษา ของสถานการณ์ต่าง ๆ จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ซึ่งจะมีอิทธิพล ทำให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลง ไม่ได้ ดังนี้

1. เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่อ่านหรือเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสาร ซึ่งเราถือว่าเป็นข้อความต่อเนื่อง (Discourse) โดยอาจเป็นได้ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน เรื่องราวในข้อความต่อเนื่องนี้จะบอกว่าจะไร่อะไรกำลังจะเกิดขึ้น เช่น เรากำลังพูดถึงกีฬาชนิดหนึ่ง เรื่องกีฬาจะเป็นเรื่องราวที่เรา กำลังสื่อเนื้อความนั้น
2. ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษา ระหว่างผู้ใช้ภาษาในข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา เช่น การเลือกใช้ คำ การวางโครงสร้างประโยค การใช้เสียง ฯลฯ แตกต่างกันไปได้ในแต่ละสถานการณ์ เช่น

ผู้ที่กำลังรายงานเกี่ยวกับกีฬา เป็นผู้รายงานข่าววิทยุ ภาษาที่ใช้ของผู้รายงานข่าวก็จะมีลักษณะเป็นการรายงาน ไม่มีการใช้คำสรรพนาม หรือคำนามเฉพาะเจาะจงกับผู้ใดผู้หนึ่ง จะพูดกล่าวโดยทั่ว ๆ ไป ความสัมพันธ์ของคนรายงานข่าวกับผู้ฟัง จะเป็นการกำหนดการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าว หากผู้พูด 2 คนซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องกีฬาแสดงความเห็นเกี่ยวกับกีฬาที่แข่งขันกันมา ผู้พูดนั้นก็จะใช้ลักษณะภาษาอีกแบบหนึ่ง แตกต่างจากการรายงานของผู้รายงานข่าวกับผู้ฟัง การใช้ภาษาผู้ใช้ภาษาระหว่าง 2 คน พูดคุยกันนั้น ย่อมจะใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปได้ แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม

3. วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษา ภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ จะมีวิธีการสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือใช้ภาษาภาพจากการ์ตูน เป็นต้น

ตัวอย่าง การรายงานเรื่องการแข่งขันฟุตบอลของนักข่าวที่เสนอต่อผู้ฟัง ใช้ภาษาพูด ไม่ใช้ภาษาเขียน แต่ถ้านักข่าวรายงานให้ผู้อ่าน เช่น ลงข่าวหนังสือพิมพ์ ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาเขียนซึ่ง ย่อมจะมีลักษณะภาษาในการใช้ภาษาต่างกันทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบทั้ง 3 อย่างในบริบทของสถานการณ์ปัญหานั้น มีอิทธิพลทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปในลักษณะต่าง ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งจะทำให้เนื้อความในแต่ละบริบทนั้นแตกต่างกันไปด้วยตามกาลและเทศะของการใช้ภาษาที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม

บริบททางวัฒนธรรม (Context of Culture) ในแต่ละสถานการณ์ที่เราใช้ภาษากันนั้นย่อมเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ซึ่งย่อมจะเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่ยอมรับกันในแต่ละสังคมหรือชุมชนด้วย การใช้คำ สำนวนต่าง ๆ ย่อมจะแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ เนื้อความในบริบททางวัฒนธรรมย่อมจะแตกต่างกันไปด้วยในแต่ละสังคมหรือชุมชน ยกตัวอย่างเช่น ในภาษาไทยที่ใช้กันในภาคอีสาน คำว่า "ถั่ว" เมื่อเราอาบน้ำคนอีสานจะพูดว่า "ถั่วโคล" หรือในภาษาอังกฤษ "First Floor" หมายถึงชั้นที่ 1 ของตึก แต่ในสหรัฐ หมายถึง ชั้นใต้ดิน (Basement)

เป็นต้น เมื่อเราเข้าใจว่าวัฒนธรรมกับเนื้อความที่ใช้อยู่กัน มีความหมายในแต่ละบริบทหนึ่ง ๆ ความเข้าใจความหมายที่แท้จริงของการใช้ภาษานั้นก็ย่อมจะชัดเจนขึ้น

3. ภาษาและท่าเียนภาษา (Language and Register)

เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ "เนื้อความ" ของสารที่สื่อสารกันเป็น ที่เข้าใจและมีความหมายชัดเจนขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษาก็มีอิทธิพลที่จะทำให้ลักษณะของ การใช้ภาษาต่างกัน บริบทภาษาในแต่ละสถานการณ์ หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันไป ท่าเียนภาษา (Register) หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์ก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น เมื่อพูดถึงพระเจ้าแผ่นดิน ท่าเียนภาษาที่ใช้กับพระภิกษุสงฆ์ ก็จำเป็นต้องนำมาใช้ ท่าเียน ภาษาจึงเกิดขึ้นควบคู่กันไปกับบริบททางภาษาที่แตกต่างกันไปตามกาลและเทศะ ตามเรื่องราว ที่กล่าวถึงตามความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา และตามลักษณะวิธีการใช้ภาษาเพื่อการฟัง การพูด หรือ การเขียน เป็นต้น ท่าเียนภาษา จึงแตกต่างไปตามลักษณะของบริบทภาษาที่ใช้

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษา ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ควรเริ่มจาก การรับรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง ตามลักษณะบริบทภาษาต่าง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับ วัฒนธรรมต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงจะนับได้ว่า ผู้เรียนเรียนภาษาได้อย่างมีความหมาย

ลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อความต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรูปแบบ ที่ถูกต้องจากการเลียนแบบการฝึกหัดภายใต้การควบคุมของผู้สอน และจากประสบการณ์ การฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วยตนเอง จากตัวอย่างรูปแบบภาษาที่เคยเรียนไป แบบหรือชนิดของภาษา หรืออรรถลักษณะนั้น นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า "Genre" ซึ่ง หมายถึง แบบหรือชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งมีจุด มุ่งหมายที่แน่นอนตายตัวในการให้ผู้ใช้ภาษาประสบความสำเร็จได้ในการใช้ภาษา ซึ่งนักวาง หลักสูตร ผู้สอนและผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องยึดเป็นหลักในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนสามารถ นำอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ มาใช้เป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียนการสอน ซึ่ง ผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาเป็นอิสระได้เป็นของตนเองในที่สุด

อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

อรรถลักษณะของภาษาจะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้กับผู้ฟัง (หากเป็นภาษาพูด) และผู้อ่าน (หากเป็นภาษาเขียน) สามารถเข้าใจเนื้อความที่ได้ฟัง หรือได้อ่าน ชัดเจนแน่นอนขึ้นว่า ผู้พูดหรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่น ผู้พูด หรือผู้เขียน กำลังจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจงจะเป็นความรู้สึกส่วนตัว หรือเป็นความเห็นกลาง ๆ โดยทั่วไป เป็นต้น

การเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ จะทำให้การฟัง หรือการอ่าน ชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง การพารายละเอียดของเรื่องรวมทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อความที่อ่าน จะทำได้ง่ายขึ้น เพราะคนฟังหรือคนอ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แน่นอน และชัดเจน นอกจากนั้นแล้ว การลำดับความคิดตามเนื้อความจะเป็นไป ได้ง่ายขึ้นด้วย หากผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจอรรถลักษณะจะมีลำดับของการดำเนินเนื้อความที่แน่นอน เป็นขั้นตอนตั้งแต่เริ่มเนื้อความในบริบทจนกระทั่งจบลำดับของการดำเนินเนื้อความในแต่ละอรรถลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเขียนภาษาจะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละ เนื้อความของบริบทหนึ่ง ๆ ด้วย เช่น การเขียนเรื่องที่มีอรรถลักษณะเป็นรายงานเพื่อให้ความรู้ ภาษาที่ใช้เป็นภาษากลาง ๆ ไม่ใช่คำสรรพนามเฉพาะเจาะจง เช่นจะไม่ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 แต่จะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 แทน เป็นต้น ระเบียบไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่จะต้องสัมพันธ์ในการวาง ประโยคก็จะแตกต่างกันไปด้วย ทำให้การใช้ไวยากรณ์ระบบและเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะ ของเนื้อความที่พูดหรือเขียน เช่น การใช้คำสันธาน การใช้คำบุพบท และการใช้คำวิเศษณ์ต่าง ๆ

ในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อรรถลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและ ภาษาเขียนมีหลายชนิด ดังจะยกตัวอย่างอรรถลักษณะที่สำคัญที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในการสื่อความ ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีการ (Procedure)

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. อภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

อรรถลักษณะดังกล่าวโดยทั่วไป จะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ เพื่อการสื่อความหมายของภาษา และลักษณะของภาษา ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา และจากประสบการณ์ของผู้เขียน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มต้นด้วยบทนำ
2. มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
3. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บอกรเวลาและลำดับของเหตุการณ์
2. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
3. เป็นเรื่องเล่า ซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต
4. มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง และให้ใจ

ความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น แล้ว ดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนหน้าที่ หลังจาก ฯลฯ

5. ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

ตัวอย่าง

เรื่องครึ่งหนึ่งในชีวิต

เมื่อฉันเรียนอยู่ชั้น ป.5 คุณครูได้พาฉันและเพื่อนไปเที่ยวเนื่องในวันเด็กที่อ่างเก็บน้ำวิทยาลัยเกษตรกรรม จังหวัดสุรินทร์ ที่นี้มีเรือพายสำหรับพายรอบ ๆ อ่างเก็บน้ำ

ฉันและเพื่อน ๆ อยากจะนั่งเรือเพราะยังไม่เคยนั่งเรือมาก่อน จึงแย่งกันลงเรือ ทำให้เรือรับน้ำหนักของพวกเราไม่ไหวเป็นต้นเหตุให้เรือล่ม ทุกคนต่างตะเกียกตะกายเข้าหาฝั่ง โชคดีไม่มีใครได้รับอันตราย

เหตุการณ์ครั้งนั้น ถึงแม้จะผ่านไปนานแสนนาน ฉันก็ยังจำได้เสมอ และคิดว่าหากจะลงเรือต้องคำนึงถึงความปลอดภัย

2. รายงาน เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. จะมีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดหรือนิยามทั่วไปของเรื่อง

2. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภท ลักษณะท่าที หรือลักษณะของพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

ลักษณะของภาษา

1. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง
2. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ

3. อาจมีหัวข้อกล่าวนาเป็นเรื่อง ๆ

4. มักเป็นประโยคบอกเล่า

ตัวอย่าง

ปลิงทะเล

บริเวณชายฝั่งทะเลนั้น มีพืชและสัตว์มากมายหลายชนิดอาศัยอยู่ในบรรดาสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ เหล่านี้ มีสัตว์ที่น่าสนใจชนิดหนึ่งที่หลายคนไม่เคยเห็น มันคือ "ปลิงทะเล"

ปลิงทะเลมีรูปร่างแตกต่างกันออกไปแล้วแต่พันธุ์ของมัน มันมีลำตัวอ่อนนุ่ม และมีหนวดสำหรับรับรู้ความรู้สึกอยู่รอบตัว ตัวของมันยาวประมาณ 1 ฟุต

รูปร่างของปลิงทะเลส่วนมากคล้ายเตงกวาง ส่วนหัวเป็นปาก ส่วนท้ายเป็นทวารหนัก มันจะกินพืชและสัตว์เล็ก ๆ เป็นอาหาร ปลิงทะเลกินอาหารต่างจากปลิงน้ำจืด เพราะปลิงน้ำจืดจะคอยดูดกินเลือดคนและวัว ควาย ช้าง ม้า ที่ลงอาบนํ้าตามสระ หรือบึง

ปลิงทะเลมีสีสันท่างกันออกไป เช่น สีเทา สีขาว สีดำ สีน้ำตาล จุดเขียวคล้ำ สีแดงชมพู และสีม่วงสด มันชอบอยู่ตามพื้นทราย ใต้หิน แนวประการัง ในโคลนบริเวณชายฝั่งทะเล

3. การอธิบาย เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรและเหตุใดจึงเกิดขึ้น

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

ก. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ

ข. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคบอกเล่า

2. ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

3. มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อแบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน

4. ใช้คำวิเศษณ์ เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่าง

เรามองเห็นได้อย่างไร

ตาของเราเหมือนกล้องถ่ายรูป รูม่านตา ที่ใช้เปิดปิดลูกตาทางด้านนั้น มีหน้าที่เปิดให้แสงที่กระทบลูกสิ่งของเข้ามาสู่ตาของเรา ส่วนตาที่เป็นสีดำ หรือสีอื่น ๆ ที่อยู่รอบ

รุ่มานตานั่น เรียกว่า ม่านตา ม่านตาจะหดหรือขยายเพื่อรับให้แสงเข้าตาเราเป็นปริมาณ
ที่พอในขณะที่แสงจ้า ๆ หรือสลัวเกินไป เลนส์ตาที่อยู่หลังม่านตาทำหน้าที่รวมแสงให้ได้ภาพ
ของสิ่งที่เรากำลังมองในกล้องถ่ายรูป ภาพจะตกไปที่บนแผ่นฟิล์มพอดี ตาของเราไม่มีแผ่นฟิล์ม
อยู่หลังลูกตา แต่เรารับภาพได้จากฉากหลังลูกตา เรียกว่า "จอตา" "จอตา" ของเรามี
เซลล์ประสาทอยู่เต็ม เซลล์เหล่านี้ไวต่อแสงมาก เมื่อรับแสงแล้วก็จะส่งสัญญาณไปยังสมอง ทำให้
เราเห็นภาพทั้งหมดได้

4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือ
ความคิดของตนเองหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง
ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือแสดงความคิดเห็น เช่น แสดง
ประโยชน์ หรือ ความสำคัญ

2. มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่เสนอในแต่ละความคิด

3. มีบทสรุปย้ำการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของ
เรื่องให้น่าสนใจ และน่าเชื่อถือ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง

2. มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด

3. ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ในการเล่าถึง

4. มีคำแสดงเจตคติ

ตัวอย่าง

เราจะลืมกันไปว่า หนังสือวิเศษเล่มหนึ่งซึ่งควรอ่านเสมอ ๆ ก็มีอยู่แล้วในบ้านของ
ทุก ๆ คน หนังสือเล่มนี้คือตัวของท่านเอง ไม่ว่าเราจะไปอ่านหนังสือของพุทธทาส ภิกขุ
เบอร์นาร์ด ชอว์ หรือเกอเต้ ไม่ว่าเราจะไม่ฟังปาฐกถาของใครในที่สุดเราก็จะต้องมาสอบค้น

ทบทวนกับหนังสือเล่มเก่า ๆ ที่เรามีอยู่คือ ตัวของเราเองเสมอ ๆ ถ้าเรายังหลับอยู่ สิบเบอร์นาร์ด ขอว์ สิบพุทธทาส ภิกขุ ก็ช่วยอะไรไม่ได้

อุสเปนส์ก็ นักคิดที่มีชื่อเสียงจึงกล่าวว่า มนุษย์เราจะต้องตื่น เสียก่อน จึงจะพบเห็นแสงสว่างของสัจธรรม เขาได้อธิบายว่า ตั้งแต่วันเกิดไปจนถึงวันตาย มนุษย์มีชีวิตอยู่ในสภาพของความหลับเรื่อยมา ตัวเองเป็นเหมือนเครื่องจักร ไม่รู้ตัวว่าได้ทำอะไรลงไปบ้างมีอะไรบางอย่างนอกกายเป็นผู้คิดรู้สึก และการกระทำแทนตัวจริงของเรา จึงทำการต่าง ๆ อย่างโง่ ๆ และไร้เหตุผลอยู่รำไป

นึกดูเราก็หลับ และละเมอเพ้อพกอยู่ทุกวัน จริงอย่างสเปนส์ก็กล่าว เพราะว่าการที่เราครองชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ นี้เหมือนกับเราไม่ได้เป็นตัวของตัวเองเลยเราทำสิ่งต่าง ๆ ไป เหมือนกับว่าตาม ๆ เขาไป เขาอยู่กันอย่างไร เราก็อยู่ไปอย่างนั้นบ้าง เขาทำอะไรกันบ้าง เขานิยมอะไร เราก็นิยมตามไปด้วยเหมือนกัน คล้ายกันเมื่อไรมาคอยบังคับให้เราทำสิ่งต่าง ๆ โดยที่เราไม่ได้คิดของเราเลยว่า ควรจะทำหรือไม่ สิ่งที้งานที่เรียกกันว่าอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม เราจะต้องตื่นขึ้น ไม่ยอมมิให้สิ่งใด ๆ มาบังคับความประพฤติของเราอีกต่อไป เราจะต้องเป็นตัวของตัวเอง

เมื่อเราตื่นขึ้นได้ นิยามและความคิดก็จะแจ่มใสพอที่จะอ่านหนังสือเล่มพิเศษ คือ ตัวของตัวเองได้ เพราะว่าความทุกข์ ความสุข ความวุ่นวายของโลก และปริศนาลึกลับต่าง ๆ มักจะซ่อนอยู่ในร่างกายที่เราหุ้มให้มันทุกวันนี่แหละ ลองคิดดู เพราะว่าปัญหาชีวิตนั้น ก็เหมือนเราไปหัวพันถ้าคนอื่นเขาไปแทนเราเขาก็ได้สละมทะเลเป็นของเขา เราก็ต้องไปของเราเอง จึงจะรู้ ควรจำไว้ว่าเราต้องขบปัญหาชีวิตของเราเองจึงจะรู้ หนังสือและผู้อื่นเป็นเพียงผู้ช่วยแนะนำเท่านั้น เหมือนหัดว่ายน้ำ อ่านแต่หนังสือ ไม่ลงไปว่ายเอง อีกร้อยปีก็ว่ายน้ำไม่เป็น

จาก ถนอมการประพันธ์

ของ วิลาศ มณีวัต

5. วิธีการ เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือ ขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อหา

1. ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน
2. ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้
3. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคคำสั่ง
2. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ
3. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล
4. ใช้คำนาม

ตัวอย่าง

วิธีทำถุงกระดาษ

อุปกรณ์

กระดาษ กาว สีน้ำ สีเทียน หรือสีไม้

วิธีทำ

1. เอากระดาษหนา ๆ พันให้เหลือขอบด้านหนึ่งไว้ทำกาว
2. ปิดกาวขอบที่เหลือเข้ากับขอบด้านบน
3. พันกระดาษเป็นรูปกล่อง แต่เปิดด้านบนและด้านล่างไว้
4. พันกล่องตามเส้นไขว้ลา
5.
6.

ฯลฯ

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ เป็นการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการส่วนมากจะเป็นเรื่องนิทานหรือนิยาย

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่องบ่งบอกตัวบุคคล สถานที่ หรือ เวลา

2. มีลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง

3. แสดงปมปัญหาของเรื่อง

4. แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปมปัญหา

5. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

1. เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว

2. ใช้บุพบทบ่งเวลา สถานที่

3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิง บุคคลหรือสิ่ง

ของอื่น ๆ

4. อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง

5. ใช้คำสันธาน เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่อง และบ่งบอกความ

เป็นเหตุเป็นผล ความคล้อยตาม และความขัดแย้ง ฯลฯ

ตัวอย่าง

บ้านวิเศษ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีเด็กสาวสองคนพี่น้องชื่อแก้วกับขวัญ ทั้งคู่เป็นเด็กกำพร้า ยากจน อาศัยอยู่ด้วยกันในกระท่อมเก่า ๆ เพียงสองคนเท่านั้น แก้วเป็นเด็กสาวที่ยืนขยันแข็ง ทุกวันแก้วจะตื่นแต่เช้า หุงหาอาหารให้ตัวเองและน้องแล้วล้างจานชาม หม้อไห จนสะอาด ก่อนที่จะออกไปรับจ้างเขาทำงานแล้วรีบกลับมาหุงหาอาหารในตอนเย็น

ส่วนขวัญเป็นน้อง เป็นเด็กสาวที่เกียจคร้านมาก ทุกวันขวัญจะตื่นนอนตอนสายโด่ง แต่งตัวสวยงามกินข้าวที่พี่ทำให้โดยไม่ยอมช่วยทำอะไร ขวัญมีหน้าที่ทำความสะอาดบ้านขณะที่ แก้วออกไปทำงานซึ่งขวัญก็จะทำอย่างลวก ๆ เพื่อจะได้ไปเที่ยวเล่น ทำให้แก้วต้องกลับมาทำงานบ้านอีกครั้งทุกเย็น

อยู่มาวันหนึ่ง พี่ที่บ้านของแก้วจะหมด แก้วจึงรีบเข้าไปในป่าเพื่อหาพืชมามาไว้ใช้ ทำอาหาร แก้วเดินลึกเข้าไปในป่าทุกที่ทุกที่ ในที่สุดเธอก็ได้พบกับบ้านหลังหนึ่ง บ้านหลังนั้นเป็น บ้านที่สวยงามมากแต่สกปรกรกรุงรัง ไปหมด พอแก้วมาหยุดยืนอยู่หน้าบ้าน บ้านก็พูดขึ้นว่า "สาวน้อยผู้อารีโปรดทำความสะอาดฉันทีเถอะ " "ได้ซีคะ" แก้วพูดอย่างใจดี "ฉันชอบทำความสะอาดบ้าน"

.....

.....

ฯลฯ

7. อภิปราย เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็น ชี้ให้เห็นข้อดี ข้อเสีย เป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการ หรือความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน
2. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงผล
3. ตอนท้าย กล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่า ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร

โดยย้ำหลักการหรือความสำคัญของเรื่อง เช่นเดียวกับในบทนำ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับตนเองและผู้อื่น
2. ใช้ประโยคบอกเล่า
3. มีข้อความสนับสนุน หรืออ้างอิงหรือใช้เหตุผล
4. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความ

ขัดแย้งคล้อยตามหรือเป็นเหตุผลแก่กัน

ตัวอย่าง

มาเลิกบุหรี่กันเสียที

การสูบบุหรี่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ นักวิทยาศาสตร์ในอเมริกา และอังกฤษที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับบุหรี่โดยตรง ค้นพบว่า การสูบบุหรี่ทำให้เกิดมะเร็งปอด การสูบบุหรี่เป็นสาเหตุทำให้เกิดโรคหลอดลมอักเสบเรื้อรัง คนสูบบุหรี่จะตายด้วยโรคหัวใจได้ง่ายกว่าคนไม่สูบบุหรี่ การสูบบุหรี่ทำให้เกิดโรคเกี่ยวกับหัวใจและหลอดเลือด โรคถุงลมโป่งพอง และโรคปอดพิการอื่น ๆ

โทษของบุหรี่เหล่านี้จะเป็นเหตุผลเพียงพอให้เราเลิกสูบบุหรี่กันเสียที เพราะการสูบบุหรี่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอย่างยิ่งดังที่กล่าวมาแล้ว

8. การสังเกต เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งเวลาหรือสถานที่
2. มีลำดับของการบอกรายละเอียด
3. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ
2. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

ตัวอย่าง

ตัวอะไพลและกิ่งก้านอื่นหลายชนิด สามารถเปลี่ยนสีตัวมันเองได้ ถ้ามันไปเกาะอยู่ที่ใบไม้ ตัวมันก็จะเปลี่ยนเป็นสีเขียว ถ้ามันคลานไปตามผนังไม้ที่เป็นทราย มันก็จะกลายเป็นสีเหลือง ๆ

ลองทดลองเอาตัวอะไพลวางบนใบไม้ ที่นี้พอเอามันมาใส่กล่องเปล่า ๆ มันจะเปลี่ยนเป็นสีเขียว ๆ เหมือนสีกล่อง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 20 - 30)

ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

1. ผู้เรียนสามารถรู้จักคุ้นเคยและได้รับกระบวนการเรียนรู้ ในการใช้ภาษา ฟัง พูด อ่าน และ เขียน ได้ครบวงจรอย่างเป็นธรรมชาติด้วยตนเอง ภายใต้การช่วยเหลือ แนะนำของผู้สอน ซึ่งกระบวนการเรียนรู้จะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้เรียนจะสามารถทำ ประสพการณ์ และศึกษาวิชาต่าง ๆ ต่อไปด้วยตนเองซึ่งจะเป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ถาวร ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองต่อไป เช่น รู้จักใช้กลวิธีในการอ่านจับใจความสำคัญของ เรื่อง การใช้ความคิดสร้างสรรค์ จากการอภิปราย การเขียนข้อความในลักษณะต่าง ๆ เพื่อ สื่อความหมาย ฯลฯ
2. ผู้เรียนจะมีความกระตือรือร้นที่จะได้แสดงความสามารถ และความคิด สร้างสรรค์ของตนในการใช้ภาษา เช่น การอ่าน การเขียน
3. ผู้เรียนจะสนใจและรักการอ่าน การเขียนได้มากขึ้น เพราะประสบความ สำเร็จในการอ่านโดยเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี และมีกำลังใจที่จะอ่านและเขียนเรื่องต่อไป
4. ผู้เรียนจะสนุกสนานกับการลองผิดลองถูกในการเรียน และการปฏิบัติทาง ภาษา โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจ
5. ผู้เรียนจะมีความรู้สึกรับผิดชอบ และรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นให้ประสบ ความสำเร็จพร้อมทั้งการรู้จักประชาธิปไตย และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
6. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะเอื้อต่อความแตกต่างของผู้เรียนได้ใน ขณะเดียวกันเนื่องจากผู้สอนสามารถให้การงานแก่ผู้เรียนที่แตกต่างกันได้ตามระดับความสามารถ และความสนใจ
7. กระบวนการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้สอนกระตือรือร้น และสามารถเตรียม การสอนได้รัดกุมขึ้น อย่างมีจุดหมายที่แน่นอน
8. ลักษณะของกระบวนการเรียนการสอน จะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอน และผู้เรียนได้มาก ซึ่งจะส่งผลให้เกิดโอกาสในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้ มากขึ้น ด้วยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

9. การวัดและประเมินผลกระทำได้ง่าย เพราะในแต่ละขั้นตอนอาจทำการวัดและประเมินผลการปฏิบัติทางภาษาของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายได้อยู่แล้วในตัว อย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้น ยังสามารถวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ง่าย จากผลงานที่ปฏิบัติทางภาษาในกิจกรรมแต่ละขั้นตอนด้วย

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1. ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 (The Concentrated Language Encounter Model A) มีรายละเอียดดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2532 : 23 - 32)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในระยะแรก มีจุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนการสอนคือ การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังเรื่องราวง่าย ๆ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันได้อย่างเข้าใจ สามารถพูดเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ได้ฟัง ได้อ่านเรื่องราวที่เคยฟังเคยพูดได้อย่างเข้าใจ สามารถจำสัญลักษณ์ของคำและเข้าใจความหมายของคำในประโยคต่าง ๆ ที่เคยฟัง เคยพูด นอกจากนี้ยังสามารถเขียนคำ สะกดคำ และเรียงคำที่เคยอ่านเคยพบเป็นประโยค แต่งประโยคเป็นประโยคง่าย ๆ ตามความคิดของตนเองได้

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 (The Concentrated Language Encounter Model A) มีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : ครูอ่าน / เล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง

ขั้นตอนที่ 2 : นักเรียนเล่าเรื่องกลับ สนทนา อภิปราย อ่านเรื่อง

และแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกับครู

ขั้นตอนที่ 4 : ทำหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นตอนที่ 5 : ทำกิจกรรมทางภาษา

2. ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 (The Concentrated Language Encounter Model B) มีรายละเอียดดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 31 - 40)

ในระยะต่อมาหลังจากนักเรียนได้ประสบการณ์ในการฟัง พูด อ่าน เขียน ในระยะต้นได้แล้ว นักเรียนจะเริ่มฝึกอ่าน และเขียนเรื่องต่าง ๆ ที่มีลักษณะการเขียนหลากหลาย ขึ้น พร้อมทั้งใช้ความสามารถในการคิดแต่งความด้วยตนเองมากขึ้นได้ อาศัยการเลียนแบบหรือ อิงแบบอย่างจากบทเรียนหรือจากกิจกรรมที่ผู้สอนแนะให้ในชั้นเรียน

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 (The Concentrated Language Encounter Model B) มีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน และอภิปราย/สนทนาเกี่ยวกับ เรื่องที่อ่านร่วมกันกับครู

ขั้นตอนที่ 2 : ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องในชีวิตประจำวันของ ตัวนักเรียนเอง และอภิปรายร่วมกัน

ขั้นตอนที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม หรือเขียนเรื่องเกี่ยวกับ ตัวเองในกลุ่มย่อยหรือเขียนตามลำพัง

ขั้นตอนที่ 4 : อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนในขั้นตอนที่ 3

ขั้นตอนที่ 5 : ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำ และ เสริมทักษะทางภาษา

3. ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 (The Concentrated Language Encounter Model C) มีรายละเอียดดังนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนที่มีประสบการณ์ และมีความสามารถในการอ่าน เขียน ฟัง และพูด ในบริบทต่าง ๆ ที่มีอรรถลักษณะหลากหลาย มาพอสมควรแล้ว ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความชำนาญ และมีสมรรถภาพในการอ่าน เขียน ฟัง และพูด เชิงวิเคราะห์ วิวิจารณ์ ในบริบทภาษาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมวลประสบการณ์ในวิชาต่าง ๆ มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้กระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญในการปฏิบัติการใช้ภาษาที่

สำคัญคือ รู้จักพินิจพิเคราะห์อย่างมีเหตุผลในการหาข้อมูลจากการสื่อสาร และสามารถรายงานข้อมูลต่าง ๆ เพื่อสื่อความให้เป็นที่ยอมรับได้อย่างถูกต้องตามกาลและเทศะ

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : ประเมินทักษะเตรียมวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่าน
โดยการเดา / สรุป / ลำดับความ

ขั้นตอนที่ 2 : สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมาย
หรือวางแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 : บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 4 : สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง

ขั้นตอนที่ 5 : ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน

ขั้นตอนที่ 6 : เขียนเรื่องในขั้นสุดท้ายและทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา

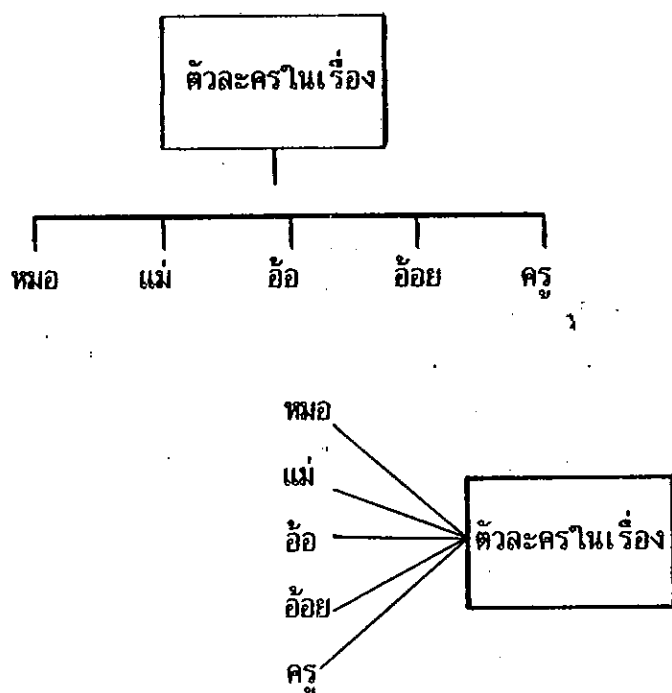
สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทดลองใช้ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ที่มีรายละเอียดของแต่ละขั้นตอนดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 31 - 40)

ขั้นตอนที่ 1 : นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน และอภิปราย / สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกับครู

จุดมุ่งหมาย : ให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและบอกรายละเอียดของเรื่องได้ ในขั้นนี้นักเรียนสามารถอ่านเรื่องได้เองแล้วครูควรให้นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน จะอ่านออกเสียงหรืออ่านในใจบ้างสลับกันไป ผู้สอนควรใช้ไดอะแกรม (Mapping) เพื่อช่วยนักเรียนในการดึงใจความสำคัญของเรื่อง เช่น การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่สัมพันธ์กัน เช่น เป็นเหตุเป็นผลกัน เป็นปัญหา และการแก้ไขปัญหา การเปรียบเทียบความคล้ายคลึง และความแตกต่างของเรื่อง นอกจากนี้ยังเกี่ยวกับการให้รายละเอียดของเรื่องอีกด้วย ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลจากการอ่าน และสรุปความคิดด้วยตนเอง ควรให้เวลาในการอภิปราย และสนทนาเรื่องอย่างละเอียด เพราะการฝึกการอ่านโดยใช้ความคิดประกอบการอภิปรายจะช่วยฝึกนักเรียนให้เคยชินกับการอ่าน โดยใช้กระบวนการทางความคิดได้มาก และจะทำให้สามารถอ่านเชิงวิเคราะห์ซึ่งเป็นขั้นตอนการอ่านขั้นสูงต่อไปในอนาคตได้

การอ่านออกเสียง ไปเรื่อย ๆ จะ ไม่ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แก่ผู้เรียน
 มากนักผู้สอนควรให้นักเรียนหยุดช่วงการอ่านเป็นตอน ๆ และอภิปรายร่วมกันจะทำให้ไม่เกิดความ
 เบื่อหน่ายได้ ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับเรื่องภาพประกอบในบทเรียนด้วย การ
 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามจะช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้มีชีวิตชีวาขึ้นได้

การทำไคอะแกรมแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง ควรทำง่าย ๆ โดยใช้ปากกา
 สีเมจิก สรุปรูป และโยงแผนภูมิให้เข้าใจได้ง่าย ๆ เช่น จากคำถามของครู "มีตัวละครอะไรบ้าง
 ในเรื่องนักเรียนजाได้ไหม"

"ทำไมอ้อจึงหันดู นักเรียนตอบได้ไหม เมื่อหันดูอ้อทำอะไร"

รับประทานนมยืม → อ้อหันดู → ไปหาหมอพัน

ผู้สอนจะทำไคอะแกรมได้ง่ายขึ้น หากทำความเข้าใจและพิจารณา โครงสร้างระดับยอดของข้อ
 ความว่ามีลักษณะอย่างไร

ลักษณะของโครงสร้างระดับยอด

บาร์ทเลท (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2534 : 32 - 34 ; อ้างอิงมาจาก Bartlett. 1978, 1985, 1986) ได้กล่าวถึง โครงสร้างระดับยอด (Top - Level Structure) ว่า หมายถึง แผนการเขียนหรือโครงการเขียนของผู้เขียนเพื่อเป็นแนวทางในการสื่อความแก่ผู้อ่าน หลักการของการใช้โครงสร้างระดับยอดเพื่อช่วยในการอ่าน จะได้มาจากทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่าน และผู้เขียน ถ้าผู้อ่านเข้าใจโครงการเขียนของผู้เขียนก็จะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านดีขึ้น และรวดเร็วขึ้นทั้งนี้เพราะสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วขึ้น เพราะทราบว่าเรื่องที่อ่านเกี่ยวกับอะไร การใช้ประสบการณ์เดิมในการอ่าน (Schema) อันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการอ่าน จะช่วยให้การเดาความและการจับความดีขึ้น การมีสมาธิในการอ่าน อย่างตรงประเด็นจะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ สามารถจับใจความสำคัญและจับรายละเอียดของเรื่อง ได้และในขณะเดียวกันจะจำเรื่อง ได้ดียิ่งด้วย การตีความและขยายความก็ย่อมจะทำได้ดีในลำดับต่อมา นอกจากนี้ยังจะช่วยให้การเขียนดีขึ้น เพราะจากประสบการณ์การอ่านและการเข้าใจโครงการเขียนของผู้เขียนดีมาก เมื่อเราเป็นผู้เขียนเองก็ย่อมมีแนวทางในการวางโครงการเขียนในการเขียนข้อความต่าง ๆ โครงการเขียนเหล่านี้มีอยู่ด้วยกันหลายชนิด แต่ที่ใช้กันทั่วไปมี 4 ชนิด คือ

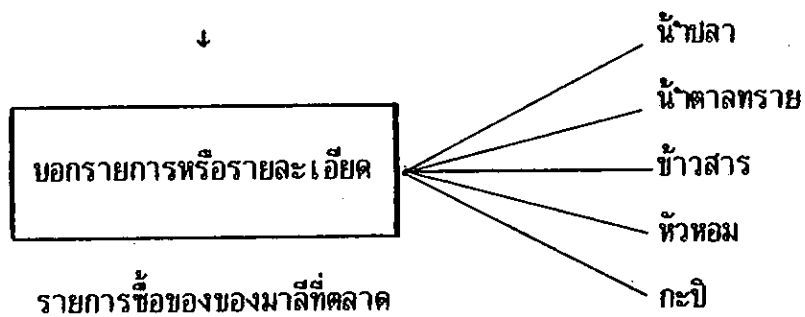
1. การบอกรายละเอียด หรือรายการ (Descriptive or Listing)
2. ปัญหาและข้อแก้ไข (Problem - Solution)
3. เหตุและผล (Cause and Effect)
4. การเปรียบเทียบ (Comparison - Contrast)

การเข้าใจโครงสร้างระดับยอดจะช่วยให้ผู้สอนสามารถใช้คำถาม ถามผู้เรียน เพื่อช่วยในการหาโครงสร้างของเรื่องที่อ่านได้ชัดเจนและง่ายขึ้น เพราะผู้สอนจะเข้าใจว่าควรใช้คำถามประเภทใดให้เหมาะสมกับชนิดของ โครงสร้างระดับยอดนั้น ๆ การเขียนโครงสร้างจะง่ายขึ้นตามลักษณะของ โครงสร้างระดับนั้น ๆ ด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

มาลีไปตลาด มาลีซื้อของหลายชนิดของที่มาลีซื้อได้แก่ น้ำปลา น้ำตาล
ทราย ข้าวสาร หัวหอม และกะปิ

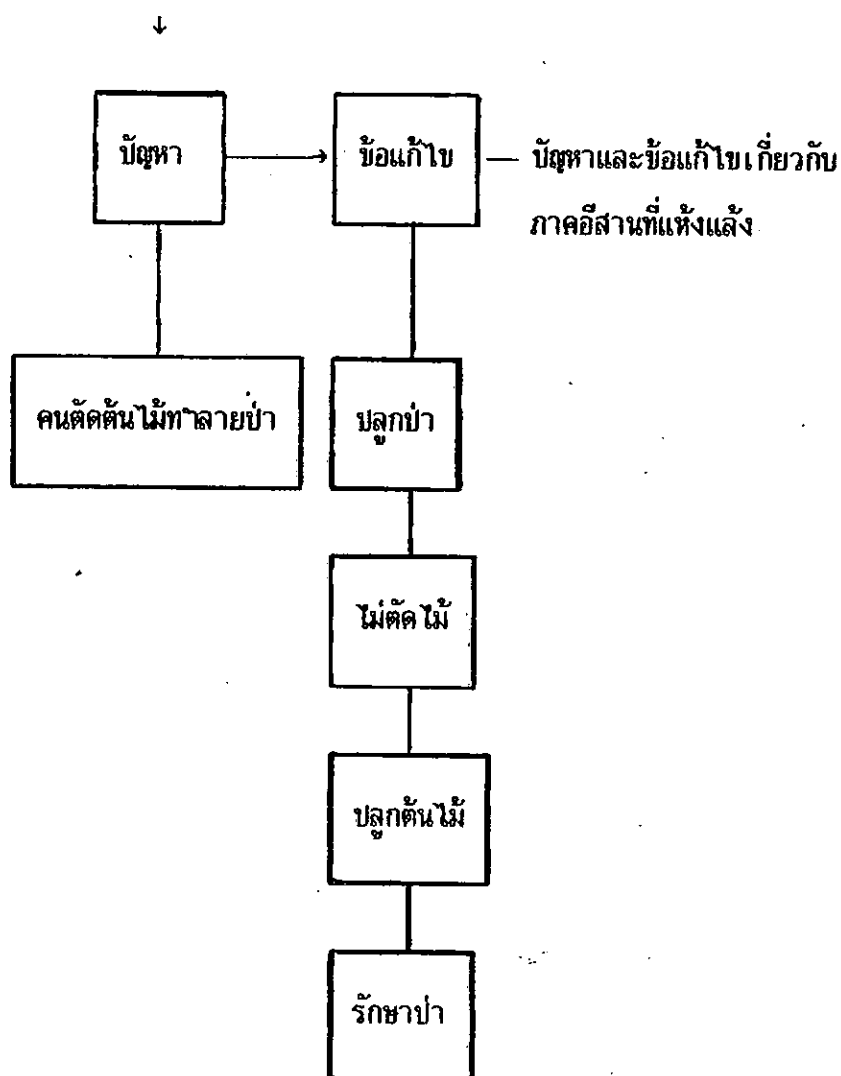
โครงสร้างระดับยอด

ตัวอย่างที่ 2

ทำไมภาคอีสานจึงแห้งแล้ง ภาคอีสานแห้งแล้งเพราะมีคนตัดต้นไม้ทำลายป่ามากเกินไป การปลูกป่าจะช่วยแก้ไขปัญหานี้ได้แต่ใช้เวลานาน วิธีที่ดีที่สุด คือการไม่ตัดต้นไม้ทำลายป่า ช่วยกันปลูกต้นไม้และรักษาป่าที่มีอยู่ให้ดีที่สุด

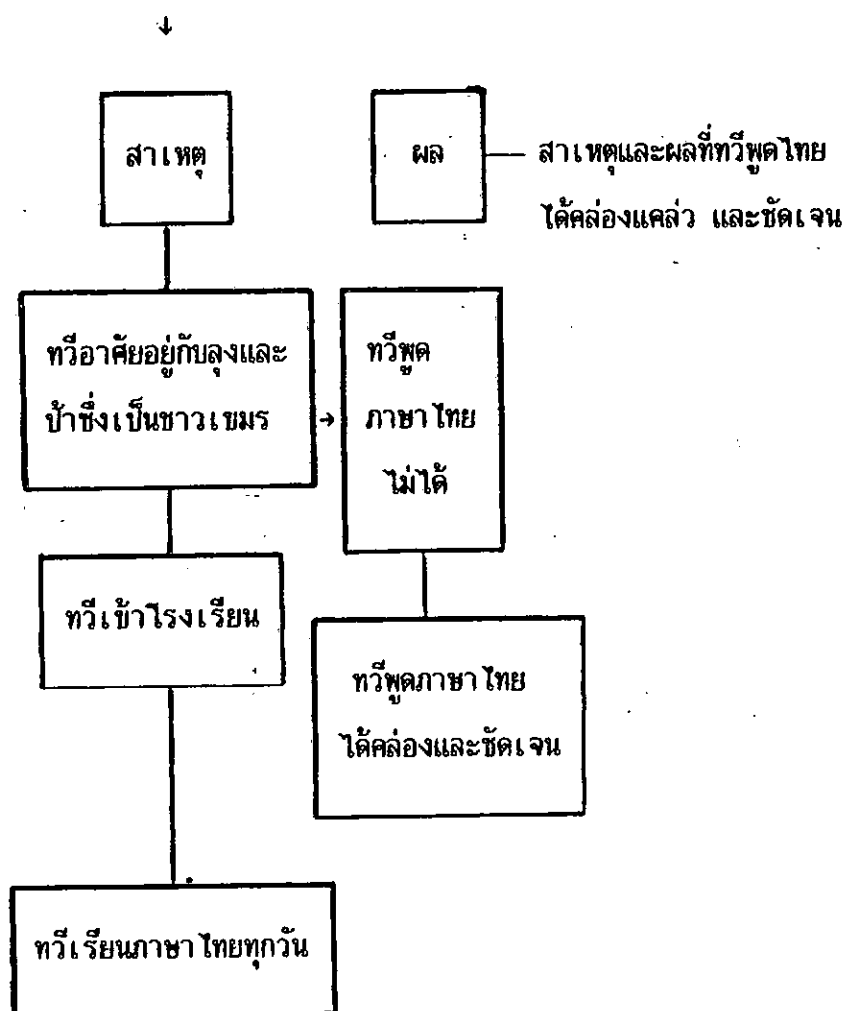
โครงสร้างระดับยอด

ตัวอย่างที่ 3

ทวีพูดภาษาไทยไม่ได้ เพราะทวีอาศัยอยู่กับลุงและป้าซึ่งเป็นชาวเขมรแต่เมื่อ
ทวีมาเข้าโรงเรียน ทวีเรียนภาษาไทยทุกวัน เดียวนี้ทวีพูดภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว
และชัดเจน

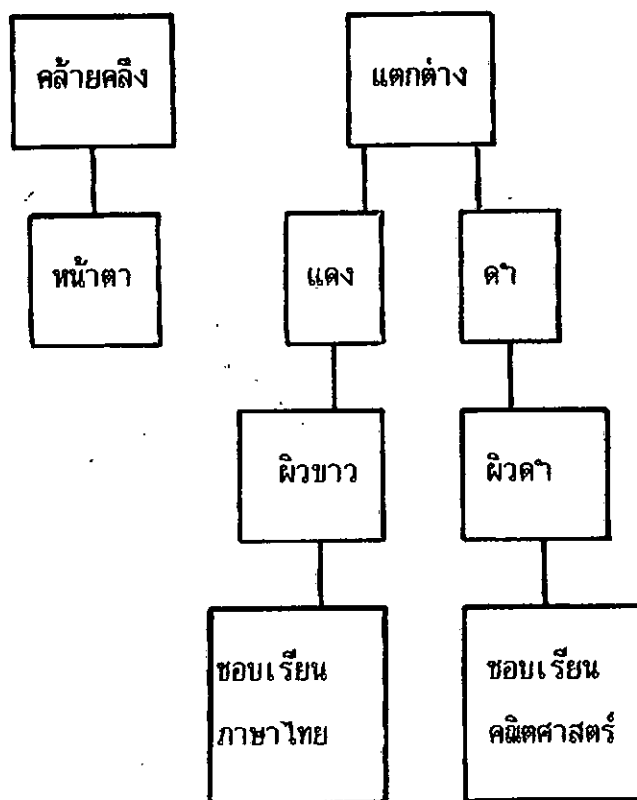
โครงสร้างระดับยอด

ตัวอย่างที่ 4

แดงและดำเป็นพี่น้องกัน ทั้งสองมีหน้าตาคล้ายคลึงกันมาก แดงมีผิวขาว แต่ดำมีผิวดำ แดงชอบเรียนภาษาไทย ส่วนดำชอบเรียนคณิตศาสตร์

โครงสร้างระดับยอด

ขั้นที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องในชีวิตประจำวันของตัวนักเรียนเองและอภิปรายร่วมกัน

จุดมุ่งหมาย ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่านเป็นความคิดของตนเอง พร้อมทั้งรู้จักวิเคราะห์เรื่องที่อ่านให้เกี่ยวโยงกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของตนเอง เพื่อการนำความคิดรวบยอดที่สำคัญไปใช้ได้

ในขั้นนี้ ครูควรตั้งการอภิปรายและการสนทนาจากเรื่องที่อ่านในขั้นที่ 1 เข้าสู่เรื่องราวที่นักเรียนจะพบในชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง เพื่อให้นักเรียนใช้ความคิดวิเคราะห์สิ่งที่สำคัญและเป็นประโยชน์แก่ตนเองจากเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น เช่น เรื่องที่อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรักชาติของทหารกล้าคนหนึ่ง ครูก็จะตั้งเรื่องเข้าสู่ตัวนักเรียนโดยถามว่า ถ้านักเรียนเป็นทหารกล้าคนนั้น นักเรียนจะท้ออย่างไร นักเรียนคิดว่าชาตินี้สำคัญแค่ไหน นักเรียนจะรักและท้ออย่างไรทหารกล้าคนนั้นไหม นักเรียนชอบทหารกล้าคนนั้นไหม เพราะเหตุใด

การสนทนา อภิปรายโดยตั้งเข้าสู่เรื่องของนักเรียน จะทำให้คนอภิปรายมีชีวิตชีวามากขึ้น นักเรียนจะมีโอกาสได้พูด ได้แสดงความคิดเห็นของตนเองมากขึ้น ผู้สอนจะมีโอกาสแก้ปัญหาการออกเสียง การใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่เด็กได้ด้วย โดยการย้ำความที่เด็กพูดโดยไม่ต้องบอกว่าผิดหรือถูก เด็กจะค่อย ๆ เรียนรู้จากสิ่งที่ครูพูดอย่างถูกต้องในขั้นนี้ถ้าเรื่องราวในการอภิปรายซับซ้อนมากก็ควรใช้โต๊ะแกรมช่วยได้

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม หรือเขียนเรื่องเกี่ยวกับตัวเองในกลุ่มย่อย หรือเขียนตามลำพัง

จุดมุ่งหมาย ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นและฝึกทักษะการเขียน ในรูปแบบที่เป็นความคิดของตนเองได้มากขึ้น จากตัวอย่างบทเรียนที่พบในขั้นตอนนี้ เนื่องจากผู้เรียนในระดับนี้เขียนได้บ้างแล้วผู้สอนสามารถให้นักเรียนผลัดกันออกมาเขียนเรื่องที่ละประโยคหรือที่ละตอนได้โดยตกลงเรื่องที่จะเขียนร่วมกันก่อน ผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้ควบคุมการดำเนินการแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เมื่อจบเรื่องที่ละตอนให้นักเรียนผลัดกันออกมาวาดภาพประกอบ หรือวาดจากกระดาษของตนเองแล้วนำมาติดต่อได้

ในการเขียนเรื่องร่วมกัน สามารถให้นักเรียนเขียนเรื่องเป็นของตนเองได้ ไม่จำเป็นต้องเหมือนเรื่องที่อ่านเสมอไป เพียงแต่พยายามให้คงรูปแบบแนวการเขียน และความสำคัญของคำ หรือประโยคบางอย่าง ที่คิดว่าจำเป็นที่นักเรียนต้องเรียนไว้เท่านั้น .

เนื่องจากเรื่องไม่จำเป็นต้องเหมือนเรื่องที่อ่าน สักระยะหนึ่งให้นักเรียนฝึกเขียนร่วมกันในกลุ่มย่อย นักเรียนอาจต่างคนต่างเขียนเรื่องของตนเองก็ได้ และแต่ละกลุ่มต่าง ๆ กันไปได้

ขั้นที่ 4 อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนในขั้นตอนที่ 3

จุดมุ่งหมาย ให้นักเรียนสามารถอ่าน และสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่องที่เขียนและพิจารณาแก้ไขความถูกต้องของภาษาที่ใช้ เพื่อพัฒนาการเขียนของตนเองต่อไป

ในขั้นนี้ ผู้สอนให้นักเรียนสนทนากันเกี่ยวกับเรื่องที่ช่วยกันเขียนขึ้น ทั้งที่เกี่ยวกับภาษาที่ใช้และความคิดเห็นต่าง ๆ รวมทั้งทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนขึ้นนี้เพื่อให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในผลงานของตน และรู้จักแก้ไขภาษาที่เขียนเพื่อสื่อความหมายด้วยการอภิปราย

ขั้นที่ 5 กิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

จุดมุ่งหมาย ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับเรื่องที่อ่าน ในอรรถลักษณะภาษาที่หลากหลายมากขึ้นทั้งการอ่านและเขียน รวมทั้งการฟัง และการพูด

กิจกรรมตอนนี้ อาจจะได้หลายอย่าง ดังนี้

1. ให้นักเรียนอ่านหรือเขียนเรื่องร่วมกันในกลุ่มเด็กหรือคั่นคว่ำเรื่องต่าง ๆ ที่ครูเสนอแนะ แล้วนำมารายงานให้เพื่อนฟังหน้าชั้น ให้เพื่อน ๆ สรุปความ
2. จัดกิจกรรมคู่ ให้นักเรียนผลัดกันอ่านเรื่องสั้นผลัดการสรุปความหรือผลัดการเล่าเรื่องสั้นที่ได้ไปค้นคว้ามา
3. ตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน แล้วผลัดการถามตอบ
4. เขียนรายงานสั้นหรือเขียนเรื่องสั้น ตามที่ได้ไปค้นคว้า
5. เล่นเกมทางภาษาอื่น ๆ เช่น การต่อคำหรือประโยคเป็นเรื่อง การเติมข้อมูลของเรื่องที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ ฯลฯ

6. การเขียนคำออกเป็นรายคำ หรือเป็นกลุ่ม การเขียนเรื่องจากภาพ
กิจกรรมทางภาษาในขั้นตอนนี้ ควรให้มีเนื้อหาสาระที่ต่อเนื่องกันกับขั้นตอนอื่น ๆ
ที่ผ่านมา ทั้งนี้เพื่อการทบทวน และเพื่อฝึกย้ำความแม่นยำในการอ่านและการเขียน รวมทั้งการฟัง
และพูดด้วย

การเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 41 - 44) ได้กล่าวถึง กระบวนการเสริมต่อ
การเรียนรู้ไว้ดังนี้

ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้

การเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง การช่วยเหลือผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จใน
การเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ โดยการต่อความเสริมความคิดที่ผู้เรียนต้องการ
พูด เขียน หรือแสดงออกทางความคิดต่าง ๆ เพื่อการสื่อสาร รวมทั้งให้กำลังใจผู้เรียนด้วย
วิธีการต่าง ๆ ทั้งทางวาจา และไม่ใช้วาจา การช่วยผู้เรียนดังกล่าวจะกระทำโดยผู้สอนสร้าง
ปฏิสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นร่วมกันกับผู้เรียนหรือมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปพร้อมกับผู้เรียน

การเสริมต่อการเรียนรู้ภาษา มิได้หมายถึงการให้รูปแบบทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยให้
การซ้ำย้ำทวน หรือถามคำถามกับผู้เรียน และให้ผู้เรียนเป็นผู้คิดค้นหาคำตอบ หากจะเน้นการ
ช่วยเหลือของครูในการใช้ภาษาไปพร้อม ๆ กับผู้เรียน เมื่อนักเรียนเกิดการติดขัด ไม่สามารถ
ใช้ภาษาออกมาได้ เช่น ในการพูด การอ่าน การเขียน หรือการแสดงออกด้วยท่าทางเพื่อสื่อ
ความหมายต่าง ๆ ผู้สอนกับผู้เรียนจะช่วยซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทางภาษา เช่น เมื่อครูให้
นักเรียนอ่านข้อความใดแล้วนักเรียนก็เริ่มอ่านแต่เกิดการติดขัดอ่านไม่ได้ ครูก็จะอ่านให้และ
อ่านไปพร้อมกับนักเรียน และครูจะหยุดอ่านเมื่อเห็นนักเรียนอ่านได้แล้วเป็นต้น การช่วยเหลือ
ดังกล่าวผู้เรียนจะเกิดความมั่นใจและอบอุ่นในการเรียนและเห็นว่าการเรียนไม่ใช่ของยาก
และสนุกสนานที่จะปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้เนื่องจากมีสัมฤทธิ์ผลในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ

การเสริมต่อการเรียนรู้จึงเป็นกลวิธีสำคัญในกระบวนการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องเข้าใจหลักการของการช่วยเหลือผู้เรียนว่า การมีส่วนร่วมของผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ที่สำคัญประการหนึ่งในการจัดกระบวนการเรียนการสอน นั่นคือ ทุกขั้นตอนของการสอน ผู้สอนกับผู้เรียนจะต้องมีส่วนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ จึงเป็นสาเหตุให้การปฏิบัติทางภาษาของผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

ในขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนอ่านหรือเสริมต่อคำพูดต่าง ๆ ที่สนทนาและอภิปรายกันเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกัน เมื่อผู้เรียนติดขัด นึกคำเหมาะสมไม่ได้ หรือไม่แน่ใจว่าควรจะใช้คำพูดใด เป็นต้น

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนเสริมต่อคำพูดในขณะสนทนา และอภิปราย เมื่อผู้เรียนโยงความคิดของเรื่องเป็นความคิดจากประสบการณ์ของตน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนอาจนึกคำพูดไม่ออก หรือหาคำที่เหมาะสมไม่ได้ชัดเจนนัก ผู้สอนควรช่วยเสริมต่อคำพูดให้ผู้เรียนบ้าง เพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไปได้ไม่ติดขัด แต่มิใช่ผู้สอนพูดเสียเองเพียงผู้เดียวมากกว่าผู้เรียน การกระทำอย่างนี้ไม่เรียกว่าการเสริมต่อการเรียนรู้ แต่จะกลายเป็นการสอนที่ยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนช่วยเสริมต่อคำพูดให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้คิดพูดต่อไปเองได้ หรือนึกถึงคำอื่น ๆ ต่อไปได้ ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะจะเกิดขึ้นได้อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องกันไม่หยุดชะงัก ผู้เรียนเองก็จะไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการสนทนาหรืออภิปราย โดยใช้ความคิดของตนเอง

ในขั้นตอนที่ 3 ผู้สอนจำเป็นต้องช่วยผู้เรียนในการเขียนเรื่องให้ประสบความสำเร็จ โดยคอยกระตุ้นผู้เรียนด้วยคำถามที่เป็นประเด็นสำคัญในการดำเนินเรื่องตามอรรถลักษณะของเนื้อความที่เขียน การเสริมต่อคำพูดของครูให้ผู้เรียนได้นึกถึงคำหรือเรื่องต่อไปได้จะช่วยทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการแต่งประโยค และใช้ความคิดได้ต่อเนื่องกัน จนในที่สุดสามารถเขียนเรื่องร่วมกันได้สำเร็จ

ตัวอย่าง การเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้สอนในขั้นนี้

นักเรียน : ยังมีกระต่ายสองตัวอยู่ด้วยกันในป่า

ครู : แล้วอย่างไรต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้ากระต่ายสองตัวนี้ ครูใช้คำถามกระตุ้นเข้าสู่เรื่อง)

นักเรียน : วันหนึ่งหมาป่าเดินทางผ่านมาพบกระต่ายสองตัวเข้า

ครู : แล้วไงต่อคะเกิดอะไรขึ้น (ครูใช้คำถามกระตุ้นต่อ)

นักเรียน : (เงยบไม่พูด)

ครู : กระต่ายสองตัวนั้นรู้สึก.... (ครูเสริมต่อคำพูดให้)

นักเรียน : กระต่ายสองตัวนั้นรู้สึกตกใจมาก (นักเรียนพูดต่อ)

ครู : จิงรีบ.....

นักเรียน : จิงรีบวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว

ฯลฯ

การเสริมต่อการเรียนรู้แก่ผู้เรียนในขั้นนี้สำคัญมาก เพราะผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือจากผู้สอนมากในการแต่งเรื่อง ถ้าผู้สอนไม่ช่วยเสริมต่อคำพูดให้บ้าง จะทำให้ปฏิสัมพันธ์ทางวาจา ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนหยุดชะงัก การสื่อสารด้วยภาษาพูด เป็นภาษาเขียนก็จะหยุดชะงักไปด้วยทำให้การเรียนรู้การสอนน่าเบื่อและอึดอัดได้ ผู้เรียนจะรู้สึกว่าการแต่งเรื่องเขียนเป็นเรื่องยาก ทำให้เบื่อการคิดและเบื่อการเรียนภาษาได้

ในขั้นตอนที่ 4 ผู้สอนควรเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยพูดชี้แนะตัวอย่างประโยคตามอรรถลักษณะ เมื่อเริ่มวิเคราะห์เนื้อความตั้งแต่การเริ่มต้นเรื่อง การลำดับความในแต่ละตอน เพื่อแสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ให้ผู้เรียนดู จากนั้นจึงให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบเอาเองว่า ประโยคในความต่อไป จะจัดการลำดับของการดำเนินเนื้อความอย่างไร

การช่วยผู้เรียนเมื่อติดขัดในการแก้ไขภาษาจากการอ่านและการตีความว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยผู้สอนช่วยอ่านเนื้อความตอนนั้นพร้อม ๆ กันกับผู้เรียนและช่วยกันคิดว่าเนื้อความนั้น หมายความว่าอย่างไร

ตัวอย่าง

(นักเรียนอ่านพร้อมกัน) - ผีเสื้อบินไปในดอกไม้ (ประโยคที่นักเรียนเขียน)

- ครู - ผีเสื้อบินอย่างไร ทำทำให้ดูซิคะ
- นักเรียน - บินไปไม่ได้คะในดอกไม้ บินอย่างนี้ต่างหาก (ทำท่าให้ดูประกอบ)
- ครู - แสดงว่าไม่ได้บินไปใน แต่บินวน หรือบินรอบ ๆ
- นักเรียน - บินไปรอบ ๆ ดอกไม้
- ครู - ได้คะ จ้าแก่ใจประโยคใหม่ว่า

(อ่านพร้อม ๆ กันครูและนักเรียน) "ผีเสื้อบินไปรอบ ๆ ดอกไม้"

ในขั้นตอนที่ 5 ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาอย่างมีอิสระเป็นส่วนใหญ่ เช่น การเขียนเรื่องของตนเองตามลัทธิ การอ่านเรื่องต่าง ๆ ตามความสนใจ การเล่นเกมเฉพาะอย่าง การสังเกตการกระทำบางอย่าง ผู้สอนต้องคอยช่วยเหลือผู้เรียนแต่ละคน โดยจัดวินัยการทำงานของผู้เรียนให้เป็นระบบ มีการวางเงื่อนไขไว้ว่า จะให้ผู้เรียนทำอะไร สิ่งงานเมื่อใด และจะมีการตรวจสอบอย่างไร เป็นต้น การช่วยแนะนำผู้เรียนโดยการทำกิจกรรมไปพร้อม ๆ กับนักเรียน เช่น อ่านไปพร้อม ๆ กับนักเรียน ช่วยผู้เรียนนึกคำที่จะเขียนเรื่องเมื่อติดขัด ช่วยผู้เรียนต่อเติมประโยคที่ติดขัด ช่วยผู้เรียนเล่นเกมบางตอนที่ติดขัดการกระทำเหล่านี้จะเป็นการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ดีและจะทำให้กำลังใจแก่ผู้เรียนได้มากในการเรียนการสอน พร้อมทั้งจะช่วยแก้ปัญหาการสอนที่ตรงจุดได้มาก เพราะผู้สอนจะเข้าใจปัญหาของผู้เรียนได้อย่างละเอียด ว่าตอนใดผู้เรียนมีปัญหา ผู้สอนสามารถจะปรับปรุงการเรียนการสอนตลอดจนการใช้สื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่ได้ขบะเดียวกัน นับว่าเป็นการจัดและประเมินการสอนไปในตัวด้วย

โดยสรุปแล้วจึงอาจกล่าวได้ว่า การเสริมต่อการเรียนรู้จะก่อให้เกิดประโยชน์นานา นับประการในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1. ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าคุณสามารถประสบความสำเร็จ ในการเรียนรู้ได้ และเห็นว่าการเรียนรู้สิ่งใหม่ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป
2. ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียนรู้ที่ตนประสบความสำเร็จมากขึ้น
3. ผู้สอนมีความกระตือรือร้นมากขึ้นในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน

4. ผู้สอนสามารถแก้ไขปัญหาดังต่าง ๆ ของผู้เรียนได้เป็นรายบุคคลมากขึ้น และแก้ปัญหาดังต่าง ๆ ได้อย่างตรงจุด ปัญหาการสอนซ่อมเสริมจะน้อยลง

5. เกิดความใกล้ชิดสนิทสนมและเป็นกันเองมากขึ้น ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

6. เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการแสวงหาแนวร่วมในการทำงานร่วมกันและสร้างความสามัคคีระหว่างกันทั้งผู้สอนและผู้เรียน นับเป็นการเสริมสร้างแนวคิดประชาธิปไตยต่อผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ยังได้มีผู้ทำการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ต่อการเรียนการสอน ซึ่งปรากฏผลการวิจัยดังนี้

พาลินสการ์ (Palinscar. 1986 : 73 - 98) ได้ทดลองศึกษาพัฒนาการความสามารถในการอ่านเรื่องราวของนักเรียนในระดับมัธยม และระดับเกรด 1 โดยทำการฝึกอบรมครู 8 คน ให้มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยการใช้คำพูดกระตุ้นเพื่อให้เด็กเรียนนายทวิธีทั้ง 4 คือการตั้งคำถาม การทำความเข้าใจกับข้อสงสัย การคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า และการสรุป มาใช้ในการอ่านโดยให้ครูที่ได้รับการอบรมนี้สอนนักเรียน ผลปรากฏว่า นักเรียนมีการพัฒนาในด้านการนำเอายุทธวิธีมาใช้ในการอ่านด้วยตนเองสูงขึ้น

แพพพาส (Pappas. 1974 : 84) ได้ศึกษาถึงการนำกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ต่อการตอบสนองด้านการอ่านของนักเรียนโดยดำเนินการทดลองด้วยการที่ครูอ่านเรื่องที่มิภาพประกอบให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนเล่าเรื่อง โดยครูใช้วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับนักเรียน ปรากฏว่า นักเรียนสามารถเล่าเรื่อง ได้อย่างดี

แอปเปิลบี (Applebee. 1983 : 88) ได้ทดลองใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนอ่านและเขียนตามกิจกรรมที่เป็นธรรมชาติ ผลการวิจัย พบว่ากลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการเรียนการสอนภาษาใหม่ช่วยในการพัฒนาทางภาษาของผู้เรียน

การจัดชั้นเรียน

การจัดชั้นเรียนสำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ควรจัดให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มย่อย ๆ ได้หลายกลุ่ม และมีมุมหลายมุมสำหรับนักเรียนได้ร่วมกลุ่ม

ใหญ่อภิปราย หรือเรียนกับผู้สอน ซึ่งควรจัดไว้เป็นมุมเฉพาะที่ผู้สอนจะวางหรือแขวนอุปกรณ์ต่าง ๆ ได้สะดวก เช่น บทเรียนนา แผนภูมิ รูปภาพ ฯลฯ มุมต่าง ๆ ที่สำคัญที่ควรจัดให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเข้าไปศึกษาค้นคว้าทำกิจกรรมต่าง ๆ เพิ่มเติมไว้ให้ผู้เรียนได้อ่าน มุมสำหรับเขียน ผู้สอนอาจเสนอตัวอย่างไว้หลาย ๆ แบบ เพื่อผู้เรียนได้ดูเป็นตัวอย่าง มีเครื่องเขียนพร้อม มุมสำหรับทำกิจกรรมทางภาษา เช่น การฟัง พูด มีเครื่องเล่นเทป และม้วนเทปอัดเสียง เรื่องราวต่าง ๆ (ถ้าสามารถจัดหาได้) พร้อมทั้งหนังสือหรือเอกสาร

เกมทางภาษาต่าง ๆ เช่น เกมโดมิโน บิงโก เกมต่อคำและประโยค มุมแสดงผลงาน เช่น การจัดวางบอร์ดสำหรับแสดงผลงานเขียนของผู้เรียน การแสดงผลงานเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนควร ได้รับการสนับสนุนให้มีกำลังใจและภาคภูมิใจในผลงานของตนด้วย

การจัดการเรียนการสอนจะสะดวกขึ้น และจะส่งผลต่อการจัดวินัยในชั้นเรียน แก่ผู้เรียนอีกด้วย

การสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถจัดดำเนินการได้ทุกขั้นตอน ผู้สอนสามารถพิจารณาได้จากการสังเกตความแตกต่างในความสามารถทางการเรียนของผู้เรียนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตน โดยพยายามส่งเสริมผู้เรียนที่เก่งให้ทำกิจกรรมที่ท้าทาย เช่น ทำหน้าที่เป็นผู้สอน ช่วยเพื่อน อธิบายหรือสอนเพื่อนอ่านหรือเขียน ให้ศึกษาค้นคว้างานเพิ่มเติม จากหนังสืออ่านประกอบ เล่มอื่น ๆ ในมุมค้นคว้า เขียนเรื่องเพิ่มเติมความคิดของตน ส่วนนักเรียนอ่อน ผู้สอนควรค่อย ๆ ให้กำลังใจ โดยให้งานที่ค่อนข้างง่าย เช่น เขียนเรื่องจากแบบหรือตัวอย่าง และค่อย ๆ ให้ใช้ความคิดของตนเพิ่มเติมบ้างทีละน้อย ให้ฝึกอ่านคำที่เป็นปัญหามากเวลาบ้างอย่างสม่ำเสมอ ทีละน้อยค่อยเป็นค่อยไป นักเรียนปานกลาง ผู้สอนช่วยได้ไม่ยากนัก เพราะนักเรียนกลุ่มนี้จะช่วยตัวเองได้มากกว่ากลุ่มอ่อน วิธีการช่วยเหลือผู้สอนอาจให้นักเรียนกลุ่มนี้ทำงานกับนักเรียนกลุ่มที่เก่ง การเรียนรู้ซึ่งกันและกันจะช่วยให้ผู้เรียนปานกลางดีขึ้นได้ โดยนักเรียนเก่งจะช่วยนำหรือครูช่วยเสริมแนะนำกิจกรรมบางอย่างเพิ่มเติมบ้าง ตามข้อบกพร่องของแต่ละคน เช่น บางคนเขียน

ไม่เก่งก็ให้มีโอกาสเขียนได้มากขึ้น ได้แก้ไขงานด้วยตนเองมากขึ้น บางคนอ่านไม่คล่องอาจให้นักเรียนเก่งช่วยสอนหรืออ่านไปด้วยกัน เป็นต้น

ผู้สอนต้องตระหนักว่า ผู้เรียนทุกคนจะมีความแตกต่างกันทางสติปัญญา และแต่ละคนย่อมใช้เวลาในการเรียนรู้แตกต่างกัน แต่ทุกคนอาจเรียนทันกันได้ ในที่สุด แม้ว่าประสิทธิภาพของการใช้ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการใช้ทักษะจะแตกต่างกันไปบ้างก็ตาม การให้กำลังใจ และความเอาใจใส่ของผู้สอน จะช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนดีขึ้น

การวัดและการประเมินผล

การวัดและการประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถกระทำได้ทุกระยะของการสอนในแต่ละตอน โดยพิจารณาจุดมุ่งหมายของการสอนในแต่ละขั้นเป็นสำคัญ หากผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ แสดงว่าผู้สอนจำเป็นต้องเข้าทบทวนขั้นตอนนั้น ๆ ใหม่เสียก่อน จนกว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะปฏิบัติได้ตามจุดมุ่งหมาย

การให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ทางภาษาในแต่ละขั้นตอน ผู้สอนสามารถประเมินผลของการปฏิบัตินั้น ๆ ได้ทุกครั้ง โดยถือว่าเป็นการวัดและประเมินผลย่อยอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งอาจคาดหมายผลของการปฏิบัติไว้สูง ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนสามารถลำดับเรื่อง อธิบายเหตุ และผลของเรื่องและอภิปรายเรื่องทั่ว ไปที่อ่านได้

ขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จากประสบการณ์หรือความคิดสร้างสรรค์ของตนได้ บอกความสำคัญของข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่าน

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดของตน และเขียนเรื่องที่คิดนั้นได้ เป็นที่เข้าใจสามารถลำดับความของเรื่องเป็นที่เข้าใจ โดยใช้เครื่องหมายภาษาตามบทเรียนนำที่เคยอ่านได้

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนสามารถเข้าใจอรรถลักษณะของเรื่องที่เขียน และเข้าใจประโยคที่ถูกต้อง รู้จักใช้คำที่เหมาะสม และสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำหรือประโยคใหม่เป็นประโยคที่ถูกต้อง ได้เป็นที่เข้าใจ

ขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนสามารถค้นคว้าเรื่องที่อ่านเพิ่มเติม สามารถเขียนเรื่องในลักษณะต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาพูด และภาษาเขียน สามารถถ่ายทอดความคิดเห็นของตนจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยการเล่าและการเขียนด้วยอรรถลักษณะภาษาต่าง ๆ

การวัดผลความสามารถรวมของผู้เรียน อาจทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. การให้ฟังข้อความต่าง ๆ นอกเหนือจากเรื่องที่เรียนในชั้น โดยการใช้เทปหรือเสียงพูดหรืออ่านของผู้สอน และให้ผู้เรียนเล่ากลับเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ ข่าววิทยุหรือจากหนังสือพิมพ์ โฆษณา ฯลฯ
2. การให้ผู้เรียนพูดในลักษณะต่าง ๆ เช่น การเสนองานในที่ประชุม การพูดในกลุ่มย่อยกับเพื่อน การแสดงละคร หรือการแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์ต่าง ๆ
3. การให้ผู้เรียนอ่านข้อความต่าง ๆ โดยใช้แบบทดสอบแบบโคลซ (Cloze) หรือตอบ คำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่อง
4. การให้เขียนเรียงความตามเรื่องที่กำหนดให้ หรือจากภาพที่กำหนดให้
5. การเขียนตามคำบอก ฯลฯ

การประเมินผลการสอน

การประเมินผลการสอน อาจกระทำได้ง่าย ๆ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนไว้ อย่างมีมาตรฐาน และกระทำอย่างสม่ำเสมอ เช่น ในด้านการพูด ผู้ให้คะแนนอาจพิจารณาความสามารถในการใช้ถ้อยคำแสดงความหมายในการสื่อสารได้เป็นที่เข้าใจ ความคล่องตัวในการพูด ความคิดสร้างสรรค์ในการพูด ท่วงท่าองในการพูด ฯลฯ

การจัดคะแนนตามเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ จะช่วยให้ผู้ประเมินผลกระทำได้ง่าย และยุติธรรมในการบ่งชี้ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขข้อบกพร่องในการสอนและในการช่วยเหลือซ่อมเสริมผู้เรียนให้ตรงจุดที่ต้องการ

การทำบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกทางภาษาของผู้เรียน ทั้งที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของทักษะภาษาและเจตคติอย่างสม่ำเสมอ เช่น การพูด การอ่าน

การเขียน ความสนใจ ความร่วมมือในกิจกรรม จะช่วยให้ผู้สอนได้ข้อมูลในการประเมินความสามารถของผู้เรียนทางภาษาได้อย่างชัดเจน และสะดวกที่จะพิจารณาเพื่อการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่สอง

จากการประเมินการสอนที่ครูผู้สอนในโครงการ ได้ทดลองการสอนมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่สอง ปรากฏว่า ครูผู้สอนมักประสบปัญหาบางประการในการสอนด้วยความเข้าใจผิดหรือผิดพลาด ดังจะได้รวบรวมข้อเสนอแนะ เพื่อป้องกันประเด็นปัญหาเหล่านั้น ดังนี้

1. ผู้สอนควรทำตามขั้นตอนการสอนที่เสนอแนะไว้

เหตุผลที่ผู้สอนมักไม่ทำการสอนตามขั้นตอน เพราะเหตุว่านักเรียนในระดับนี้อ่านและเขียนได้แล้ว จึงมักข้ามขั้นตอนจากขั้นที่ 1 เป็นขั้นที่ 3 หรือขั้นที่ 5 ไปในทันที มักข้ามขั้นตอนที่ 2 และ 4 อยู่เสมอ การทำเช่นนี้จะเกิดผลเสียเป็นอย่างมากเพราะในแต่ละขั้นตอนการสอนนั้น จะมีเหตุผลและผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนอย่างค่อยเป็นค่อยไป และเป็นธรรมชาติได้มากที่สุด เช่น

ในขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนจะเข้าใจอรรถลักษณะของการเขียน และเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านทั้งหมดได้

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนจะสรุปความคิดรวบยอดจากเรื่องที่อ่านได้โดยใช้ความคิดของตนเป็นหลัก เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ความคิดของตนจากสิ่งที่อ่าน ซึ่งจะนำมาสู่การพัฒนาทักษะการเขียนต่อไปได้อย่างดี เพราะทักษะการเขียนจำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์จากการอ่าน และการใช้ความคิด เพื่อสื่อความเป็นตัวสัญลักษณ์หรือตัวอักษร การข้ามขั้นตอนการสอนที่ 2 จะทำให้ผู้เรียนเขียนเรื่องได้ยากขึ้น และจะรู้สึกว่ายากเพราะเห็นว่าเป็นของยาก

ในขั้นตอนที่ 3 ในระยะแรก ผู้เรียนจะฝึกเขียนโดยมีผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือ ในการตกลงการเขียนเรื่องร่วมกัน ในระยะต่อมาผู้เรียนจะสามารถช่วยกันเขียนเรื่องเองได้ เห็นตัวอย่างจากผู้สอนในระยะแรกมาก่อน และสามารถเขียนเป็นรายบุคคลของตนเองได้ต่อไป

ในขั้นตอนที่ 4 จะเป็นโอกาสที่ดีที่สุดที่ผู้เรียนจะได้รู้จักอรรถลักษณะของ เนื้อความประเภทต่าง ๆ และเรียนรู้ข้อบกพร่องจากการเรียนของตนเอง และรู้จักการแก้ไข ภาษา ผู้สอนจะมีโอกาสแนะนำให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้ภาษาบางประการที่สำคัญได้ การที่ผู้เรียนจะไปเขียนเรื่องของตนตามลำพัง เช่น ในกิจกรรมของขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนจะสามารถทำได้ดี และมีปัญหาข้อบกพร่องในการเขียนน้อยลงผู้สอนจะมีปัญหาการแก้ไขงานน้อยลง เมื่อเวลาผ่านไปปัญหาเหล่านั้นจะน้อยลงมากขึ้น เพราะผู้เรียนได้เรียนรู้ข้อบกพร่องของตนจาก งานเขียนอยู่เสมอ จากการแก้ไขงานของผู้สอนโดยการอธิบาย

ในขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมทางภาษาได้หลากหลาย และมีโอกาสฝึกเขียนโดยใช้อรรถลักษณะต่าง ๆ ได้มากขึ้น โดยผู้สอนจะให้ข้อมูลเพิ่มเติมโดยใช้ อรรถลักษณะต่าง ๆ ได้มากขึ้นจากหนังสือ หรือเอกสารต่าง ๆ หรือจากกิจกรรม

2. ผู้สอนควรแก้ไขงานเขียนของผู้เรียน

ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากมีเวลาไม่พอ และรีบเร่งสอน หรือให้งานผู้เรียนมาก จนเกินไป การแก้ไขงานเขียนของผู้เรียนต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอ โดยใช้วิธีการอ่านเรื่อง ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนเขียนและทำเครื่องหมายผิด บอกบ่งว่าจำเป็นต้องแก้ไขไว้และรายงานข้อมูล ต่าง ๆ ที่ผิดของผู้เรียนส่วนใหญ่มาอธิบายพร้อม ๆ กัน พร้อมทั้งยกตัวอย่างข้อบกพร่องแต่ไม่บ่ง ว่าเป็นของผู้ใด จากนั้นให้ผู้เรียนช่วยกันแก้ไข ผู้สอนให้คำแนะนำ และคําสั่งงานให้ผู้เรียนไปแก้ไข ให้ถูกต้องในแต่ละครั้ง จากนั้นถึงค่อยเริ่มงานใหม่เพิ่มเติม เป็นต้น การละเว้นการแก้ไขงาน เขียนของผู้เรียนไม่ช่วยให้ข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนลดลงได้เลย และทำให้ผู้เรียน เบื่อหน่ายที่ต้องทำกิจกรรมซ้ำซาก แต่ไม่ทราบผลของการปฏิบัติที่ตนทำไปแต่อย่างใด การเรียนรู้ ก็จะไม่เกิดขึ้นได้มากนัก

3. ผู้สอนควรเข้าใจอรรถลักษณะของการเขียนก่อนทำไคอะแกรมให้ผู้เรียน

ผู้สอนควรทำความเข้าใจกับเรื่องก่อนที่ผู้เรียนอ่านก่อนว่า มีอรรถลักษณะของ เนื้อความแบบใด ควรใช้คำถามแบบใด ที่จะช่วยให้การดำเนินเรื่องง่ายขึ้น เช่น อรรถลักษณะ เป็นเรื่องเล่าบอกรายละเอียดของเหตุการณ์ต่าง ๆ ผู้สอนก็ควรจะใช้ไคอะแกรมที่แสดงให้เห็น รายละเอียดของเหตุการณ์นั้นเป็นลำดับ มองได้ง่าย ๆ และใช้คำถามที่บ่งการให้บอกลำดับเรื่อง

เป็นตอน ๆ ไป เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร แล้วอย่างไรต่อไป แล้วเกิดอะไรขึ้นอีก แล้วเป็นอย่างไรมาก่อนต่อไปละ เป็นต้น ในขั้นตอนที่ 3 การใช้คำถามตามโครงสร้างภาษาในการดำเนินเนื้อหาความแบบวิธีการ คือ ถามนักเรียนว่า จะทำอะไร ? มีอุปกรณ์หรือของใช้อะไรบ้าง ? หนึ่ง สอง สาม ฯลฯ แล้วทำอย่างไรละ ? หนึ่ง...สอง...สาม แล้วอย่างไรต่อไปละ ? ฯลฯ เป็นต้น การเขียนก็จะกระทำได้ง่ายขึ้น เพราะผู้เรียนมีลำดับของความคิดที่ต่อเนื่องกันตามอรรถลักษณะที่จะเขียนได้

4. ผู้สอนควรแสดงผลงานของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ

การแสดงผลงานของผู้เรียน จะช่วยให้เกิดกำลังใจ และภูมิใจต่อผลงานที่ทำ พร้อมทั้ง ได้มีโอกาสเรียนรู้งานของผู้อื่น โดยผู้เรียนจะมีโอกาสอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ของเพื่อน ๆ ทำให้ได้ข้อมูลจากการอ่านมากขึ้น และได้ตัวอย่างลักษณะการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้นที่จะจดจำนำมาใช้ในการเขียนของตนต่อไปได้ ผู้สอนจึงควรแสดงผลงานของผู้เรียน โดยจัดไว้ในห้องด้วยลักษณะต่าง ๆ ตามแต่เห็นสมควรให้บ่อยครั้งที่สะดวกเท่าที่จะทำได้

5. ผู้สอนควรใช้เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอในทุกขั้นตอน

การสอน

เมื่อผู้เรียนติดขัดหรือมีปัญหาในการใช้ภาษา การใช้เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียนภาษา และคิดว่าการเรียนภาษาไม่ใช่เรื่องยาก เพราะตนสามารถประสบความสำเร็จในการสื่อสารความได้ทุกครั้ง

6. ผู้สอนควรวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการใช้ภาษา (ฟัง พูด อ่าน และเขียน) ของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ

การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน จะช่วยให้การพิจารณาการสอนซ่อมเสริม หรือการจัดกิจกรรมทางภาษาเพิ่มเติม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ถูกต้อง ไปได้ง่ายขึ้น ผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนทักษะที่เป็นปัญหาของตนได้มากขึ้น ผู้สอนเองก็สามารถรู้จุดอ่อนเพื่อการแก้ไขและปรับปรุงวิธีการดำเนินการและการจัดกิจกรรมของตนได้ง่ายขึ้นด้วย

5. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and others. 1983 : 72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษ เทรเกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน

ต่อมาในปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and others. 1987 : 45) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับโปรแกรมที่เตรเกอร์ พาร์ค ที่โรงเรียน Napperby และ Marryvale โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ Junior และ Senior โดยใช้เนื้อหาในการทดลองเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารทั้ง 2 ระดับ ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นในใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงมากขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2527 ริชาร์ด วอล์คเกอร์, เบรندن บาร์ทเล็ต และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ทำการทดลองการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้น และมีความสามารถในการจำคำศัพท์ คำพูด และบทสนทนาจากหนังสือได้นานทั้ง ๆ ที่นักเรียนไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Richard Walker, Brendan Bartlett, Saowalak Rattanaovich. 1984 : 58)

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัยและคนอื่น ๆ (2530 : 7) ได้ทำการทดลองสอนภาษาไทยด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโครงการนำร่องของศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่านที่จังหวัดสุรินทร์ ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาไทยและความสนใจในการเรียนภาษาไทย สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประภาพร นิลอรุณ (2530 : 75) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษาที่เรียนโดยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นเด็กเล็ก โรงเรียนบ้านสังขะ และโรงเรียนควมวิทยาคาร อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 50 คนใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่เรียนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นัตตา ขจรนที (2530 : 104) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางมดวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำแตกต่างกันกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุธีพร ปาเคตี (2531 : 87) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียน และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามเสนนอก กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการระลึกได้ในสิ่งที่อ่านในวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รัชนิภา ทอสุทธิ (2533 : 120) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE, Intermediate Level) กับวิธีสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนวิชาการอ่าน (อ 431) โรงเรียนคำเขื่อนแก้วขุขันท์ อำเภอเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 80 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 16 คาบ ๆ ละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน พบว่า ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครูไม่แตกต่างกัน ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาด้านความคิดริเริ่ม ด้วยความคล่องในการคิด และด้านความยืดหยุ่นในการคิดทั้ง 2 กลุ่ม มีการพัฒนาการสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พวงทอง วิโรจนกร (2534 : 77) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน โดยใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 12 คาบ จำนวน 6 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยดังกล่าวแล้ว สรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพวิธีการหนึ่ง จะเห็นได้ว่า การนำวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไปใช้กับนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาหรือวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนคือความสามารถในการอ่าน การเขียน สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้

ยังก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ ความคงทนในการจำ ความสนใจในการเรียน ฯลฯ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้เด็กเรียนเกิดการเรียนรู้ ดังนั้นจึงเป็นข้อมูล ที่มีความสำคัญในการนำมาพิจารณาประกอบการดำเนินการวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เอกสารเกี่ยวกับการทดสอบเชิงปฏิบัติการ

1. ความสำคัญของการทดสอบ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2529 : 7 - 8) ได้กล่าวว่า การทดสอบมีประโยชน์ต่อผู้เรียน ผู้สอน นักบริหารการศึกษา ตลอดจนผู้ปกครอง เพราะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ ซึ่งจะนำมาช่วยปรับปรุงแก้ปัญหา และเตรียมตัวผู้เรียน ตลอดจนคุณภาพของการเรียนการสอน การทดสอบมีหน้าที่และจุดประสงค์ ดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน โดยสามารถแก้ปัญหาในการเรียนของตนได้จากผลทดสอบ และได้รับความก้าวหน้าในการเรียนของตนเป็นระยะ ๆ

2. วิเคราะห์การเรียนการสอนว่า ให้ประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่และมากน้อยประการใด

3. ช่วยในการกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนการสอนตามความสามารถของผู้เรียน โดยที่จุดประสงค์อาจเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง เพิ่มเติมจากวัตถุประสงค์ที่อาจตั้งไว้อย่างไม่เหมาะสมกับผู้เรียน หรือกระบวนการเรียนการสอน

4. เพื่อจำแนกผู้เรียนและประสานความรู้ก่อให้เกิดทักษะให้กับผู้เรียน โดยใช้จำแนกผู้เรียนตามระดับความสามารถ และใช้สอนแก้ปัญหา หรือกำหนดกลวิธีการเรียนการสอน

ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2520 : 121 - 122) ได้กล่าวถึง การวัดผลและประเมินผลทางการเรียนการสอนว่ามีจุดมุ่งหมายเบื้องต้นก็เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงงานด้านบริหาร และเพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น การที่จะทราบว่านักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้หรือไม่ ก็โดยการพิจารณาจากกิจกรรมในชั้นเรียน หรือจากผลของการสอน แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเน้นในด้านจุดมุ่งหมายของการสอนมากกว่า นอกจากนี้ ยังทำให้ผู้เรียนทราบข้อบกพร่องในการเรียน ทำให้การสอนของครูเป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน และยังทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2524 : 192) กล่าวว่า การทดสอบและการสอนเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดในขณะที่เตรียมการสอนครูจะต้องนึกถึงการทดสอบและในขณะที่เตรียมข้อทดสอบครูต้องวางแผนให้สอดคล้องกับบทเรียน จะทำอย่างไรอย่างหนึ่งโดยไม่นึกถึงอีกอย่างหนึ่งนั้นไม่ได้

ลินควิสต์ (Lindquist. 1951 : 42) กล่าวถึงความสำคัญของการทดสอบว่าส่วนมากการเรียนรู้เกิดขึ้นขณะที่การทดสอบมากกว่าขณะกำลังเรียน เนื่องจากขณะกำลังทดสอบอยู่นั้นผู้ถูกทดสอบได้รับการเฝ้าจากแบบทดสอบ และต้องตอบสนองอยู่ตลอดเวลา

ออลเลอร์ (Oller. 1951 : 42) กล่าวถึงความสำคัญของการทดสอบในชั้นเรียนว่า ไม่สามารถแยกออกจากการสอนได้ กิจกรรมที่นักเรียนกระทำในห้องเรียนเป็นการทดสอบทางภาษาทั้งสิ้น ในแง่ปฏิบัติการ (Pragmatic Perspective) การทดสอบที่ดีจะส่งผลในสิ่งต่อไปนี้คือ

1. การสอน การทดสอบที่ดีจะทำให้ให้นักเรียนประสบผลในการเรียนภาษาเป้าหมาย
 2. การจัดการ การทดสอบจะเป็นข้อมูลย้อนกลับให้ครูและนักเรียนช่วยตัวเองในการจัดการเรื่องการเรียนรู้การสอน
 3. เกิดแรงจูงใจ
 4. เกิดการวินิจฉัย ครูและนักเรียนจะสามารถวินิจฉัยถึงปัญหาของการเรียนการสอนได้
 5. สามารถวัดได้ว่าครอบคลุมหลักสูตรหรือไม่
- จึงสรุปได้ว่า การทดสอบทางภาษา คือ การสอนภาษา และการสอนภาษาก็คือการทดสอบทางภาษา

2. ความหมายของการทดสอบแบบปฏิบัติการ

กาญจนา บราบพาล (2522 : 67) กล่าวว่า ภาษาในแง่ปกติเป็นการศึกษาการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือเพื่อสื่อความคิดและความรู้สึก แนวคิด เรื่องปฏิบัตินิยมหรือการทดสอบเชิงปฏิบัติการมองได้ 3 ด้านคือ

1. ด้านภาษาศาสตร์ ภาษาในแง่ปฏิบัติเป็นองค์ประกอบของภาษาอีกส่วนหนึ่ง นอกเหนือจากองค์ประกอบเรื่องความหมายและโครงสร้าง เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวภาษาและประสบการณ์ของผู้ใช้ภาษา ในขณะที่การศึกษาเรื่องโครงสร้างเป็นเรื่องศึกษาเรื่องส่วนประกอบของประโยค และการศึกษาเรื่องความหมายเป็นการศึกษาเรื่องความแตกต่างของความหมายในข้อความต่าง ๆ กัน

2. ด้านปรัชญา ภาษาในแง่ปฏิบัติ ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาจริง ซึ่งไม่แยกหลักภาษาออกจากผู้ใช้ภาษา ประสบการณ์เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับแสดงความคิดเห็นของแต่ละบุคคล และในการสื่อสารจะแยกภาษาออกจากประสบการณ์ของผู้ใช้ไม่ได้ ภาษาโดยตัวของมันเองไม่มีความหมาย ผู้ใช้ภาษาเป็นผู้กำหนดความหมายขึ้นมา

3. ด้านการเรียนการสอน การสอนภาษาที่จะช่วยให้ผู้เรียนนำภาษาไปปฏิบัติได้ในสถานการณ์จริง ข้อมูลทางภาษาที่ใช้สอนจะต้องอยู่ในระดับของภาษาที่ใช้จริงคือ มีความต่อเนื่อง มีความสมบูรณ์ในตัวเอง มีความเป็นธรรมชาติ และมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ของผู้เรียนการให้ข้อมูลทางภาษาที่ไกลตัวผู้เรียนและไม่สามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์และความรู้ทั่วไปของนักเรียนได้ ทำให้ข้อมูลทางภาษาไม่มีความหมาย และอาจทำให้ผู้เรียนขาดแรงจูงใจ การให้ข้อมูลที่มีความหมายกับผู้เรียน จะช่วยให้กลไกในการเรียนรู้ระบบไวยากรณ์ของภาษาที่สองของนักเรียนทำงานที่ได้เต็มที่และทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาในสถานการณ์ได้ถูกต้อง

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 110) ได้กล่าวว่า การทดสอบเชิงปฏิบัติการเป็นการทดสอบที่วัดกระบวนการลำดับองค์ประกอบของภาษาซึ่งจะทำให้เกิดปริบท หรือ ความแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติในการใช้ภาษา ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับบทของภาษาในด้านอื่น ๆ ด้วย ทั้งยังสามารถวัดด้านความรู้ (Cognitive Aspect) ซึ่งได้แก่ การใช้คำ วลี ประโยค และข้อความต่อเนื่อง ในการให้ข้อมูล และสามารถทดสอบทางด้านอารมณ์ (Affective Aspect) ซึ่งได้แก่ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับเจตคติ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งใช้การแสดงออกภายนอก ได้แก่ ท่าทาง น้ำเสียง และการเลือกถ้อยคำ

สรุปได้ว่า การทดสอบเชิงปฏิบัติการ เป็นวิธีการที่วัดผลและประเมินผลทางการใช้ภาษา ของนักเรียน ในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ด้วยวิธีการให้นักเรียนปฏิบัติ การใช้ภาษาในชีวิตประจำวันในบริบทต่าง ๆ อย่างจริง ด้วยการใช้อุปกรณ์ที่ให้นักเรียน สามารถแสดงออกถึงทักษะที่ต้องการสื่อสารอย่างชัดเจน ตามรูปแบบที่ถูกต้องของภาษาและ บริบททางสังคม

3. ประเภทของแบบทดสอบเชิงปฏิบัติการ

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 110 - 111) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบ เชิงปฏิบัติการไว้ดังนี้

1. การเขียนคำนอกประกอบกับแบบทดสอบชนิดโคลส (Combined Cloze and Dictation) แบบทดสอบชนิดนี้ จะให้ผู้สอบอ่านบทความที่มีข้อความบางส่วนถูกตัดออกไป และให้ ฟังบทความที่สมบูรณ์ โดยให้ผู้สอบเติมคำลงในช่องที่ว่างที่หายไป เหมือนกับการทำแบบทดสอบชนิด โคลส ซึ่งจะตัดคำออกเป็นช่วง ช่วงละ 7, 8, 9 หรือ 10 คำเป็นต้น การตัดคำออกเป็น ช่วงจะเป็นกระบวนการทดสอบแบบโคลส แต่ถ้าตัดคำตอบออกมากก็จะเป็นเขียนตามคำบอก แบบทดสอบแบบนี้จะวัดความสามารถของผู้เรียนได้ทุกทักษะรวมทั้งการตีความของภาษาโดยรวม เช่น ความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนด้วย

2. การทดสอบด้วยกระบวนการวิธีการโคลส แบบปากเปล่า (Oral Cloze Procedure) วิธีการทดสอบนี้จะใช้การบันทึกบทความข้อความไว้แล้วปล่อยให้ว่างเป็นช่วง ๆ คล้าย แบบทดสอบชนิด Cloze ทั่วไป แต่ไม่ใช้การบันทึกเสียง เมื่อทดสอบจะเปิดให้ผู้สอบฟัง หรือ หยุดเทป หรือ ใช้การอ่านให้ฟัง แล้วให้ผู้สอบเดาคำที่หายไป โดยใช้เวลาคิดพอประมาณ จากนั้น ผู้สอนจะบันทึกคำตอบที่ถูกต้องลงเทปเพื่อเฉลยและเปิดให้ผู้สอบฟังภายหลัง วิธีการนี้จะวัดทักษะ ทางภาษาโดยเฉพาะทักษะการฟัง การอ่าน และการพูด ได้

3. การเขียนตามคำบอกประกอบเสียง (Dictation with Intefering Noise) วิธีการทดสอบจะใช้การให้ผู้เรียนเขียนคำบอกซึ่งมีการอัดเสียงข้อความหรือถ้อยคำ จากเสียงที่ผู้เรียนอาจได้ยินประจำวันจริง ๆ เช่น การถกเถียงในเหตุการณ์บางอย่าง การสนทนาในห้องนั่งเล่นขณะโทรศัพท์ การประกาศข้อความต่าง ๆ ในท่าอากาศยาน ฯลฯ

เสียงต่าง ๆ จะต้องเป็นเสียงที่จะได้ยินในสถานการณ์ต่าง ๆ จริง ๆ เช่นเสียงรถวิ่งบนถนน ฯลฯ

4. การทดสอบความเข้าใจจากปริวลี (Paraphrase Recognition)
ให้ผู้สอบอ่านประโยคหรือบทความแล้วให้เลือกคำตอบ ซึ่งเป็นประโยคตัวเลือกแทนความคิดรวบยอดของบทความ คล้ายกับการเล่าเรื่องราวบทสนทนาที่เกี่ยวกับอะไรหรือมีใจความสำคัญอย่างไรบ้าง รูปแบบการทดสอบจะคล้ายกับการตีความหมายการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน แบบทดสอบชนิดนี้จะเป็นการทดสอบแบบปากเปล่า หรือการเขียนก็ได้

ตัวอย่าง

แบบทดสอบชนิดตอบแบบปากเปล่า จาก Test of English as a Foreign Language สร้างโดย Educational Testing Service, Princeton ค.ศ. 1961 - 1975

ผู้สอบจะได้ยินประโยค	-John dropped the letter in the mailbox.
ตัวเลือกในกระดาษคำตอบ	-a. John sent the letter.
	b. John opened the letter.
	c. John lost the letter.
	d. John destroyed the letter.

5. การถามและการตอบ (Question-answering) ให้ผู้เรียนฟังคำถามจากเทป และเลือกคำตอบจากกระดาษคำถาม ดังตัวอย่าง

Man's Voice : Hello Mary, This is Smith at the office.

Is Bill feeling better today ?

Woman's Voice : Oh, yes, Mr. Smith, He's feeling much better.
But the doctor says he'll have to stay in bed until Monday.

Third Voice : Where is Bill now?

ตัวเลือกในกระดาษคำตอบ

- a. AT the office
- b. On his way to work
- c. Home in bed
- d. Away on vacation

วิธีการอื่นที่น่าสนใจ คือ การใช้ภาพหรือการ์ตูนสี และให้ผู้สอบตอบสนองความสามารถทางภาษาจากภาพ นั้น ๆ การทดสอบแบบนี้จะเป็นการทดสอบเชิงปฏิบัติการได้ดีมาก เพราะคำถามจะมีความสัมพันธ์กับบริบทที่นอกเหนือภาษาอันได้แก่ อารมณ์ ความรู้สึกการใช้ท่าทางต่าง ๆ เป็นต้น

6. การสัมภาษณ์ปากเปล่า (Oral Interview) การทดสอบแบบนี้แบบทดสอบควรมีคำถามที่เฉพาะเจาะจง และมีความชัดเจนในการให้คะแนน การทดสอบอาจใช้รูปภาพหรือสถานการณ์จริงได้ ผู้ทำการทดสอบจะต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนที่แน่นอน และมีคุณภาพโดยใช้แบบฟอร์มช่วย เพื่อให้การให้คะแนนยุติธรรมและน่าเชื่อถือได้

7. การเขียนความเรียง (Composition or essay writing) ในการเขียนความเรียงอาจให้ผู้เขียนเลือกหัวข้อเอง หรือมีการควบคุมการเขียนได้บ้างคือ การให้เติมคำลงในช่องว่างในบทความหรืออาจใช้วิธีให้ผู้สอบเขียนข้อความ โดยการฟังหรืออ่านจากนั้นให้เขียนจากการระลึกข้อความสำคัญจากประโยคเหล่านั้น

นอกจากนี้ยังอาจให้ผู้สอบเขียนขยายความ (Dehydrated sentence of Dehydrated Essay) เช่น ให้ข้อความเป็นไทรสารว่า Child/ride/bicycle/off embankment/last month. ผู้สอบอาจจะขยายความต่อได้ว่า was taken to hospital/lingered near death/family reunited/back to school/two weeks in hospital การเขียนแบบนี้จะช่วยให้การเขียนความเรียงของผู้สอบทำได้ง่ายขึ้นการเรียงลำดับความจะเป็นไปได้ง่ายและการแต่งประโยคจะชัดเจนขึ้น

8. การเล่าเรื่อง (Narration) การเล่าเรื่องเป็นวิธีการทดสอบอย่างหนึ่งที่ประสบความสำเร็จในการดึงดูด ความสนใจของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนพูดเกี่ยวกับประสบการณ์ที่

ต้นต้นทำให้ผู้สอบใช้ภาษาได้เป็นจริงมากขึ้นและผู้ทดสอบสามารถวัดความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาได้มาก

9. การแปล (Translation) แม้ว่าวิธีการแปลจะไม่ได้รับความสนใจจากผู้เชี่ยวชาญทางภาษามากนัก แต่ในบางกรณีการแปลจะสามารถทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาได้มาก โดยเฉพาะความเข้าใจในการใช้ภาษาหลาย ๆ ด้าน เช่น ความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การใช้ประโยค การใช้คำที่มีความหมายตรงกับเนื้อหาของปริบทต่าง ๆ เป็นต้น

ตัวอย่างการสร้างแบบทดสอบเชิงปฏิบัติการในการทดสอบทักษะทางภาษา

แบบทดสอบเชิงปฏิบัติการที่เกี่ยวกับกิจกรรมการฟัง แบบทดสอบชนิดนี้ได้แก่

การเขียนตามคำบอก (Dictation) แบบทดสอบชนิดเขียนตามคำบอกที่ถือว่าเป็นแบบทดสอบเชิงปฏิบัติการต้องมีลักษณะสำคัญ 2 ประการ ดังนี้

1. แบบทดสอบนั้นจะต้องเป็นไปตามลำดับของการใช้ภาษา โดยใช้องค์ประกอบของภาษาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. แบบทดสอบนั้นจะต้องทั้งทำให้ผู้สอบสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของหน่วยย่อย ๆ ของภาษาเป็นข้อความที่ต้องการสื่อสารได้ แบบทดสอบที่เขียนตามคำบอกมีหลายชนิด เช่น การเขียนตามคำบอกแบบมาตรฐาน (Standard Dictation) การเขียนตามคำบอกบางส่วน (Partial dictation) การเขียนตามคำบอกพร้อมกับการเขียนความเรียง (Dictation Composition) และการเลียนแบบสิ่งที่ได้รับฟัง (Elicited Imitation)

แบบทดสอบดังกล่าว จะวัดความสามารถในการใช้ภาษาของผู้สอบได้มาก เพราะผู้สอบต้องแสดงความสามารถในการเข้าใจภาษาในข้อความต่อเนื่อง (Discourse) ทุกตอน จึงจะสามารถเขียนตามคำบอกได้ ซึ่งจะดีกว่าข้อสอบแบบเลือกตอบ

ขั้นตอนในการเตรียมแบบทดสอบชนิดเขียนตามคำบอก

1. การเลือกข้อความและลำดับขั้นตอนในการเตรียมแบบทดสอบ ผู้สอนจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของการทดสอบ
2. เลือกชนิดของแบบทดสอบให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการทดสอบ
3. กำหนดเนื้อหาต่าง ๆ ที่จะออกข้อสอบ

4. กำหนดเวลาที่ใช้ในการทดสอบ การตรวจให้คะแนนและการกำหนดวิธีแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ

ขั้นตอนในการดำเนินการสอบการเขียนคำบอกแบบมาตรฐาน

ขั้นที่ 1 ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความเร็วปกติ ผู้สอบจะตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจเนื้อเรื่องในข้อความนั้นให้มากที่สุด

ขั้นที่ 2 ผู้สอนอ่านข้อความครั้งที่ 2 ซึ่งการอ่านครั้งนี้ผู้สอนจะอ่านวลี หรือ ประโยคช้า ๆ และมีการหยุดพักเป็นช่วง ๆ จะมีการแบ่งวรรคตอนตามความยาวของวลีและประโยคให้เหมาะสมถ้ามีเครื่องหมายวรรคตอน ผู้สอนก็จะอ่านออกเสียงด้วย ในขั้นนี้ผู้สอบจะฟังเขียนวลีและประโยคที่ได้ยิน

ขั้นที่ 3 ในขั้นนี้ ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความเร็วปกติอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ผู้สอบได้ตรวจทานสิ่งที่เขียนไว้ และเติมส่วนขาดตกบกพร่องให้สมบูรณ์

การแบ่งวรรคตอนในประโยค ควรแบ่งระหว่างคำที่สามารถแยกจากกันได้ โดยไม่ทำให้ผิดความหมายไม่ควรแบ่งระหว่างคำที่มีความหมายต่อเนื่องกัน

ตัวอย่างการเขียนคำบอกแบบมาตรฐาน (Standard Dictation) และการแบ่งวรรคตอน

When Rogers grew up in the western part of the United Stated./ He was a red cowboy riding horses around his father's ranch all day./ When he was very young, his parents worried about him/because he was always doing something wrong./ No one controlled him./ His father sent him to a military school in the South.

ตัวอย่างการเขียนคำบอกบางส่วน (Partial Dictation)

โจอันสัน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2521 ; อ้างอิงมาจาก Johansson. 1973) ได้เสนอแนะวิธีการเลือกเนื้อเรื่องเพื่อเขียนตามคำบอก 2 วิธี คือ การบันทึกเสียงข้อความหรือประโยคที่เป็นธรรมชาติ เช่น จากบทสนทนา รายการวิทยุ การบรรยายการสอน หรือการคิดเนื้อเรื่องแล้วบันทึกเทปไว้ อาจเป็นบทร้อยแก้ว ร้อยกรอง หรือข้อความต่าง ๆ

จากนั้นพิมพ์ข้อความนั้น ๆ เป็นแบบทดสอบ โดยเว้นช่วงของวลีหรือประโยคบางตอนที่ต้องการออกไปให้ผู้สอบเขียนเติม จากการฟังข้อความที่สมบูรณ์ในเทป

ผู้สอบจะฟังเทปที่มีเสียงสมบูรณ์ของข้อความที่ผู้สอนเจก้าให้ ผู้สอบต้องเขียนเติมในช่องว่างที่เว้นไว้ให้สมบูรณ์ วิธีการนี้อาจใช้เป็นบทเพลง โคลง กลอน ก็ได้

ตัวอย่าง

Britain has the (fastest rising cost of living) of any country in the world.

(ในวงเล็บคือ เสียงที่ผู้สอนอ่านหรือให้ผู้สอบฟังเทป แต่ผู้สอบจะต้องเขียนเติมในแบบทดสอบของตนในแบบทดสอบจะเว้นคำที่อยู่ในวงเล็บนั้น)

ตัวอย่างการเขียนคำนอกแบบเลียนแบบสิ่งที่ได้รับฟัง (Elicited Imitation)

วิธีการนี้ให้ผู้สอบพูด หรือเลียนแบบเสียงที่ได้ยินซ้ำ การทดสอบอาจใช้เครื่องบันทึกเสียงเทป 2 เครื่อง เครื่องหนึ่งเปิดให้ผู้สอบฟัง อีกเครื่องหนึ่งใช้บันทึกเสียงที่ผู้สอบพูดซ้ำ หรือเล่าซ้ำ เรื่องที่ใช้ทดสอบอาจเป็นนิทานสั้น ๆ

วิธีการตรวจให้คะแนน

วิธีการตรวจให้คะแนน การเขียนตามคำบอก อาจใช้ได้ 2 วิธี คือ

1. วิธีให้คะแนนตามเนื้อหา ผู้สอนจะตัดคะแนนของคำทุกคำที่มีในเนื้อเรื่อง เกณฑ์การให้คะแนนขึ้นอยู่กับจำนวนคำในเนื้อเรื่อง เช่น อาจตัด 1 คะแนน 1/2 หรือ 1/3 คะแนน ของคำแต่ละคำ เป็นต้น คำนวณหาคะแนนรวมและเฉลี่ยค่าคะแนนจากจำนวนคำทั้งหมดที่มีในเนื้อเรื่อง
2. วิธีให้คะแนนโดยอนุโลม ผู้สอนอาจอนุโลมการตรวจให้คะแนนบางอย่างเช่น คำที่สะกดผิด แต่มีการออกเสียงที่คล้ายคลึง เช่น rifles (rifles) poisoned (poisoned) เป็นต้น

แบบทดสอบเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับกิจกรรมการพูด

การทดสอบเกี่ยวกับการพูดจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการที่ผู้พูด แสดงความสามารถในการใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อความหมายต่อคู่สนทนา แบบทดสอบควรมีเกณฑ์ที่จะวัดและประเมินผลการพูดอย่างเป็นธรรมชาติ แบบทดสอบเพื่อวัดผลการพูดของผู้เรียน มีดังนี้

1. แบบทดสอบที่ใช้ภาพ เพื่อการเรียงประโยคของผู้พูด

การให้ผู้สอบดูภาพ ภาพจะกระตุ้นให้ผู้สอบมีเรื่องมีความคิดที่จะพูดออกมาได้ง่ายขึ้น และสร้างความน่าสนใจให้กับผู้สอบได้ การให้คะแนนจะพิจารณาจากความเป็นไปได้ของภาพที่ผู้สอบดู และคำนึงการสื่อความหมายจากการพูดของผู้สอบเป็นหลักผู้สอบอาจไม่คำนึงถึงการใช้ไวยากรณ์ที่บกพร่องไป หรือพิจารณาเพียงรูปแบบของภาษาเท่านั้น

2. การใช้แบบทดสอบแบบสัมภาษณ์ เช่น The Ilyin Interview และ The Upshur Oral Communication Test (Oller. 1979 : 314 - 319)

ข้อทดสอบแบบสัมภาษณ์ จะใช้ภาพเป็นเครื่องมือกระตุ้นให้ผู้สอบตอบคำถามของผู้ทำการทดสอบ คำถามของผู้ทดสอบจะสร้างตามภาพ เช่น ภาพสรุปกิจกรรมในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต การกำหนดเวลาตายตัวของการทดสอบจะช่วยให้การแก้ปัญหาการใช้ภาษา ซึ่งใช้เวลานานเกินไปของผู้สอบแต่ละคนได้ เช่น การอภิปรายภาพ ๆ หนึ่งมากเกินไป เป็นต้น เกณฑ์การตรวจให้คะแนน ควรใช้หลักคำตอบจากคำถามแต่ละข้อที่สามารถสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้

แบบทดสอบการพูดโดยใช้การสัมภาษณ์อีกแบบหนึ่งที่เป็นที่นิยม คือ The Foreign Service Institute Oral Interview (FSI) แบบทดสอบนี้ใช้กันแพร่หลายทั่วไป

ในการทดสอบจะมีผู้สัมภาษณ์ 2 คน พร้อมทั้งมีการบันทึกเพื่อการตรวจคำตอบหรือการสนทนา จุดประสงค์หลักของแบบทดสอบชนิดนี้เมื่ออยู่ด้วยกัน 5 ข้อ ตามลำดับความยากง่าย คือ

1. ผู้สอบสามารถใช้ภาษาพื้นฐานทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวันได้
2. ผู้สอบสามารถใช้ภาษาที่ใช้กันอยู่ในสังคมได้
3. ผู้สอบสามารถพูดภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างและใช้คำศัพท์ได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ

4. ผู้สอบสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องตรงกับความต้องการทางอาชีพ

5. ผู้สอบสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา การสัมภาษณ์จะใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที ในกรณีที่ผู้สอบไม่สามารถดำเนินการสนทนาได้ ก็จะใช้เวลาอย่างน้อย 15 นาที

หลักเกณฑ์ในการให้คะแนน จะให้คะแนนโดยการให้นั้ทนักคะแนนเป็นระดับ ตั้งแต่ระดับที่ 1 - 6 ตามลำดับ จากนั้นจึงจะแปลงเป็นคะแนนอีกครั้ง เกณฑ์ในการพิจารณาให้นั้ทนักคะแนนมีดังนี้

1. การออกเสียง (Accent) ให้คะแนนเป็น 6 ระดับ ตามความสามารถ ตั้งแต่ระดับ 1 (ได้นั้ทนักคะแนนน้อยที่สุด) คือออกเสียงแล้วไม่เป็นที่เข้าใจ จนถึงระดับ 6 (ได้นั้ทนักคะแนนมาก) คือออกเสียงได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษามากที่สุด

2. ไวยากรณ์ (Grammar) ให้คะแนนเป็น 6 ระดับ ตามความสามารถ ตั้งแต่ระดับ 1 คือ ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้องเลยจนถึงระดับ 6 ซึ่งได้คะแนนมากที่สุด คือ มีข้อผิดพลาดไม่เกิน 2 ที่ตลอดการสัมภาษณ์

3. คำศัพท์ (Vocabulary) ให้คะแนนเป็น 6 ระดับ ตั้งแต่ระดับที่ 1 คือ ใช้คำศัพท์ไม่มากพอในสถานการณ์ปกติ จนกระทั่งถึงระดับ 6 หมายถึง ผู้สอบมีความรู้ในด้านคำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) ให้คะแนนเป็น 6 ระดับ ตั้งแต่ระดับที่ 1 คือ การพูดที่มีการหยุดแยกคำ ทำให้การสนทนาดำเนินไปไม่ประสบความสำเร็จ จนกระทั่งถึงระดับที่ 6 ซึ่งหมายถึงพูดได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension) ให้คะแนนเป็น 6 ระดับ ตั้งแต่ระดับที่ 1 คือ เข้าใจได้เพียงเล็กน้อยในสถานการณ์ที่ธรรมดาที่สุด จนกระทั่งถึงระดับที่ 6 คือ เข้าใจเรื่องทุกอย่างได้ดีเทียบเท่าเจ้าของภาษา

ตาราง สำหรับให้ค่าระดับคะแนน

ระดับความคล่องแคล่ว	1	2	3	4	5	6	รวม
การออกเสียง	0	1	2	2	3	4	
ไวยากรณ์	6	12	18	24	30	36	
คำศัพท์	4	8	12	16	20	24	
ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	2	4	6	8	10	12	
ความเข้าใจ	4	8	12	15	19	23	

เกณฑ์ของค่าคะแนนจะเป็นไปตามระดับต่าง ๆ ตามตาราง เช่น การออกเสียง ถ้าผู้ให้คะแนนให้ระดับ 6 แสดงว่า ได้คะแนน 4 คะแนน การใช้คำศัพท์ ถ้าผู้ให้คะแนนให้ระดับ 4 แสดงว่า ได้คะแนน 16 คะแนน เป็นต้น จากค่าคะแนนที่ได้ จะมีตารางแปลงคะแนนเป็นระดับของการสอบ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง แปลงค่าระดับคะแนนเป็นระดับของการสอบ

คะแนนรวมทั้งหมดจากตารางลงน้ำหนักคะแนน	ระดับของ FSI
16 - 25	0+
26 - 32	1
33 - 42	1+
43 - 52	2
53 - 62	2+
63 - 72	3
73 - 82	3+
83 - 92	4
93 - 99	4+

ผู้ที่ทำหน้าที่ประเมินผลการสัมภาษณ์ ควรพูดภาษาเป้าหมายได้อย่าง
คล่องแคล่ว และแยกแยะทีละระดับ เพื่อการตัดสินใจให้ชัดเจน ก่อนการให้คำน้ำหนักของ
ระดับ หรือคะแนนนั้น ๆ

3. การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) การอ่านออกเสียงอาจจะใช้
เพื่อวัดความสามารถในการพูดหรือความคล่องในการอ่านได้ วิธีการทดสอบทำได้ง่าย ๆ โดย
การบันทึกเทปการอ่านออกเสียงของผู้สอบ ตั้งแต่คำแรกจนถึงคำสุดท้าย แล้วคำนวณหาเวลาใน
การอ่านตลอดจนความถูกต้องในการอ่านด้วย การให้คะแนนความถูกต้องจะให้แบบคำต่อคำ
ทั้งนี้ต้องออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ และบันทึกคะแนนกับเวลา ซึ่งสามารถนำมาเปรียบเทียบ
ระหว่างผู้อ่านที่เป็นเจ้าของภาษากับผู้อ่านที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

การให้คะแนนอีกวิธีหนึ่ง จะให้วิธีเดียวกันกับการประเมินผลในการสัมภาษณ์
(แบบ FSI)

การทดสอบจากการอ่านออกเสียงนี้ จะมีหลักการจากการที่ผู้เรียนภาษา
ต่างประเทศที่พูดไม่คล่องจะไม่สามารถอ่านเรื่องที่เนื้อหาซับซ้อนได้ ผู้ที่พูดไม่คล่องจะสามารถพูด
ได้คล่อง แต่อาจไม่เข้าใจข้อความที่อ่าน การทดสอบแบบนี้จึงเป็นการทดสอบลำดับขั้นตอนทาง
ภาษาอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของแบบทดสอบเชิงปฏิบัติการ

4. การเล่าเรื่อง (Narrative Tasks) การเล่าเรื่องจะเป็นวิธีการทดสอบ
อย่างหนึ่ง ที่สามารถวัดความสามารถในการพูดของผู้สอบได้ ใช้วิธีการทดสอบและการให้คะแนน
จะคล้ายคลึงกันกับการอ่านออกเสียงหลักการให้คะแนน จะเน้นประสิทธิภาพของการใช้ภาษาใน
การสื่อสาร

5. วิธีการโคลนแบบปากเปล่า (Oral Cloze Procedure) วิธีการโคลน
แบบนี้ จะให้วิธีการแบบเดียวกับการเขียนคำบอก โดยเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมก่อน และให้เฉพาะ
ข้อความสั้น ๆ ซึ่งต้องคิดแปลงเป็นรูปแบบของการพูด จากนั้นเว้นช่องว่างให้ผู้สอบเดาคำที่
เติมลงในช่องว่าง บางครั้งอาจให้เดาจากวลี หรือกลุ่มคำที่มีความหมายได้ วิธีการนี้จะวัด
ความสามารถในการเข้าใจการฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ การให้คะแนนสามารถกระทำได้
2 วิธี คือ

วิธีที่ 1 ให้คะแนนคำตอบที่เห็นว่าเหมาะสม

วิธีที่ 2 ให้คะแนนคำตอบที่เหมาะสมกับบริบท โดยพิจารณาเนื้อเรื่อง และ
ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในบริบท

แบบทดสอบเชิงปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการอ่าน

แบบทดสอบที่วัดความสามารถในการอ่านและเขียนได้ดี คือ แบบทดสอบแบบโคลน
(Cloze Test) หลักการของแบบทดสอบแบบโคลนนี้จะได้หลักการมาจากทฤษฎีจิตวิทยาของ
กลุ่มนักจิตวิทยา Gestalt วิธีการทดสอบแบบนี้จะตัดคำของเนื้อหาออกเป็นช่วง ๆ เพื่อให้ผู้สอบ
เขียนเติม การทดสอบแบบนี้ผู้สอบจะต้องเชื่อมโยงความหมายในการติดตาม จากประโยคต่าง ๆ
นอกจากนี้ผู้สอบจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ ที่เกี่ยวข้องภายในประโยค ด้วย

การทดสอบแบบนี้ จะวัดความสามารถในการใช้ภาษาของผู้สอบ ได้ทั้งในระดับภาษาจุลภาค และมหภาค

วิธีการสร้างและการใช้แบบทดสอบโคลซ

1. การเลือกเนื้อหา แบบทดสอบโคลซสามารถใช้ได้กับเนื้อหาทุกประเภท วิธีการเลือกเนื้อหาควรใช้วิธีสุ่มแบบเป็นสัดส่วน โดยให้สัดส่วนนั้นเป็นตัวแทนของเนื้อหาทั้งหมดได้ เทคนิคการสุ่มเนื้อหาที่เชื่อได้ว่าจะสามารถ เป็นตัวแทนของเนื้อหาทั้งหมด มีดังต่อไปนี้

1.1 ถ้าหนังสือเรียนมีความยาวมาก อาจใช้วิธีทางคณิตศาสตร์ คือ การแบ่งออกเป็นช่วง ๆ เสียก่อนแล้วจึงสุ่มช่วงของเนื้อหาตอนนั้น ๆ

1.2 ถ้าหนังสือเรียนหรือเนื้อหาแบ่งออกเป็นบท ก็ใช้วิธีสุ่มแต่ละบทในสัดส่วนที่เท่า ๆ กัน

การเลือกเนื้อหาควรคำนึงระดับของผู้เรียนเป็นสำคัญ ไม่ควรเลือกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกหรืออารมณ์ ของผู้เรียนซึ่งอาจจะเกี่ยวกับความขัดแย้ง หรือความรู้สึกไม่เห็นชอบ เช่น เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการขัดแย้งทางศาสนา หรือความขัดแย้งทางการเมือง

ควรเลือกเนื้อหาที่มีขนาดความยาวพอเหมาะ คือ ความยาวของคำในแต่ละช่วง รวมทั้งเรื่องมีคำที่ละไว้ประมาณ 50 คำ

2. การละคำในแบบทดสอบโคลซ การละคำควรละคำทุก ๆ ช่วงคำที่เท่า ๆ กัน ความยาวของแต่ละเนื้อหาจะเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจตัดคำที่ละคำ เช่น ถ้าเนื้อหามีความยาว 250 คำ จำนวนของคำที่ละในแบบทดสอบแต่ละชุด คือ 50 คำ ดังนั้นจะต้องละทุก ๆ คำที่ 5 ถ้าเนื้อหามีความยาวประมาณ 350 คำ ก็ควรจะละทุก ๆ คำที่ 7 เป็นต้น

การทำแบบทดสอบโคลซ ควรเลือกข้อความที่สามารถครอบคลุมเนื้อเรื่องทั้งหมด ได้ข้อความที่มีการเว้นคำหรือละประโยคมากเกินไป ก็ไม่ถือว่าเป็นข้อสอบที่ดี ผู้สอบจะต้องอ่านข้อความจนจบเรื่องและทำความเข้าใจว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร จากนั้นจึงพยายามหาคำมาเติมให้ถูกต้อง

คำสั่งที่ใช้ควรเป็นภาษาง่าย ๆ สำหรับผู้เรียนชั้นต้น ๆ ผู้สอนอาจอธิบายปากเปล่า และเขียนตัวอย่างบนกระดานด้วยได้ การกำหนดเวลาเป็นเรื่องสำคัญด้วย ผู้เรียนที่อ่อนที่สุด ควรให้เวลาคิดได้ 50 ข้อต่อเวลา 50 นาที ถ้าแบบทดสอบอยู่ในระดับง่ายก็อาจให้เวลาน้อยลงได้

วิธีการให้คะแนน

วิธีการให้คะแนนอาจใช้ได้ 2 วิธี คือ

1. วิธีให้คะแนนตามคำที่ถูกต้องกับต้นฉบับ หรือให้คะแนนตายตัว เช่น

As a matter of fact, his..... started before he even left home. คำที่ถูกต้องตามต้นฉบับคือ "Problems" บางครั้งผู้สอบอาจตอบคำที่มีความหมายได้ดี และเหมาะสมเช่น difficulties, troubles, worries ฯลฯ คำเหล่านี้จะถือว่าผิดก็ ไม่สมควรนัก ผู้สอนจึงควรพิจารณา ว่าคำใดอาจเป็นคำตอบที่ถูกต้องเสียก่อนในการทำเฉลย และอนุโลมให้คะแนนได้ตามคำต่าง ๆ ที่คาดคะเนไว้ในเฉลย

2. วิธีให้คะแนนแบบอนุโลมคำตอบ วิธีการให้คะแนนแบบอนุโลมคำตอบ จะพิจารณาความเหมาะสมของคำกับบริบทเป็นสำคัญ ซึ่งบางครั้งอาจขึ้นอยู่กับ การตัดสินและตีความของผู้ตรวจ นอกจากนี้ยังได้พิจารณาความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องด้วยข้อทดสอบเชิงปฏิบัติการที่ เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเขียน

การทดสอบการเขียนในปัจจุบันไม่มีกระบวนการที่น่าเชื่อถือในการวัดและประเมินผลนัก การเขียนจะต้องสามารถประเมินได้จากการที่ผู้เขียนมีความประสงค์จะสื่อสารเป็นตัวอักษรให้ผู้อื่น เข้าใจได้ ความสมบูรณ์ของการเขียน จะมีส่วนสำคัญอยู่ 2 ส่วนคือการเขียนในแต่ละประโยคจะ ต้องมีการเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน และต้องสามารถให้ข้อมูลเป็นลำดับต่อเนื่องกัน การทดสอบการ เขียนที่สามารถวัดผลความสามารถในการเขียนของผู้สอบได้ดี คือ การเขียนความเรียง แต่จุด อ่อนของแบบทดสอบชนิดนี้ คือ การตรวจและให้คะแนน ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 384 - 390) จึงได้เสนอวิธีการตรวจและให้คะแนน โดยใช้สูตรดังนี้ คือ

จำนวนคำที่นักเรียนทำได้ถูกต้อง - จำนวนคำที่ผิด

คะแนน = _____

จำนวนคำที่เขียนใหม่

ตัวอย่าง

Protocol

1 2 3 4 5 6 7 8 9

I have a car. I go to street and another car hit me.

10 11

I call to the Police man he's came in. He's gave to the another ticket

12

because he's hit me.

คำที่เขียนถูก = 12

คำที่เขียนผิด = 21

Rewrite

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

I have a car. I was backing into the street and another car

14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27

hit me. I called the police. They came. They gave a ticket to the

28 29 30 31 32 33

other man because he hit me.

คะแนนถูกต้องทั้งหมด 33 (จากการเขียนใหม่ให้ถูกต้อง)

12 - 21

คะแนนที่ได้ = _____ = - .27

33

คะแนนที่ได้แสดงว่า เป็นคะแนนที่ต่ำ มีค่าติดลบ คะแนนในระดับสูงจะอยู่ในระดับ .70
 คะแนนในระดับปานกลางจะอยู่ในระดับ .30 เป็นต้น การตรวจให้คะแนนก็จะมีค่าความเชื่อมั่นได้
 ควรให้ผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คน โดยอาจตั้งเกณฑ์การให้คะแนนให้ตรงกัน

ข้อดีของข้อสอบเชิงปฏิบัติการ

อัจฉรา วงศ์ไสร (2529 : 144) ได้กล่าวถึงข้อดีของข้อทดสอบเชิงปฏิบัติการไว้ดังนี้

1. สามารถทดสอบภาษาหลาย ๆ ด้านรวมกัน (Wholistic) ทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียนที่ใช้ในการสื่อสาร
2. สามารถทดสอบเกี่ยวกับการสังเคราะห์ภาษา (Synthetic) เช่น การให้เขียนเรียงความอย่างอิสระ การแปลความ
3. เน้นหนักในการทดสอบภาษาที่ใช้ (Language use) ในชีวิตประจำวันจากการได้ฟังบทสนทนา นักเรียนมีความสามารถในการฟังระดับสื่อสาร และระดับวิพากษ์วิจารณ์ สามารถปฏิบัติตามถูกต้องในแง่ของการสื่อสารได้
4. ใช้ทดสอบความสามารถทางการสื่อสาร เช่น การพูด การเขียน ทดสอบว่าผู้เข้าสอบมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารหรือไม่ โดยใช้เทคนิคการถาม - ตอบ
5. สามารถประเมินผลความก้าวหน้าของผู้เรียนเพื่อช่วยเหลือในส่วนที่บกพร่องหรือเพื่อสอนซ่อมเสริม และอีกประการหนึ่ง เป็นการปรับปรุงการสอนของครูด้วย
6. สามารถนำไปปรับใช้ในการทดสอบภาษาทุกระดับชั้น
7. เป็นข้อสอบที่วัดความสามารถทางภาษา (Language Proficiency) ได้อย่างแท้จริง และมีความเชื่อมั่นสูง เช่น ข้อสอบแบบ Cloze

กาญจนา ปราบพาล (2532 : 76 - 78) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการทดสอบแบบปฏิบัตินิยมหรือ การทดสอบเชิงปฏิบัติการดังนี้

1. เป็นการทดสอบภาษาที่มุ่งวัดความสามารถการใช้ภาษาเชิงปฏิบัติการ คำนึงถึงข้อความต่อเนื่องและลักษณะของภาษาตามธรรมชาติที่ไม่แยกพิจารณาองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับองค์ประกอบอื่นนอกเหนือจากตัวภาษาซึ่งได้แก่ ประสบการณ์ ความคิดและความสนใจของผู้ใช้ภาษา

2. ให้ความสำคัญกับผู้ใช้ภาษาเพราะมองภาษาว่าเป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ภาษาโดยตัวของมันเองจะไม่มี ความหมาย ความหมายเกิดขึ้นเมื่อผู้ใช้ เชื่อมโยงข้อมูลทางภาษากับประสบการณ์ของตน และแสดงความคิดและความรู้สึกของตนโดยการพูด เขียน หรือ การแสดงออกในรูปแบบอื่น การให้ความสำคัญกับผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษา

3. การทดสอบเชิงปฏิบัติการสามารถช่วยลดปัญหาเรื่องการเรียนแบบท่องจำ หรือฝึกข้อทบทวนก่อนการสอบ เพราะถ้าผู้เรียนภาษาไม่สามารถใช้ภาษาได้จริง จะไม่สามารถทบทวนแบบปฏิบัติการได้เลย ซึ่งผิดจากการทดสอบแบบแยกองค์ประกอบ และทักษะของภาษาที่เอื้อต่อการท่องจำ และฝึกข้อทบทวนก่อนสอบ

4. การทดสอบเชิงปฏิบัติการหรือปฏิบัตินิยมนี้ สามารถวัดความรู้เรื่องการใช้ภาษาตามความเป็นจริง และวัดความรู้เรื่องไวยากรณ์ทั้งระบบ และกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ประโยชน์จากข้อมูลทางภาษาทั้งในรูปของตัวอักษร และไม่ได้อยู่ในรูปของตัวอักษร เหนวกกับประสบการณ์ของผู้ใช้ภาษา นอกจากนั้นยังเน้นเรื่องความคิดและความเข้าใจอีกด้วย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ความหมายของความสนใจ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความสนใจ ดังนี้

เจเกอร์ และโฟรว์ลิค (Jager and Froehlich. 1947 : 12) ได้ให้ความหมายของความสนใจว่า หมายถึง ความไม่เต็มใจที่เอาใจใส่ต่อกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นเวลานาน จดจ่อ และพยายามที่จะกระทำกิจกรรมนั้นบ่อย ๆ

กู๊ด (Good. 1959 : 295) ได้อธิบายความหมายของความสนใจว่า หมายถึง อาการที่จิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความเอาใจใส่ และอยากรู้อยากเห็นในสิ่งนั้นด้วยความรู้สึกและใช้ปัญญา

ดีวี่ (Dewey. 1959 : 57) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวคิดใดแนวคิดหนึ่ง หรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

เพจ (Page. 1977 : 81) กล่าวว่า ความสนใจเป็นความประสงค์ที่จะเข้าร่วมในกิจกรรม หรือสนใจผลิตผลในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

เพาเวลล์ (Powell. 1963 : 330) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง แรงผลักดันที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

กมลรัตน์ หล้าสงฆ์ (2524 : 242) ได้อธิบายว่า ความสนใจเป็นความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายถึงทัศนคติทางบวกหรือทัศนคติที่ดี

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิทบาล (2517 : 60) ได้กล่าวถึง ความสนใจว่าเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในของบุคคล เนื่องจากการถูกชักนำให้อาใจใส่ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

วัชร ทรัพย์มี (2520 : 58) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกที่จดจ่ออยากรู้อยากเห็น อยากกระทำในสิ่งที่ตนเองสนใจ ความสนใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน หรือการทำงาน

จากความหมายของความสนใจดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความสนใจเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นผลทำให้บุคคลนั้นประสบผลสำเร็จในการทำกิจกรรมนั้น

สาเหตุและองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

จรินทร์ สกฤถาวร (ม.ป.ป. : 61 - 62) ได้กล่าวถึง สาเหตุและองค์ประกอบของความสนใจไว้ดังนี้

ความสนใจเกิดขึ้นจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. ความต้องการ เช่น อยากเป็นคนเรียนเก่งก็ต้องพยายามสนใจในบทเรียนเพื่อที่จะได้ทำให้ตนเองเข้าใจและจะได้สอบได้ที่ 1

2. การเอาอย่าง สิ่งใดที่คนในหมู่คณะนิยมหรือสนใจจะทำให้คนที่เข้ามาร่วมเกิดความสนใจตามไปด้วย เช่น เด็กส่วนมากเมื่อเห็น พ่อ แม่ ครู หรือเพื่อนชอบหรือสนใจสิ่งใดก็จะพลอยสนใจสิ่งนั้นตามไปด้วย

3. การอ่าน การอ่านหนังสือก็ช่วยทำให้เกิดความสนใจได้ เช่น การอ่านชีวประวัติของนักประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ก็จะทำให้ผู้อ่านนั้นมีความสนใจที่จะคิดประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ บ้าง

4. การศึกษาหรือการฝึกฝนอบรมความรู้ความสามารถในสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมจะทำให้เกิดความสนใจขึ้น แม้ว่าในตอนแรกนั้นยัง ไม่มีความสนใจเลย เช่น นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเมื่ออ่าน พูด ฟัง และเขียนได้ ก็จะมี ความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

5. ความแปลกประหลาดเมื่อได้พบเห็นสิ่งของที่แปลกประหลาดหรือไม่เคยพบเห็นมาก่อนก็จะทำให้เกิดความสนใจสิ่งนั้นขึ้น

สุชา จันท์ธรม และสุรางค์ จันท์ธรม (2515 : 108 - 109) ได้กล่าวถึงสาเหตุ ที่ทำให้เกิดความสนใจดังนี้คือ

1. เกิดจากเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น
2. เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้า
3. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก
4. เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้นและมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว
5. เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเด็ก
6. เป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเด็ก และทำให้เด็กตื่นเต้น

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2528 : 92) ได้กล่าวถึงสาเหตุของความสนใจไว้ดังนี้

1. ความรู้ บุคคลจะสนใจอะไรนั้น อาจสืบเนื่องมาจากการที่บุคคลมีความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วเป็นผลทำให้บุคคลเกิดความสนใจในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป
2. ลัทธิเอาอย่าง การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากการตามอย่างเพื่อน ๆ หรือลัทธิเอาอย่างก็ได้
3. ผลประโยชน์ การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากผลประโยชน์
4. ความอยากรู้อยากเห็น การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากความอยากรู้อยากเห็นก็ได้
5. สาเหตุส่วนตัว การที่บุคคลจะสนใจอะไรนั้น อาจมีสาเหตุมาจากเรื่องส่วนตัวก็ได้

องค์ประกอบเกี่ยวกับความสนใจ

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2515 : 72 - 73) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของเด็กไว้ดังนี้

1. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสุขภาพของร่างกาย เด็กจะสนใจสิ่งใดเป็นระยะเวลาสั้นหรือยาว ย่อมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ทางร่างกาย
2. ความสนใจเฉพาะอย่างนี้อาจเปลี่ยนแปลงไปตามวัย และเวลาของแต่ละบุคคล แต่แบบแผนของความสนใจค่อนข้างคงที่ ทำให้วัดความสนใจในอนาคตของคนได้
3. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสภาพจิตและเขาวนปัญญาของเด็ก เด็กที่มีเขาวนปัญญาต่ำและสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่มากอย่างและเป็นเรื่องสลับซับซ้อนนัก เด็กที่มีเขาวนปัญญาสูงมักจะสนใจหลายอย่างในเวลาเดียวกันและเป็นเรื่องสลับซับซ้อนมาก
4. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับรากฐานทางประสบการณ์ของบุคคล บุคคลใดจะสนใจเรื่องใดจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องนั้นพอสมควร ถ้าคนเราขาดประสบการณ์อาจไม่เกิดความสนใจ เป็นแต่เพียงอยากรู้อยากเห็นชั่วคราวแล้วเลิกสนใจไป

คุณค่าของความสนใจต่อการเรียนการสอน

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2524 : 7) ได้กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ นอกจากจะมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่เรียนแล้ว ก็ยังต้องปลูกฝังให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียน หมกมุ่นในการเรียน และแสวงหาความรู้ได้อย่างดี หากว่านักเรียนมีความสนใจต่อครูผู้สอนต่อกิจกรรมการเรียนการสอนต่อวิชาที่เรียน ก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นด้วย

เปลื้อง ฌ นคร (2513 : 243) ได้กล่าวว่า ความสนใจมีประโยชน์ในการเรียนรู้เป็นอย่างมาก เพราะหากนักเรียนมีความสนใจจะมีความตั้งใจจดจ่อที่จะเรียนหรือแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาด้วยความสนใจและตั้งใจโดยปราศจากการบังคับ การเรียนก็จะประสบผลสำเร็จได้โดยง่าย

เพาเวลล์ (Powell. 1963 : 330) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสนใจว่า เด็กที่มีความสนใจในการเรียนจะทำให้เกิดความตั้งใจเรียนด้วย และการเรียนด้วยความสนใจนี้ผู้เรียนมีสมาธิในการเรียน เมื่อมีสมาธิก็สามารถติดตามเนื้อหาได้โดยตลอด และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชานั้นด้วย

การสร้างความสนใจ

ความสนใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน ดังได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูจึงควรคำนึงถึงความสนใจของนักเรียนด้วย นักจิตวิทยาและนักการศึกษา ได้ให้แนวคิดในการสร้างความสนใจไว้ดังนี้

สุโท เจริญสุข (2522 : 72) ได้เสนอแนวคิดดังนี้

1. คำนึงถึงสัญชาตญาณความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียน โดยนำเสนอเรื่องราวหรือสิ่งแปลกใหม่มาแล้วหรือแสดงให้นักเรียนดู

2. ทำให้บทเรียนสนุกโดยใช้อุปกรณ์การสอนหรือเทคนิคการสอนหลาย ๆ รูปแบบ

3. ทบทวนบทเรียนให้กระชับ โดยใช้ถ้อยคำที่ง่าย ๆ หรือเป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม

4. ให้นักเรียนมีโอกาสดำเนินความคิดเห็น หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรมการเรียน อยู่เสมอด้วยการใช้คำถาม ใช้กิจกรรม หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ามาช่วยสอน

5. จัดสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนให้น่าสนใจ เช่น จัดนิทรรศการ การอภิปราย จัดชุมนุม จัดการแสดงหนังสือ ฯลฯ

กมลรัตน์ หล้าสงฆ์ (2523 : 143) ได้เสนอแนะวิธีสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการของผู้เรียนส่วนใหญ่ เพื่อจะได้จัดบทเรียน สภาพห้องเรียน และสื่อการเรียนต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของเขา

2. สืบหาพื้นฐานทางด้านความถนัดของผู้เรียน เพื่อจัดสภาพการเรียนการสอนให้ตรงกับความสามารถนั้น ๆ

3. จัดสภาพการเรียนรู้ใหม่ให้น่าสนใจ มีการตั้งคำถามยั่วและท้าทายความสามารถของผู้เรียน พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนให้มากที่สุด เช่น การแสดงความคิดเห็น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ฯลฯ ตลอดจนการพยายามสร้างให้เกิดสิ่งตื่นตาตื่นใจสิ่งแปลกๆ ใหม่ ๆ และนำสิ่งที่ทันสมัยในยุคนั้นมากล่าวถึงด้วย

4. การให้การเสริมแรงโดยพยายามให้ผู้เรียนได้ประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานนั้น ๆ บ้าง โดยเลือกให้ตรงกับความสามารถและความสามารถของเขา จะทำให้เขาสนใจสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำ

5. ชี้ทางหรือให้ทราบความก้าวหน้าในการทำงานทุกระยะของผู้เรียน ทำให้เขามีความสนใจที่จะทำงานนั้น ๆ ต่อไป

การวัดความสนใจ

การวัดความสนใจ สามารถกระทำได้ในลักษณะต่าง ๆ กัน เนื่องจากความสนใจเป็นแรงผลักดันที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการหรือแสดงพฤติกรรมออกมา ถ้าต้องการวัดความสนใจของบุคคลใด จะสามารถวัดหรือประเมินได้จากการกระทำในการแสดงพฤติกรรมออกของบุคคลนั้น (รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. 2533 : 205)

นักการศึกษาได้เสนอวิธีวัดความสนใจดังนี้

เจเกอร์ และโฟรลิช (Jager and Frochlich. 1947 : 12 - 14) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการวัดความสนใจว่าอาจกระทำได้ 4 ประการ คือ

1. สังเกตความเป็นไปของแต่ละบุคคล
2. พิจารณาความสนใจต่าง ๆ ที่แต่ละบุคคลแสดงออก
3. ศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นควรกระทำ
4. ใช้แบบสำรวจความสนใจ (Interest Inventory) วัดโดยตรง

ซูเปอร์ (รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. 2533 : 205 ; อ้างอิงมาจาก Super. 1957 : 218 - 219) ได้กล่าวว่า ความสนใจของบุคคลสามารถศึกษาได้จากวิธีการดังนี้

1. ความสนใจส่วนตัว (Expressed Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากคำพูด หรือ ถ้อยคำของบุคคลเกี่ยวกับความสนใจ ความสนใจที่ได้จากการศึกษานี้เป็นพื้นฐานของการศึกษา ความสนใจวิธีอื่น ซึ่งให้ข้อมูลที่จำกัดและยังเชื่อถือไม่ได้เต็มที่นัก

2. ความสนใจที่ปรากฏ (Manifest Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากพฤติกรรม แสดงออกที่สังเกตได้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่บุคคลนั้นทำเป็นงานอดิเรกหรืองานประจำ

3. ความสนใจจากแบบทดสอบ (Test Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากวิชาที่บุคคลนั้นสนใจโดยยึดพื้นฐานของทฤษฎีที่ว่าบุคคลจะเลือกเรียนในสิ่งที่เขาสนใจ

4. ความสนใจจากแบบสำรวจ (Inventoried Interests) เป็นวิธีการศึกษา โดยใช้แบบสำรวจด้วยการให้บุคคลได้แสดงความรู้สึกชอบและไม่ชอบ แล้วนำผลจากแบบสำรวจ ไปวิเคราะห์ทางสถิติ ได้ผลออกมาเป็นคะแนนความสนใจ

จากข้อมูลที่ได้ศึกษามาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การวัดความสนใจสามารถกระทำได้หลายวิธี สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามวัดความสนใจ ซึ่งเป็นวิธีที่ได้ผลที่สุด ซึ่ง เมห์เรนซ์ และเลห์เมนซ์ (Mehrens and Lehmann. 1969 : 218) ได้กล่าวว่า เป็นวิธีที่เร้าความสนใจ และเป็นวิธีการที่เชื่อมั่นได้

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจ

เชอร์เรย์ และเรย์โนลด์ (Shirey and Reynold. 1988 : 159) ได้วิจัยผลของความสนใจต่อความตั้งใจ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยจำนวน 23 คน กลุ่มตัวอย่างต้องอ่านประโยค 72 ประโยค ซึ่งตนได้ประมาณค่าความสนใจไว้แล้ว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะได้อ่านประโยคดังกล่าวจากเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ เพื่อที่จะวัดความสนใจ โดยพิจารณาจากเวลาในการอ่านประโยค และเวลาที่ใช้ในการทำงานหรือแบบฝึก หลังจากอ่านประโยคต่าง ๆ แล้ว กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถเรียนรู้ประโยคที่อ่านได้ประมาณค่าว่าน่าสนใจ ได้ดีกว่าประโยคที่ประมาณค่าไว้ว่า ไม่น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตามได้พบว่า ความตั้งใจไม่ได้มีความเกี่ยวพันในลักษณะ เป็นตัว เชื่อมระหว่าง

ความสนใจกับการเรียนรู้ นั่นคือ ความสนใจก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้แต่ความสนใจไม่ได้นำไปสู่ความตั้งใจ และการเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจ

เนจาต (Nejad. 1987 : 129) ได้วิจัยผลของความคิดและความรู้สึกต่อความสนใจและความชอบ โดยที่กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 240 คน ทำการอ่านเรื่องที่จบลงด้วยความน่าสงสัยและน่าประหลาดใจซึ่งมีระดับของความรู้สึกหลายระดับ และเรื่องที่อ่านแสดงให้เห็นถึงคุณค่าความเลวในระดับที่แตกต่างกัน และมีระดับของความเข้าใจในเรื่องที่อ่านแตกต่างกัน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสนใจและความชอบเกิดขึ้น จากสาเหตุที่ต่างกัน ความสนใจและความชอบมีความสัมพันธ์กันอย่างสูงถึงแม้ว่าบางอย่างที่ไม่ชอบอาจน่าสนใจ และบางอย่างที่ชอบอาจไม่น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าสนใจจะน่าสนใจยิ่งขึ้นหากเราชอบ และเราจะชอบสิ่งที่ชอบยิ่งขึ้นหากเราสนใจในสิ่งนั้น

มนัสวาท ไพทะยะ (2531 : 85) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการสอนด้วยหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้งและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุปราณี ศรีใสคำ (2531 : 137) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาณการเรียนกับกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาณการเรียนมีความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาณการเรียนมีความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

เยี่ยมจิต บุรณโกคา (2534 : 102) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญากับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญาและนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู มีความ

สนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่นักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปได้ว่า ความสนใจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ เนื่องจากความสนใจเป็นแรงผลักดันที่จะกระตุ้นให้บุคคลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี ดังนั้นผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สร้างความความสนใจให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจอันจะส่งผลถึงความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนต่อไป

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้ และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ กับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ กับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง
3. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 12 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 600 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 90 คน โดยนักเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้าได้รับการจัดแบบคละกัน จึงใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมา 3 ห้องเรียนจากประชากร 12 ห้องเรียน จากนั้นจับสลากให้ได้นักเรียนจำนวน 30 คน ในแต่ละห้องเรียน ทำการทดสอบพื้นฐาน หากพบว่าพื้นฐานไม่เท่ากัน จะใช้การปรับแก้โดยวิธีการทางสถิติ ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม โดยใช้คะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) เป็นตัวแปรปรวนร่วม (Covariate) จากห้องเรียน 3 ห้องที่ได้ทำการจับสลากไว้ นำมาจับสลากอีกครั้งหนึ่งเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้
กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ

กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

1. แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ 5 (อ 015) โดยแบ่งออกเป็น 3 แผน ดังนี้
 - 1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 1 โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
 - 1.2 แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 2 โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2
 - 1.3 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม โดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว
3. แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 1 ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 015) แบบเรียนและขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่จะสอน

1.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอน จากหนังสือการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2 ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 107 - 122) และหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิชัย สุวรรณภักดี (157 - 172)

1.3 ภาพคเเนอหาที่ใช้ในการสอน ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองนี้เป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือ English for a Changing World Book III ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 015) จำนวน 4 เรื่อง ใช้เวลา 16 คาบ คาบละ 50 นาที กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน โดยเลือกเนื้อหาตามอรรถลักษณะ (Genre) 4 ชนิด ดังนี้

ประเภทเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre)

ประเภทอภิปราย (Discussion Genre)

ประเภทเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre)

ประเภทอธิบาย (Explanation Genre)

1.4 จัดทำแผนการสอนแต่ละเรื่อง โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ กับกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย สทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกับครูเพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวม โดยวิธีการทำไดอะแกรม (Mapping)

ขั้นที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องราวในชีวิตประจำวันของตัวนักเรียนและอภิปรายร่วมกันเพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายในรายละเอียดของเรื่อง

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่อง โดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 ให้นักเรียนเขียนเรื่องร่วมกับครู

ระยะที่ 2 ให้นักเรียนเขียนเรื่องเป็นกลุ่มย่อย

ระยะที่ 3 ให้นักเรียนเขียนเรื่องเป็นรายบุคคล เพื่อฝึกให้

นักเรียนได้ฝึกการสื่อความหมายของภาษาเขียน พร้อมทั้งได้แสดงความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการในการสื่อความหมาย

ขั้นที่ 4 อภิปรายและสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนเขียนในขั้นที่ 3 เพื่อให้
ให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียง และการแสดงออกถึงความเข้าใจ ความหมายของคำและประโยค
ของเรื่องที่นักเรียนเขียนและอ่าน

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนและฝึกความแม่นยำ และเพื่อ
เสริมทักษะทางภาษาให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษาจนเกิดความแม่นยำ สามารถอ่าน เขียน
เรียบเรียงถ้อยคำให้เป็นประโยค รวมทั้งเข้าใจในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่เรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 6 ทำกิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ โดยการวัดผลและ
ประเมินผลการเรียนรู้ทางภาษาด้วยวิธีการให้นักเรียนปฏิบัติการใช้ภาษาอย่างจริง

1.5 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ดร.บุษิมา เจียมศิริ ดร.บังอร
พานทอง ตรวจสอบเพื่อให้ได้แก่ตาม เนื้อหา และจุดประสงค์ที่เหมาะสม

1.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไขแล้ว ไปทดลองกับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน
เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน หลังจาก
นั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนแล้วจึงนำไปสอนจริง

2. การสร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 2 โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษารูปแบบที่ 2

2.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ 5
(อ 015) แบบเรียน และขอบข่ายของเนื้อหาวิชาที่สอน

2.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอน จากหนังสือการพัฒนาการสอนภาษาไทย
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2 ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2531 : 107 - 122) และ
หนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิทย์ สุวรรณภักดี (2522 : 165 - 189)

2.3 กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งเป็นเนื้อหาเดียวกันกับกลุ่มทดลอง
รูปแบบที่ 2 โดยมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 นักเรียนอ่านเรื่อง และร่วมกันอภิปราย สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่
อ่านร่วมกันกับครู ทำไต่ถามสรุปความ

ขั้นที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียน และอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม เขียนเรื่องของตนเองในกลุ่มย่อยหรือตามลำพัง

ขั้นที่ 4 อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่อง ในเนื้อความที่นักเรียนเขียนขึ้นในขั้นที่ 3

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทางภาษา

2.5 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.ชุติมา เจียมศิริ และดร.บังอร พานทอง, ตรวจสอบเพื่อดูความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหา และจุดประสงค์

2.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้าที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอน หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปสอนจริง

3. การสร้างแผนการสอนของกลุ่มควบคุมโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ขอบข่ายเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ 5 (อ 015)

3.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะใช้ในการสอน ซึ่งเป็นเนื้อหาเดียวกันกับเนื้อหาที่ใช้ในกลุ่มทดลอง

3.3 ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิย สุวรรณกิติ (2522 : 165 - 189)

3.4 สร้างแผนการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ คือ การให้นักเรียนเกิดความตั้งใจจดจ่อในบทเรียนเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนโดยใช้รูปภาพ สันทนาซักถาม สร้างสถานการณ์ หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจกจุดประสงค์ ให้นักเรียนทราบถึงผลการเรียนของบทนั้นโดยเฉพาะเจาะจงลงไป เพื่อให้นักเรียนมองเห็นประโยชน์ของบทเรียน และทราบจุดหมายปลายทางของการสอน

ขั้นที่ 3 กระตุ้นให้นักเรียนระลึกถึงการเรียนรู้พื้นฐานที่จำเป็น จะต้องนำมาใช้โดยการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความสามารถ หรือประสบการณ์พื้นฐานของนักเรียนที่จะนำไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้นั้น เพื่อพิจารณาว่านักเรียนมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด ซึ่งครูอาจใช้วิธีซักถาม สันทนา หรือให้นักเรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่โดยใช้สื่อกระตุ้น โดยครูเริ่มกิจกรรมของบทเรียนใหม่ด้วยวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการพูดอภิปราย ซักถาม ให้ตัวอย่าง หรือการจัดให้นักเรียนได้กระทำกิจกรรม โดยครูชี้จุดประสงค์นำทางเป็นหลัก

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยครูบอกแนวทางให้นักเรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตนเอง ครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรม แนะนำแหล่งค้นคว้า ให้คำถามเป็นการนำทาง หรือให้แนวทางไปคิดเอง

ขั้นที่ 6 ขึ้นปฏิบัติ ครูให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 7 การให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูแสดงให้นักเรียนเห็นว่า ผลการปฏิบัติหรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้นมีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยการซักถาม คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการปฏิบัติ ครูทำการวัดหรือประเมินว่า พฤติกรรมหรือผลงานที่นักเรียนทำนั้นได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียนนั้นเพียงใด โดยใช้วิธีการประเมิน หรือเครื่องมือที่เหมาะสม เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในบทเรียนต่อไป

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำ และการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการสรุปย่อ ทบทวนการเรียนรู้ที่ผ่านมา เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น โดยให้แบบฝึกเสริม หรือการให้กิจกรรมเพิ่มเติม ผลระให้การบ้าน—เป็นต้น

3.5 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ดร.ชุติมา เจียมศิริ และดร.บังอร พานทอง ตรวจสอบเพื่อความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหา

3.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอน หลังจากทราบข้อบกพร่องแล้วผู้วิจัยนำแผนการสอนนั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปสอนจริง

4. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มีลำดับขั้นตอนดังนี้

4.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือ ดังต่อไปนี้

4.1.1 เอกสารการสอน หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาของ เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2531 : 107 - 123)

4.1.2 หนังสือเทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับการวัดผลและประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ อัจฉรา วงศ์ไธธร (2529)

4.1.3 หนังสือ Language Test at School ของ John Oller (1979)

4.1.4 หนังสือ Testing Communicative Performance ของ Carrol (1980 : 37 - 49)

4.1.5 หนังสือ Writing English Language Test ของ Heaton (1988 : 105 - 144)

4.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ฉบับ คือ แบบทดสอบทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งมีลำดับและรายละเอียดดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษา^๑ด้านการฟัง โดยฟังเรื่องราวจากเทป แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง จะเป็นข้อทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการพูด โดยให้ฟังคำถามจากครูแล้วตอบคำถามบันทึกลงในเทป

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนการพูด ใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของ ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320 - 323) ซึ่งมีขั้นตอนคือ

1. กำหนดระดับความสามารถจากพฤติกรรม 5 อย่าง คือ สำเนียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การจับใจความ ตามระดับความสามารถ 6 ระดับ

2. นำระดับความสามารถที่ได้ไปลงตารางน้ำหนักพฤติกรรม ซึ่งแปลงเป็นคะแนนหาผลรวมทั้งหมด มีคะแนนเต็มเท่ากับ 99 คะแนน

3. กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คน รวมทั้งผู้วิจัย ซึ่งผู้ตรวจให้คะแนนมีคุณสมบัติ คือ มีคุณวุฒิต่างระดับปริญญาตรี และมีประสบการณ์ของการสอนใกล้เคียงกัน คือ ไม่น้อยกว่า 10 ปี ซึ่งได้รับการฝึกและแนะนำเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลให้มีความเข้าใจกันในข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เข้าใจเกณฑ์การให้คะแนนและวิธีการบันทึกคะแนน การพูดภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นอย่างดี แล้วหาค่าเฉลี่ยจากผู้ตรวจ 2 คน

ระดับความสามารถตามพฤติกรรมในจุดต่าง ๆ

สำเนียง

ระดับ 1. ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

2. ออกเสียงผิดอย่างเด่นชัดบ่อย ๆ ยากต่อการเข้าใจ ย้ำบ่อย ๆ

3. ออกเสียงผิดซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจผิดในบางครั้ง

4. ออกสำเนียงต่างประเทศ และผิดบางครั้งซึ่งไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเข้าใจ

5. ไม่มีการออกเสียงผิดที่เด่นชัด แต่อาจจับได้บ้าง

6. ออกเสียงเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงต่างประเทศ

ไวยากรณ์

- ระดับ 1. เกือบไม่มีไวยากรณ์ถูกเลยในแต่ละประโยค
2. มีข้อผิดพลาดคงที่ ซึ่งไม่สามารถควบคุมรูปแบบประโยคที่สำคัญ ไม่ทำให้เกิดการสื่อสารได้
 3. ผิดบ่อยครั้ง ไม่สามารถควบคุมรูปแบบประโยคที่สำคัญ ซึ่งทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้
 4. มีข้อผิดพลาด ซึ่งแสดงความไม่สมบูรณ์ของรูปแบบประโยค
 5. มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย แต่ไม่ใช่ข้อผิดพลาดในรูปแบบประโยค
 6. มีข้อผิดพลาดไม่เกิน 2 แห่ง ตลอดการสัมภาษณ์

คำศัพท์

- ระดับ 1. มีคำศัพท์ไม่เพียงพอสำหรับบทสนทนาง่าย ๆ
2. มีศัพท์ในวงจำกัด ในเหตุการณ์ประจำวัน
 3. ใช้คำศัพท์ไม่ละเอียดพอและในวงที่จำกัดในบางครั้ง
 4. ใช้ศัพท์ระดับอาชีพเพียงพอที่จะอภิปรายในความสนใจพิเศษ ไม่มีศัพท์เทคนิค
 5. ใช้ศัพท์ระดับอาชีพได้อย่างกว้างขวางในสถานการณ์ต่าง ๆ
 6. ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

- ระดับ 1. การพูดมีการหยุดแยกคำซึ่งทำให้การสนทนาดำเนินไปไม่ได้
2. การพูดช้ามากจนไม่เป็นที่คาดหวังว่าจะจบประโยค
 3. การพูดที่ลังเล และกระตุกบ่อยครั้ง ไม่ทำให้ประโยคสมบูรณ์
 4. การพูดที่ลังเลและอึกอัก บางครั้ง
 5. พูดได้คล่อง ราบเรียบ แต่ยังไม่ได้ระดับเจ้าของภาษา
 6. พูดได้คล่องแคล่วเทียบได้กับเจ้าของภาษา

การจับใจความ

- ระดับ 1. เข้าใจได้เพียงเล็กน้อย แม้ในสถานการณ์ธรรมดาที่สุด
2. เข้าใจในคำพูดที่ช้าและง่ายในหัวข้อทางสังคมและการท่องเที่ยวที่ต้องย่ำ
3. เข้าใจในคำพูดที่เกี่ยวข้องกับเขาโดยตรงที่ทำให้ง่ายแล้ว
4. เข้าใจได้ดีในคำพูดโดยปกติที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเขา แต่บางครั้งต้องย่ำ
5. เข้าใจทุกอย่างในบทสนทนาปกติ ยกเว้นแบบสนทนาสนมมาก ๆ
6. เข้าใจทุกอย่างทั้งคำพูดแบบทางการและแบบสนทนาสนม เทียบเท่าเจ้าของภาษา

ตาราง 1 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูด

ระดับความสามารถ	1	2	3	4	5	6
-สำเนียง	0	1	2	2	3	4
-ไวยากรณ์	6	12	18	24	30	36
-คำศัพท์	4	8	12	16	20	24
-ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	2	4	6	8	10	12
-การจับใจความ	4	8	12	15	19	23
รวม						

ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการอ่าน
เป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือกที่วัดความสามารถในการจับใจความสำคัญ การลำดับความ
และการวิเคราะห์ความจำนวน 25 ข้อ

ฉบับที่ 4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาการเขียน
เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความจากภาพ โดยจะวัดความสามารถในการใช้ภาษาสำหรับการ
การเขียนลำดับความ บรรยายเหตุการณ์ โดยให้สื่อความหมายได้ ตลอดจนมีความถูกต้องในเรื่อง
การใช้ภาษาไวยากรณ์ ตัวสะกดและมีความสมบูรณ์ในการเขียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้
ภาษาการเขียน จะยึดหลักการตรวจให้คะแนนของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 54)
ซึ่งมีวิธีการให้คะแนน ดังแสดงรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษา
ด้านการเขียน

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน	คะแนน
1. การลำดับความ (Writing Organizing)	5
2. ความคิด ใจความชัดเจน และสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียน สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing)	5

2. กำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียนของนักเรียนซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้ตรวจคะแนนการทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการพูด

เมื่อสร้างแบบทดสอบเรียบร้อยแล้ว นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ดร.ชุติมา เจียมศิริ และ ดร.บังอร พานทอง ตรวจสอบความชัดเจนถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ สำหรับข้อทดสอบที่เป็นปรนัยจะให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์กำหนดความคิดเห็น ดังนี้

คะแนน 1 สำหรับข้อสอบที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าครุขนี้ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และค่าครุขนี้ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้วิจัยจะเลือกข้อสอบที่มีค่าครุขนี้ความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อที่มีค่าครุขนี้ความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยจะนำไปปรับปรุงแก้ไข

4.3 นำแบบทดสอบที่ได้ตรวจแก้ไขแล้ว และมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตปทุมธานี กรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าของแบบทดสอบ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.3.1 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง ความสามารถในการอ่าน โดยนำข้อสอบมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ ข้อถูกได้คะแนน 1 คะแนน ข้อตอบผิดหรือไม่ตอบ ให้ 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์คุณภาพเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27 % ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 :

186 - 187) และหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยการเปิดตารางสำเร็จของ จุง เตห์ ฟาน (Fan. 1952 : 1 - 32) แล้วจึงคัดเลือกข้อสอบที่มีระดับความยากง่ายอยู่ในช่วง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป โดยคัดเลือกข้อสอบวัดความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง จำนวน 25 ข้อ และการอ่าน จำนวน 25 ข้อ

4.3.2 นวัตกรรมทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟัง และความสามารถในการใช้ภาษาด้านการอ่านที่ได้คัดเลือกไว้ตามเกณฑ์ในข้อ 4.3.1 ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตปทุมธานี กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 168)

4.3.3 นวัตกรรมทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการพูดที่ตรวจแก้ไขแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกับที่ทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการอ่าน มาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจและให้คะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบกันสำคัญ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความจำแนกสูงอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้

4.3.4 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ สเปียร์แมน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 73)

4.3.5 นวัตกรรมทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียน เมื่อนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขและดูความเหมาะสมแล้ว นำไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มที่ทำการทดสอบกลุ่มเดิม แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนนการเขียนเรียงความของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 54 - 55) แล้วนำคะแนนมาคำนวณหาค่าความยากง่าย โดย

ใช้เทคนิค 25 % โดยใช้สูตร Index of Difficulty (ไกวทิ ประवालพฤษ์ และสมศักดิ์
สินธุระเวช. 2523 : 198) คำนวณหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตร Index of
Discrimination (ไกวทิ ประवालพฤษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวช. 2523 : 194)

4.3.6 ทาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนการพูดและการเขียน
ของผู้ตรวจ 2 คน ซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้ตรวจให้คะแนนการพูด โดยคำนวณจากค่า
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของสเปียร์แมน (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 73)

5. แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมี
มีลำดับขั้นตอน ดังนี้

5.1 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร
เกตุสิงห์ (2524 : 78 - 97) และ รวีวรรณ อังคธวัชพันธ์ (2533 : 43 - 213)

ข้อความในแบบสอบถามจะสอบถามในด้านความรู้สึพอใจ ความต้องการ
ความมานะพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หรือการกระทำที่ตรงข้อใดมากที่สุด โดยมี
ตัวเลือกอยู่ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

5.2 กำหนดน้ำหนักในการให้คะแนนการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความไว้ ดังนี้

ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึหรือการกระทำทางบวก (Positive) จะให้
คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

ถ้าข้อความนี้แสดงความรู้สึกหรือการกระทำทางลบ (Negative) จะให้
คะแนนดังนี้

มากที่สุด	1	คะแนน
มาก	2	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	4	คะแนน
น้อยที่สุด	5	คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างทางขวามือของนักเรียนเฉพาะข้อที่ตรงกับ
ความรู้สึก หรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ข้อความ	ความรู้สึก	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0) ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้าไม่เคยตั้งใจ ติดตามเรื่องที่ครูสอนอย่างจริงจัง						
(00) ข้าพเจ้ารู้สึกเสมอว่าควรจะพยายามฝึกฝน และปรับปรุงการเรียนภาษาอังกฤษให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น ..						
(000) ยิ่งเรียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นวิชาที่ยาก และ ไม่อยากเรียนต่อ ไปอีก						

5.3 น้าแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ใช้เชี่ยวชาญทางการสร้างแบบทดสอบ 3 ท่าน
คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.ชุตินา เจริญศิริ และ ดร.บังอร พานทอง

ตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษา และลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบ ตลอดจน
 ว่าคุณาณนั้นวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่

5.4 น้าแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษไปหาคณาภพ โดยน้า
 ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียน
 เตรียมอุดมศึกษาอ้อมเกล้า เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

5.5 น้าผลการตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจ้านแนกของ
 ข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วน้ามาเรียงลำดับ
 คะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด น้ามาแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25%
 แล้วน้าคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ มาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t-test คัดเลือก
 แบบสอบถามข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความจ้านแนกสูงอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้
 (ล้าวน สายยศ และอังกษ ส่ายยศ. 2531 : 185) โดยคัดเลือกไว้จำนวน 20 ข้อ

5.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา
 (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้าวน สายยศ และอังกษ ส่ายยศ.
 2531 : 171)

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แผนแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยดำเนินการตามแผนการทดลองแบบ
 Randomized Control Group Pretest-Posttest Design (ล้าวน สายยศ และ
 อังกษ ส่ายยศ. 2531 : 217) ดังตาราง

ตาราง 3 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E1R	T1	X1	T2
E2R	T1	X2	T2
CR	T1	-	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

- R แทน กลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาแบบสุ่ม
- E1R แทน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2
ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
- E2R แทน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2
- CR แทน กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู
- X1 แทน การจัดกระทำทดลองสอนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
- X2 แทน การจัดกระทำทดลองโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2
- T1 แทน การสอบที่จัดทำก่อนการทดลอง
- T2 แทน การสอบที่จัดทำหลังการทดลอง

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง มีวิธีการดังนี้

ผู้วิจัยใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมา 3 ห้องเรียนจากประชากร 12 ห้องเรียน ซึ่งจัดแบบคละกัน เมื่อได้ทำการจับสลากมา 3 ห้องเรียน แล้วจึงจับสลากให้ได้ ห้องละ 30 คน จากนั้นจับสลากเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม

2.2 จัดปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้ในการทดลองครั้งนี้

2.3 ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pre-test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.4 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสามกลุ่ม โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาสอนเท่ากัน คือ ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที แต่ละกลุ่มสอน 4 คาบต่อสัปดาห์ ใช้เวลาทดลองรวม 4 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และกลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู ของหน่วยงานนี้เทศก์กรมสามัญศึกษา

2.5 ทำการทดสอบหลังการสอน (Post-test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษา และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยการวิเคราะห์ความ
แปรปรวน (Analysis of Variance) (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 95)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทาค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 การคำนวณหาค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตรการหาค่าเฉลี่ย (ลัวัน สายยศ และ
อังคณา สายยศ. 2518 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนของนักเรียน

1.2 การคำนวณหาค่าความแปรปรวนของคะแนน โดยใช้สูตร (ลัวัน สายยศ
และอังคณา สายยศ. 2518 : 63)

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ	s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	$N-1$	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ (Degree of Freedom)
	X	แทน	คะแนน

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
โดยใช้สูตร (บุญเชิด ภิธูไธอนันตพงษ์. 2526 : 88 - 91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับ
จุดประสงค์การเรียนรู้

R แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ด้านการฟังและการอ่าน โดยใช้สูตร KR - 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ
และอังคณา สายยศ. 2519 : 168)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

s แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

p แทน สัดส่วนของการตอบถูกในแต่ละข้อ = $\frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$

q แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ คือ $1 - p$

2.3 ทาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง การอ่าน โดยใช้เทคนิค 27 % ของ จุง เตห์ ฟาน (Fan. 1952 : 5 - 32)

2.4 ทาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการแจกแจงแบบ t (t-distribution) แบ่งกลุ่มคะแนนสูง 25 % และแบ่งกลุ่มคะแนนต่ำ 25 % มีสูตรการคำนวณดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อความ
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	s_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	s_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนคนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนคนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของ ครอนบัค (Cronbach) มีสูตรการคำนวณ ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 170 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของการเชื่อมั่น
	n	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือ
	s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	s_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

2.6 หาค่าความยากของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียนโดยใช้สูตร Index of Difficulty (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สันธะระเวช. 2523 : 198)

$$\text{Index of Difficulty} = \frac{S_H + S_L - (n_T)(X_{\min})}{n_T (X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	S_H	แทน	ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน	ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มต่ำ
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้
	n_T	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

2.7 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษา
ด้านการเขียน โดยใช้สูตร Index of Discrimination (โกวิท ประวาลพกษ์ และ
สมศักดิ์ สันธะระเวษณ์. 2523 : 199)

$$\text{Index of Discrimination} = \frac{S_H - S_L}{n_H (X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	S_H	แทน	ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน	ผลรวมของ Fx ของคะแนนกลุ่มต่ำ
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้
	n_H	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

2.8 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความ
และการพูด โดยคำนวณค่าจากสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และ
อังคณา สายยศ. 2531 : 70)

$$\rho = 1 - \frac{6 \sum D^2}{N(N^2 - 1)}$$

เมื่อ	ρ	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	D	แทน	ความแตกต่างของอันดับ
	N	แทน	จำนวนคู่

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจ
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม เพื่อทดสอบ
สมมติฐานข้อที่ 1 และข้อ 2 โดยใช้สูตรการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of
Variance) ชนิดการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One-way Classification)
ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 95)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าการแจกแจงแบบ F
	MS_b	แทน	ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนแล้ว หากปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน จะทำ
การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ โดยใช้วิธี Scheffe's Test
(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 119)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ ดังต่อไปนี้

N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
X	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ย
df	หมายถึง	ค่าแห่งความเป็นอิสระ
S	หมายถึง	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
MS	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยกำลังสอง
SS	หมายถึง	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
กลุ่มทดลองที่ 1	หมายถึง	กลุ่มที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
กลุ่มทดลองที่ 2	หมายถึง	กลุ่มที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2
กลุ่มควบคุม	หมายถึง	กลุ่มที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้น ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง
2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2. ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

ตาราง 4 สถิติพื้นฐานของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
การฟัง					
กลุ่มทดลองที่ 1	30	10.20	2.14	15.50	2.36
กลุ่มทดลองที่ 2	30	9.97	2.79	13.53	2.64
กลุ่มควบคุม	30	10.10	2.94	11.37	3.02
การพูด					
กลุ่มทดลองที่ 1	30	57.60	6.24	67.07	8.25
กลุ่มทดลองที่ 2	30	57.73	7.64	67.03	6.85
กลุ่มควบคุม	30	58.00	9.28	60.57	8.66
การอ่าน					
กลุ่มทดลองที่ 1	30	13.87	3.68	19.27	2.86
กลุ่มทดลองที่ 2	30	13.90	2.10	18.83	2.05
กลุ่มควบคุม	30	14.07	3.48	14.87	3.96
การเขียน					
กลุ่มทดลองที่ 1	30	11.67	1.45	14.97	2.48
กลุ่มทดลองที่ 2	30	11.43	1.50	14.63	2.46
กลุ่มควบคุม	30	11.40	1.74	12.77	2.06

จากตาราง 4 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง เท่ากับ 10.20, 9.97 และ 10.10 ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูด เท่ากับ 57.60, 57.73 และ 58.00 คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน เท่ากับ 13.87, 13.90 และ 14.07 และคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน เท่ากับ 11.67, 11.43 และ 11.40 ตามลำดับ ซึ่งคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนก่อนการทดลองมีค่าใกล้เคียงกัน

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนว่าแตกต่างกันหรือไม่ จึงใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังตาราง 5 .

ตาราง 5 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
การฟัง				
ระหว่างกลุ่ม	2	0.82	0.41	0.06
ภายในกลุ่ม	87	628.47	7.22	
รวมทั้งหมด	89	629.29		
การพูด				
ระหว่างกลุ่ม	2	2.49	1.24	0.02
ภายในกลุ่ม	87	5503.07	63.25	
รวมทั้งหมด	89	5505.56		
การอ่าน				
ระหว่างกลุ่ม	2	0.69	0.34	0.03
ภายในกลุ่ม	87	902.03	10.37	
รวมทั้งหมด	89	902.72		
การเขียน				
ระหว่างกลุ่ม	2	1.27	0.63	0.25
ภายในกลุ่ม	87	221.23	2.54	
รวมทั้งหมด	89	222.50		

$p > .01$

จากตาราง 5 แสดงว่า ก่อนการทดลอง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้าน การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ นักเรียน มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วย วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

ตาราง 6 การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	5.07	2.53	0.03
ภายในกลุ่ม	87	6361.83	73.12	
รวมทั้งหมด	89	6366.90		

$$p > .01$$

จากตาราง 6 แสดงว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือนักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง

ตาราง 7 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
การฟัง				
ระหว่างกลุ่ม	2	256.47	128.23	17.17**
ภายในกลุ่ม	87	649.93	7.47	
รวมทั้งหมด	89	906.40		
การพูด				
ระหว่างกลุ่ม	2	840.69	420.34	6.42**
ภายในกลุ่ม	87	5696.20	65.89	
รวมทั้งหมด	89	6536.89		
การอ่าน				
ระหว่างกลุ่ม	2	352.82	176.41	18.20**
ภายในกลุ่ม	87	843.50	9.70	
รวมทั้งหมด	89	1196.32		
การเขียน				
ระหว่างกลุ่ม	2	84.36	42.18	7.44**
ภายในกลุ่ม	87	493.30	5.67	
รวมทั้งหมด	89	577.66		

**p > .01

จากตาราง 7 แสดงว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และ วิธีการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีการทดสอบด้วยวิธีการของ Scheffe' ดังตาราง 8

ตาราง 8 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนที่เรียนด้วย
วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเฉลี่ย	กลุ่มทดลองที่ 1 $X = 15.50$	กลุ่มทดลองที่ 2 $X = 13.53$	กลุ่มควบคุม $X = 11.37$
การฟัง				
กลุ่มทดลองที่ 1	15.50	-	1.97	4.13**
กลุ่มทดลอง 2	13.53		-	2.16**
กลุ่มควบคุม	11.37			-
$C_{vd} = 2.09$				
		$X = 67.07$	$X = 67.03$	$X = 60.57$
การพูด				
กลุ่มทดลองที่ 1	67.07	-	.04	6.5**
กลุ่มทดลอง 2	67.03		-	6.46**
กลุ่มควบคุม	60.57			-
$C_{vd} = 6.19$				

ตาราง 8 (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเฉลี่ย	กลุ่มทดลองที่ 1 $X = 19.27$	กลุ่มทดลองที่ 2 $X = 18.83$	กลุ่มควบคุม $X = 14.87$
การอ่าน				
กลุ่มทดลองที่ 1	19.27	-	0.44	4.4**
กลุ่มทดลอง 2	18.83		-	3.96**
กลุ่มควบคุม	14.87			-
	$C_{vd} = 2.38$			
		$X = 14.97$	$X = 14.63$	$X = 12.77$
การเขียน				
กลุ่มทดลองที่ 1	14.97	-	0.34	2.2**
กลุ่มทดลอง 2	14.63		-	1.86**
กลุ่มควบคุม	12.77			-
	$C_{vd} = 1.82$			
	$P > .01$			

จากตาราง 8 แสดงว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ต่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง

ตาราง 9 การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	524.42	262.21	4.14*
ภายในกลุ่ม	87	5513.37	63.37	
รวมทั้งหมด	89	6037.79		

$p > .05$

จากตาราง 9 แสดงว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ของนักเรียน ภายหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีการทดสอบด้วยวิธีการ Scheffe ดังตาราง 10

ตาราง 10 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบ
เชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู
ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม เป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการของ Scheffe

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเฉลี่ย	กลุ่มทดลองที่ 1 $X = 79.63$	กลุ่มทดลองที่ 2 $X = 79.40$	กลุ่มควบคุม $X = 74.40$
กลุ่มทดลองที่ 1	79.63	-	0.23	5.23**
กลุ่มทดลองที่ 2	79.40		-	5.00**
กลุ่มควบคุม	74.40			-

$$C_{vd} = 4.84$$

$$P > .05$$

จากตาราง 10 แสดงว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน
ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน
ตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบ
เชิงปฏิบัติการ กับนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และวิธีการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการและวิธีการสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ กับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ กับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษา

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า แขวงสะพานสูง เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 12 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 600 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า แขวงสะพานสูง เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 90 คน โดยนักเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ได้รับการจัดแบบละกัน จึงใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมา 3 ห้องเรียนจากประชากร 12 ห้องเรียน จากนั้นจับสลากให้ได้นักเรียนจำนวน 30 คน ในแต่ละห้องเรียน แล้วนำมาจับสลากอีกครั้งหนึ่งเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ

กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 2

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนตามคู่มือครู

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอน

3.1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดหลักขั้นตอนการสอนของ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ซึ่งแผนการสอนนี้ได้ผ่านการตรวจแก้ไข การทดลองใช้ และการปรับปรุงมาแล้ว จำนวนกลุ่มทดลองละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที

3.1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม เป็นแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดหลักขั้นตอนการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา จำนวน 16 คาบ คาบละ 50 นาที

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แบ่งออกเป็น 4 ฉบับ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบจำนวน 25 ข้อ มีลักษณะเป็นข้อความที่บรรยายเรื่องราว และกำหนดสถานการณ์ของบทสนทนา เป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและสอดคล้องกับจุดประสงค์ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบแล้ว โดยแต่ละข้อมีความยากง่ายระหว่าง .20 - .76 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .22 - .67 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .70

3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูด เป็นแบบทดสอบที่ประกอบด้วย ข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ ซึ่งถามเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน แต่ละคำถามจะมีรูปภาพประกอบ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เข้าสอบตอบตามภาพนั้น ๆ ประกอบด้วยภาพทั้งหมด 4 ชุด ชุดละ 10 ภาพ ตามลักษณะของข้อคำถาม ซึ่งแบบทดสอบนี้ได้ผ่านการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยใช้เทคนิค 25% แบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้ t - test ทดสอบค่าอำนาจจำแนก คัดเลือกข้อที่ได้ค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัค ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .99 และหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจ 2 คน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .99

3.2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการอ่าน เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก โดยมีลักษณะของข้อทดสอบที่วัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ในด้านการจับใจความ การลำดับความ และการวิเคราะห์ความ จำนวน 25 ข้อ ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์แล้ว โดยมีค่า

ความยากง่ายระหว่าง .25 - .66 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .20 - .52 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ .81

3.2.4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียน

เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ โดยให้เขียนเรียงความ 1 เรื่อง จากภาพที่กำหนดให้โดยวัดความสามารถของนักเรียนในด้านการลำดับความ การแสดงความคิดเห็นได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ การใช้ภาษาโวหารณ์ ตัวสะกดถูกต้อง อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน ซึ่งแบบทดสอบนี้ได้ทดสอบหาค่าความยาก (p) โดยใช้สูตร Index of Difficulty ได้ค่าความยาก (p) เท่ากับ .50 และค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร Index of Discrimination ได้ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .50 และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์การตรวจของผู้ตรวจ 2 คน โดยใช้ Spearman Rank Correlation ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .96

3.2.5 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบ

สอบถามในด้านความรู้สึกพอใจ ความต้องการ ความมานะพยายาม ที่จะเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีคำถามในทางบวกและลบ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามนี้ได้ผ่านการวิเคราะห์หาคุณภาพ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% แบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้ t - test ทดสอบค่าอำนาจจำแนกคัดเลือกข้อที่ได้ค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัค ได้ค่าความเชื่อมั่น ของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .89

4. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ด้วยตนเอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาการสอนทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ทั้งสิ้น 48 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

4.1 บรรณินเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายการเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีการประเมินผลการเรียน

ความยากง่ายระหว่าง .25 - .66 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .20 - .52 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ .81

3.2.4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียน เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ โดยให้เขียนเรียงความ 1 เรื่อง จากภาพที่กำหนดให้โดยวัดความสามารถของนักเรียนในด้านการลำดับความ การแสดงความคิดเห็นได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ การใช้ภาษาไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน ซึ่งแบบทดสอบนี้ได้ทดสอบหาค่าความยาก (p) โดยใช้สูตร Index of Difficulty ได้ค่าความยาก (p) เท่ากับ .50 และค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร Index of Discrimination ได้ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .50 และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์การตรวจของผู้ตรวจ 2 คน โดยใช้ Spearman Rank Correlation ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .96

3.2.5 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามในด้านความรู้สึกพอใจ ความต้องการ ความพยายาม ที่จะเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีคำถามในทางบวกและลบ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามนี้ได้ผ่านการวิเคราะห์หาค่าคุณภาพ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% แบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้ t - test ทดสอบค่าอำนาจจำแนกคัดเลือกข้อที่ได้ค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัค ได้ค่าความเชื่อมั่น ของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .89

4. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ด้วยตนเอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาการสอนทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ทั้งสิ้น 48 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

4.1 บรรณนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายการเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีการประเมินผลการเรียน

4.2 ทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม

4.3 ค่าเนิการสอนตามแผนการสอนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม โดยใช้เวลาสอนกลุ่มละ 16 คาบเท่ากัน

4.4 ทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

4.5 ค่าเนิการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน
2. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ในแต่ละรายทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวน
3. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวน
4. ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ เมื่อพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมแตกต่างกัน โดยใช้วิธี Scheffe's Test.

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือ โดยแยกความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง

นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษาอังกฤษรูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่แล้ว ปรากฏว่านักเรียน
ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบ
เชิงปฏิบัติการ และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความ
สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้าน
การฟังสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 อย่างไรก็ดี
นัยสำคัญทางสถิติ

1.2 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูด

นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่แล้ว ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียน
ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถในการใช้ภาษา
อังกฤษด้านการพูดสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้
กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูดสูงกว่า
นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

1.3 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน

นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาด้านการอ่านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่แล้ว ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบ เชิงปฏิบัติการ และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้าน การอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 อย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติ

1.4 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน

นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษารูปแบบที่ 2 ที่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียนแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่แล้ว ปรากฏว่า
นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบ
เชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษา
อังกฤษด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้
กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนสูงกว่านักเรียน
ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 อย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ

มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียน
ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจใน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่แล้ว ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครูจากผลของการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่แล้วพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 แตกต่างจากวิธีการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบ

ที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ภาษาของกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของนักการศึกษาหลายท่านได้ทำการทดลอง โดยใช้วิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษาสอนนักเรียนที่มีปัญหาในด้านภาษาทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย ดังนี้ คือ ริชาร์ด วอล์คเกอร์ เบรนดัน บาร์ทเลท และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย นัคดา ขจรนที สุธิพร ปาละดี กรรณิการ์ ชาตมินตรี รัชนิภา ทองสุทธิ สมควร เกตุทอง พวงทอง วิโรจนกร และรัตนา ถวิลวงษ์ ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา มีการพัฒนาทางด้านความสามารถในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Richard Walker, Brendan Bartlette, and Saowalak Rattanaovich. 1984 : 58 ; เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 19 - 20 ; นัคดา ขจรนที. 2530 : 104 ; สุธิพร ปาละดี. 2531 : 87 ; กรรณิการ์ ชาตมินตรี. 2533 : 136 ; รัชนิภา ทองสุทธิ. 2533 : 120 - 121 ; สมควร เกตุทอง. 2534 : 77 ; พวงทอง วิโรจนกร. 2534 : 77 ; รัตนา ถวิลวงษ์. 2534 : 95) ส่วนวิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และวิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ส่งผลให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ซึ่งแสดงว่าวิธีการสอนทั้งสองวิธี ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 สิ่งนี้ส่งผลให้ความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู และความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นการสอนที่ยึดหลักแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนและผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยการสื่อความหมายด้วยการใช้เสียง คือ การฟังและการพูด และการใช้ตัวอักษร คือ การอ่านและการเขียน โดยการให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนได้จดจำภาษาที่ตนใช้ และเกิดประสบการณ์ในการใช้ภาษาด้วยตนเอง การพัฒนาทางภาษาจึงเป็นไปตามธรรมชาติ เกิดการบูรณาการทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59 - 66) ที่ว่าการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นกิจกรรมที่ใช้ฝึกทางภาษาจะต้องเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในสถานการณ์ของการใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ และการเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางภาษา คือ ความสามารถในการสื่อสารได้ ซึ่งเรียกว่า การเรียนรู้เกิดจากปฏิบัติ (To learn it ; do it) นอกจากนี้ การฝึกปฏิบัติทางภาษาในขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษายังเป็นการฝึกปฏิบัติ การใช้ภาษาอย่างจริงมากกว่าการศึกษาตัวภาษา ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับหลักการจัดการสอนของ คแนล และสเวน (Richard. 1985 : 82 - 83 citing Canal and Swain) ที่กล่าวว่า กิจกรรมที่สอนให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้นั้นจะต้องเป็นการใช้ภาษามากกว่าศึกษาตัวภาษา

1.2 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ยึดหลักการจัดการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ซึ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่เข้าใจแก่ผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดในการจับใจความสำคัญของเรื่อง โดยใช้โดอะแกรมสรุปความ ผู้เรียนจะใช้กระบวนการทางความคิด เพื่อหารายละเอียดของเนื้อเรื่องที่อ่าน ผู้สอนจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อทำให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น โดยการใช้คำถามให้นักเรียนคิดวิเคราะห์ในอรรถลักษณะชนิดต่าง ๆ ผู้เรียนได้มีโอกาสอภิปรายร่วมกันในกลุ่ม และอภิปรายร่วมกับครู ซึ่งสอดคล้องกับหลักการอ่านภาษาที่สองของ กูดแมน (Goodman. 1982 : 31 - 32) กล่าวคือ การอ่านจะช่วยให้ง่ายขึ้น ถ้านักเรียนได้มีโอกาสพูดในสิ่งที่อ่าน และควรเป็นไปตามธรรมชาติมุ่งหาความหมายในสิ่งที่อ่าน หลีกเลี่ยงในสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่น ๆ ก่อน มุ่งเพียง

กระบวนการเพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น นอกจากนี้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ของครูยังก่อให้เกิดความสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดี ผู้สอนสามารถรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ในขณะที่สอนจากการตอบคำถามของผู้เรียน ทำให้สามารถแก้ไขให้ผู้เรียนได้ทันทั่วทั้งที่และตรงเป้าหมายทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียน อีกทั้งยังสร้างบรรยากาศความคุ้นเคยทำให้เกิดการลดช่องว่างระหว่างครูกับนักเรียนอีกด้วย ผู้เรียนจะเกิดความเป็นอิสระที่จะใช้ความคิดของตนเองและความคิดสร้างสรรค์ในขณะทำงานร่วมกัน ทำให้สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้เร็วขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการอ่าน ดังเช่น แอปเปิ้ลบี แพพพาส พาลินสการ์ (Applebee. 1983 : 88 ; Pappas : 84 ; Palinscar. 1986 : 73 - 98) ซึ่งพบว่า การนำกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ คือ การใช้การตั้งคำถาม การคาดคะเน การสรุป และการทำความเข้าใจกับข้อสงสัยมาใช้ในการสอนอ่าน ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น ทำให้เกิดการพัฒนาด้านภาษาของผู้เรียน

1.3 กิจกรรมการสอนในขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นลักษณะของกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยยึดผู้เรียนเป็นหลัก เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความสามารถในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในลักษณะบูรณาการ โดยเริ่มจากการอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปรายข้อความที่อ่านในขั้นตอนที่ 1 และครูโยงเรื่องเข้าสู่เรื่องของนักเรียนในขั้นตอนที่ 2 ซึ่งจะเป็นการดึงความสนใจของผู้เรียนทำให้บทเรียนน่าสนใจขึ้น เมื่อผู้เรียนได้มีโอกาสพูดคุย เกี่ยวกับเรื่องราวที่ตนประสบ อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะการพูด และการฟัง ในขั้นตอนที่ 3 เป็นการฝึกการเขียนโดยการเขียนเรื่องร่วมกันในขั้นตอนนี้ นอกจากผู้เรียนจะได้ใช้ความสามารถในการเขียนของตนเองแล้ว ยังทำให้เกิดความร่วมมือกันในกลุ่มนักเรียนจะรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์ความเป็นประชาธิปไตย ซึ่งมีคุณค่านอกเหนือไปจากบทเรียนที่นักเรียนฝึกโดยตรง ในขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนจะได้มีโอกาสใช้ความคิดวิเคราะห์วิจารณ์มากขึ้น เนื่องจากจะต้องอภิปรายและวิเคราะห์ข้อสรุปลักษณะที่เขียนในขั้นตอนที่ 3 ซึ่งในขั้นนี้จะ ได้ฝึกทั้งการอ่าน การเขียน การพูด และการฟัง โดยการแก้ไขงานเขียนร่วมกัน ทำให้เกิดการระดมสมอง ซึ่งเป็นผลต่อการเรียนรู้ และในขั้นตอนที่ 5 เป็นการทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อฝึกบทสนทนาและความมั่นใจ โดยการใช้เกม ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการ

ทำกิจกรรมมากยิ่งขึ้น จะเห็นได้ว่า ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ทั้ง 5 ขั้นตอน มีรูปแบบของกิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (Task - Oriented Activities) ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ไทเลอร์ (Taylor. 1983 : 70) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาจะต้องมุ่งให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับภาษาที่เรียนโดยตรง คือ เป็นการเรียนที่มีการใช้ภาษาจริง ๆ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1981 : 17) ที่ว่า การจัดกิจกรรมโดยมุ่งงานปฏิบัตินี้เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะที่เต็มสมบูรณ์ (Whole - task practice) ช่วยเพิ่มแรงจูงใจของนักเรียน ทำให้เกิดความอยากเรียนภาษามากขึ้น ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ เปิดโอกาสให้ครูและนักเรียนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งความสัมพันธ์นี้จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียน พยายามที่จะเรียนรู้ภาษา

1.4 การวัดผลประเมินผลทางภาษา ของวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นวิธีการวัดผลที่มีลักษณะไม่เป็นทางการคือ Informal Test ผู้สอนสามารถวัดและประเมินผล การเรียนรู้ทางภาษาของนักเรียนได้ตลอดเวลา และในทุก ๆ ขั้นตอนของการสอน ซึ่งจะ เป็นการวัดการใช้ภาษาในทางปฏิบัติ ซึ่งเรียกว่า การทดสอบเชิงปฏิบัติการ (Pragmatic Test) เช่นในขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนสามารถวัดผลผู้เรียนเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน อภิปราย เรื่องที่อ่านออกมาเป็นคำพูด ในขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นต้น ผู้สอนสามารถนำผลจากการวัดนั้นมาเป็นข้อมูลในการแก้ไข ปรับปรุง พัฒนาผู้เรียนให้ ดำเนินไปในทิศทางที่ถูกต้องได้ในทันที อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนได้ทราบความก้าวหน้าของตนได้ จากผลของการวัดนั้น และผู้สอนก็ยังสามารถวิเคราะห์ถึงประสิทธิภาพการสอนของตนได้อีกด้วย กล่าวคือ ผลจากการวัดนั้นจะเป็นเครื่องมือบ่งชี้แนวทางแก้ไขการสอนของครูและจะทำให้ผู้สอน ทราบว่า ตนสอนบรรลุถึงวัตถุประสงค์หรือไม่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญทางการ ทดสอบทางภาษาหลายท่าน เช่น ออลเลอร์ (Oller. 1992 : 97) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ ทางการศึกษาของนักเรียนนั้นได้มาจาก การรวบรวมความคิด ออกมาปฏิบัติจริงของนักเรียน โดยการเชื่อมโยงความรู้จากตำราเรียน และความรู้ที่ได้จากครู การใช้การทดสอบเชิงปฏิบัติการ ในขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในทุก ๆ ขั้นตอน เป็นการวัดผลที่เหมาะสมกับวิธี

การสอน และเหมาะสมกับวิธีการวัดผลทางภาษา เนื่องจากการวัดผลการใช้ภาษาได้นั้น ผู้ใช้ต้องเป็นผู้ปฏิบัติทางภาษาอย่างจริงทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์ไสร (อัจฉรา วงศ์ไสร. 2529 : 144) ที่กล่าวว่า การทดสอบเชิงปฏิบัติการเป็นการทดสอบทางภาษาหลาย ๆ ด้าน คือ ลักษณะ Wholistic ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และสามารถทดสอบการสังเคราะห์ภาษา (Synthetic) ของผู้เรียน คือ การให้เขียนเรียงความอย่างอิสระ นอกจากนี้ยังเป็นการทดสอบภาษาที่ใช้ (Language Use) อีกด้วย

2. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีสอนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองปรากฏว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่แล้วพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 แตกต่างจากกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่กลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีคะแนนความสนใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ส่วนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้งสองวิธี คือ แบบใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน จากผลการทดลองดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 17) ที่พบว่า นักเรียนในโครงการนาร่องที่มีปัญหา

ทางภาษา ๕ จังหวัดสุรินทร์ ซึ่งเรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาไทย ได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจในการอ่านและสามารถทำคะแนนวิชาอื่น ๆ ได้สูงกว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นกัน สิ่งที่ส่งผลให้ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้ กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ แตกต่างจากกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

การสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้ กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ มีขั้นตอนการสอนที่จัดการเรียนการสอนโดยยึดหลักผู้เรียนเป็น ศูนย์กลางของกิจกรรม นักเรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในลักษณะบูรณาการ นักเรียนได้มีโอกาสกระทำกิจกรรมกลุ่ม รู้จักการทำงาน ร่วมกับผู้อื่นให้ประสบผลสำเร็จ เกิดความสนุกสนาน ในการลองผิดลองถูกทางภาษา เมื่อผู้เรียน ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ก็ได้รับการแก้ไขจากครูผู้สอน หรือจากการปรึกษากันในกลุ่ม ทำให้บทเรียน นั้นไม่ยากสำหรับนักเรียน นักเรียนจะเกิดกำลังใจในการเรียน เนื่องจากเข้าใจในสิ่งที่ตนเรียน มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิด ของนักการศึกษาหลายท่าน ดังเช่น กมลรัตน์ หล้าสว่างซ์ และสุไท เจริญสุข ได้กล่าวว่า การจัดสภาพการเรียนให้น่าสนใจ การชี้ทางให้ทราบ ความก้าวหน้าในการทำงานทุกระยะของผู้เรียนการเสริมแรงโดยการให้ผู้เรียนได้ประสบผล สำเร็จในการเรียน การพยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนให้มากที่สุด เช่น การแสดงความคิดเห็น จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน และเมื่อผู้สนใจในการเรียน ก็จะทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการศึกษา (กมลรัตน์ หล้าสว่างซ์. 2533 : 143 ; สุไท เจริญสุข. 2522 : 72)

จากเหตุผลดังกล่าว พอจะสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบ ที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ มีขั้นตอนการสอนที่ส่งผลทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในลักษณะบูรณาการทางภาษา และยังส่งผลให้ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สูงขึ้นอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 จากผลของการศึกษาค้นคว้า พบว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ ส่งผลต่อนักเรียนในด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตลอดจนความสนใจในการเรียนซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น จึงพอที่จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และครูผู้สอนภาษา ในการพิจารณานำเอาเทคนิควิธีการสอนรวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอน ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษา และควรจะได้มีการเผยแพร่วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ให้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าต่อไป

1.2 การใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ ในการวัดผลทางภาษานั้น เป็นการวัดผลที่เหมาะสมเนื่องจากเป็นการวัดการใช้ภาษา (Language Use) และเป็นการวัดผลที่ตรงตามจุดประสงค์ของการศึกษา โดยการให้นักเรียนปฏิบัติการใช้ภาษาอย่างจริง ดังนั้น จึงอาจจะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการนำไปเป็นรูปแบบของการวัดผลทางภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมต่อไป

1.3 เนื้อหาที่ใช้ในการสอนตามรูปแบบของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ควรจะเป็นเนื้อหาที่มีอิทธิพลลักษณะที่ไม่ยาวเกินไปและมีรูปแบบของอรรถลักษณะชนิดนั้น ๆ อย่างชัดเจน เพื่อเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ของผู้เรียน เนื่องจากว่าหากเนื้อหาบทเรียนยาวเกินไป นักเรียนจะเกิดความสับสนใจในการวิเคราะห์ ทำให้เป้าหมายของการเรียนไม่บรรลุผล

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรมีการทดลองวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เพื่อศึกษาว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในด้านอื่น ๆ หรือไม่ เช่น ความคิดรวบยอดทางภาษา ความคงทนในการเรียนรู้ภาษา ความรับผิดชอบเจตคติต่อวิธีการสอน เป็นต้น

2.2 ควรมีการทดลองเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีการแบบอื่น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมลรัตน์ หล้าสวงศ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

กรรณิการ์ ชาคิมนตรี. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ
และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

กาญจนา ปราบพาล. การทดสอบและประเมินผลสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชอยู่. การประเมินในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ :
วัฒนาพานิช, 2523.

จรินทร์ สกลถาวร. จิตวิทยาวัยรุ่นกับการศึกษา. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ม.ป.ป.

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สีนภบาล. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์,
2517.

นฤมล กลั่นเจริญ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530. อัดสำเนา.

นิตดา ขจรนที. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
แรงจูงใจ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอน
ด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับแนวการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

นันทรัตน์ ชื่นชม. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความคงทนในการจำของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีปกติ. ปรินญานินพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

บุญเชิด ภิญโญนันตพงศ์. การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ.

กรุงเทพฯ : กองบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2526.

บุญเหลือ แฝงเวียง และคนอื่น ๆ. "ประเมินคุณภาพวิชาภาษาไทย - ภาษาอังกฤษ

โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 6," ใน เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการ เรื่องการวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาครั้งที่ 6

16 - 20 ตุลาคม 2532 เล่ม 2. หน้า 118 - 1120. 2532.

ประสิทธิ์ นรศาสตร์. การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน

มัธยมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.

ผดุงชัย ภูพัฒน์ และคนอื่น ๆ. "รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2530 เขตการศึกษา 7 ," ใน เอกสารประกอบ

การประชุมวิชาการ เรื่องการวิจัยทางการศึกษา และการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ

กับการศึกษา ครั้งที่ 6 16 - 20 ตุลาคม 2532 เล่ม 2. หน้า 1109.

พวงทอง วิโรจนกร. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทาง

การเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1

ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีการสอนตามคู่มือครู.

ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สงขลา, 2521.

พัชรประภา อุดลวิทย์. หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

พิตร ทองขึ้น. หลักการวัดผล. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไเอเคียนสโตร์, 2524.

- มนัสสวาท โพทะยะ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจและแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการสอนด้วย
หลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง กับการสอนตามคู่มือครู. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- มัลลิกา ภักดิ์รงค์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน การเขียนและทัศนคติต่อการเรียน
ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดนครราชสีมา ที่ได้รับการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- เยี่ยมจิต บุรณโกคา. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสนใจใน
การเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดย
วิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญากับการสอนตามคู่มือครู. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. เอกสารสอนวิชา วผ 306 การวัดทัศนคติเบื้องต้น. ชลบุรี :
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 2533.
อัดสำเนา.
- ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. การสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2520.
- รชนีนาถ ทองสุทธิ. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ
และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วย
วิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- รัตนา ถวิลวงษ์. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และ
บุคลิกภาพประชาธิปไตย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : บริษัทศึกษาพรจำกัด, 2531.

วัชรีย์ ทรัพย์มี. การแนะแนวในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2520.

วิชาการ, กรม. รายงานการวิจัยเรื่องการวิจัยสังเคราะห์กระบวนการหลักสูตรมัธยมศึกษา

ตอนต้น พุทธศักราช 2521. (ฉบับย่อ). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2532.

_____. รายงานการวิจัยสังเคราะห์กระบวนการหลักสูตรหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น

พ.ศ. 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรมการศาสนา, 2532.

_____. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง

พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรมการศาสนา, 2533.

วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3.

กรุงเทพฯ : เรือนอักษรการพิมพ์, 2524.

ศรียัย สุวรรณกิติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พิษณุโลก, 2522.

สงวน สุทธิเลิศอรุณ. จิตวิทยาการศึกษฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 2. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2528.

สมควร เกตุทอง. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียนการระลึกสิ่งที่

อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานินพนธ์

กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.

อัสสาเนา.

สุไท เจริญสุข. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2522.

สุธีพร ปาเคศิ. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียน และการระลึกสิ่งที่

อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอน

แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัสสาเนา.

สุปราณี ศรีใสคำ. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความรับผิดชอบ
ความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับ
การสอนโดยใช้สื่อทางการเรียน กับการสอนตามคู่มือครู. บริษัทงานพิมพ์ กศ.ม
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

สุภัทรา อักษรานเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มิตรสยาม, 2522.

_____. วิธีสอนภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประมวลศิลป์,
2525.

สำเริง บุญเรืองรัตน์. "การวัดทัศนคติและความสนใจ," วารสารการวัดผลการศึกษา.
กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, กันยายน - ธันวาคม 2524.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.
กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด, 2533.

_____. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาคลุ่ม 2. กรุงเทพฯ :
บริษัท ประยูรวงศ์ จำกัด, 2534.

_____. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์, 2531.

อัจฉรา วงศ์ไธธร. เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้
ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์. 2529.

อิสรา สารงาม. คู่มือการสอนวิชา ED SEC 43. (วรรณคดีมัธยมศึกษา). 2527.
อัดสำเนา

Aboderin, Yemi. "Integrating Reading and Writing," in English
Teaching Forum. Fourum. 1 : 33 - 40 ; January, 1986.

Applebee, Arthur N. and Judith S. Langer. "Instructional Scaffolding as Natural Language, Activities," Language Art. 63(2) : February, 1983.

Brown, Douglas, H. Principles of Language Learning and Teaching. New Jersey : Prentice - Hall, 1968.

Byrne, Donn. Teaching Oral English. London : Longman, 1976.

Carrol, Brendan J. Testing Communicative Preformance. Pergamon Press, 1980.

Dechant, Emerald V. Improve the Teaching of Reading. Englewood Cliffs New Jersey : Prentice-Hall, 1970.

Dewey, John. Dictionary of Education. New York : Philosophical Library, 1959.

Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. New Jersey : Reproduced in Thailand by Permission of Educational Testing Service, Princeton, 1952.

Finocchiaro, Mary. English as a Second Language : from Theory to Practice. New York : Regents, 1974.

Finocchiaro, Mary and Bonomo Michael. The Foreign Language Learner : A Guide for Teachers. New York : Regents Publishing Company, 1973.

Good, Thomas L. "Classroom Research : A Decade of Progress," Educational Psychologist. 18(3) : 127 - 144 ; 1983.

Good, Carter V. Dictionary of Education. New York : McGraw - Hill, 1959.

Goodman, K.S. "Celebrate Literacy," Reading Today. 11 : 31 - 32 ; 1982.

Harris, Albert J. and Edward R. Sipay. How to teach Reading. New York : Longmans, Inc., 1979.

Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York : Mc Graw-Hill, 1969.

Harmer, Jeremy. The Practice of English Language Teaching. New York : Longman Inc., 1986.

- Heaton, J.B. Writing English Language Test. London : Longman Group Ltd., 1977.
- Jager, Harry A. and Frochlick P Glifford. "Guidance tools for vocational Shop Instructor," Vocation Instructor's Shop Handbook III. New York : Harper and Brothers, 1947.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrell. The Natural Approach : Language Acquisition in the Classroom. Oxford : Pergamon Press, 1983.
- Lado, Robert. Language Teaching A Scientific Approach. New York : McGraw-Hill, Inc., 1964.
- Lindquist, E.F. Educational Measurement. American : Council on Education, Washington, 1951.
- Littlewood, W. Community Language Teaching An Introduction. London : Cambridge University Press., 1981.
- Mehrens, William A., and Lehmann Irvin J. Measurement and Evaluation in Education and Psychology. 2nd ed. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1978.
- Michel, Joseph. Foriegn Language Teaching an Anthology. New York : The Macmillan Company, 1967.
- Morrow, K. Communication in the Classroom. Essex, England : Longmon Group Ltd., 1981.
- Murray, Henry A. "Exploration in Psychology," A Clinical and Experimental Study of Fifty Men of College Age. New York : Oxford University, Press, 1983.
- Nejad, Asghar Iran. "Cognitive and Affective Causes of Interest and Liking," Journal of Educational Psychology. 79(2) : 129 ; June, 1987.
- Oller, John W. Language Test at School : A Pragmatic Approach. London : Longman, 1979.
- _____. "Foreign Language Testing : Part 1 Its Breadth," in Language Assessment Seminar Chiangmai, Thailand. p. 5. 1991.
- _____. "Making Sence in Teaching and Testing," in Trends in Language Programme Evaluation. Papers presented at CULI's First International Conference 9 - 11 December, 1986 Bangkok : Culalongkorn University Language Institute, 1986. p 63 - 64

- Page, Terry J.B., Thomas and A.R. Marshall. International Dictionary of Education. New York : Nicholas Rubleshy Company, 1977.
- Palinscar S.A. "The Role of Dialogue in Providing Scaffolded Instruction," Educational Psychologist. 21(1 - 2) : 73 - 98 ; Winter & Spring, 1986.
- Pappas, Christine C. "Scaffolding Observing and Responding to Young Children Learning to read by reading," The Paper Presented at the Annual Meeting of the National Council of Teachers of English. November, 1984.
- Paulston, Christina Bralt and Howard R. Selekman. "Interaction Activities in the foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose," in Developing Communications Skill. 1978.
- Powell, Marvin. The Psychology of Adolescence. New York : The Bobbs Merrill Company, 1963.
- Rattanaovich, Saowalak. The Effect of Using Top - Level - Structure Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English Reading to Thai Student. SEAMEO Regional Language Center : Singapore, November, 1987.
- Richard, J.C. "Conversational Competence Through Role Play Activities," RELJ Journal. 82 - 83 ; 16 January, 1985.
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreign Language Skills. 3rd ed. Singapore : Toppan Printing Co., (Singapore) PTE, Ltd., 1970.
- Shaw, Willard D. "Asian Student Attitude Towards English," Reading in English as an International Language. Hawaii, 1983.
- Shirey, Larry L. and Ralph E. Reynolds. "Effect of Interest on Attention and Learning," Journal of Educational Psychology. 80(2) : 159 ; June, 1988.
- Super, Donald E. The Psychology of Career. New York : Harper and Brothers, 1957.
- Vallette, Rebecca M. Modern Language Testing. 2nd ed. New York : Harsourt Brace Jovanovich, Inc., 1977.
- ✓ Walker, Richard F. The English Used by Entering Children at Trager Park School. Canberra : Australian Curriculum Development Center Occasional Paper, 1983.

Walker, Richard F. "Relationships between teaching and testing,"
in National Language Assessment Seminar, The Thailand Rotary
Lighthouse Literacy Project. -Chiengmai, Thailand, May, 1991.
unpaged.

Walker, Richard F., B.J. Bartlett and S. Rattanaovich. Teacher's
Notes on a Program of Concentrated Language Teaching. October,
1984.

Widdowson, H.G. Teaching Language as Communicative. Oxford : Oxford
University Press, 1978.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แผนการสอน วิชา อ 015

Lesson Plan For Sixteen Fifty-minutes' Sessions

Subject : English 015 (E 015)

Class : M.3

Time : 50 minutes a session total 16 sessions

Objectives :

1. Students will be able to comprehend the main point of the passages or the stories that they read or listen.
2. Students will be able to tell about their daily lives.
3. Students will be able to write compositions from the pictures given.

Text :

1. Explanation Genre
2. Discussion Genre
3. Narrative Genre
4. Recount Genre

Lesson Plan For Experimental Group 1

Period 1 - 4 M.3. English 015

Content : Televison : How It Affects Us

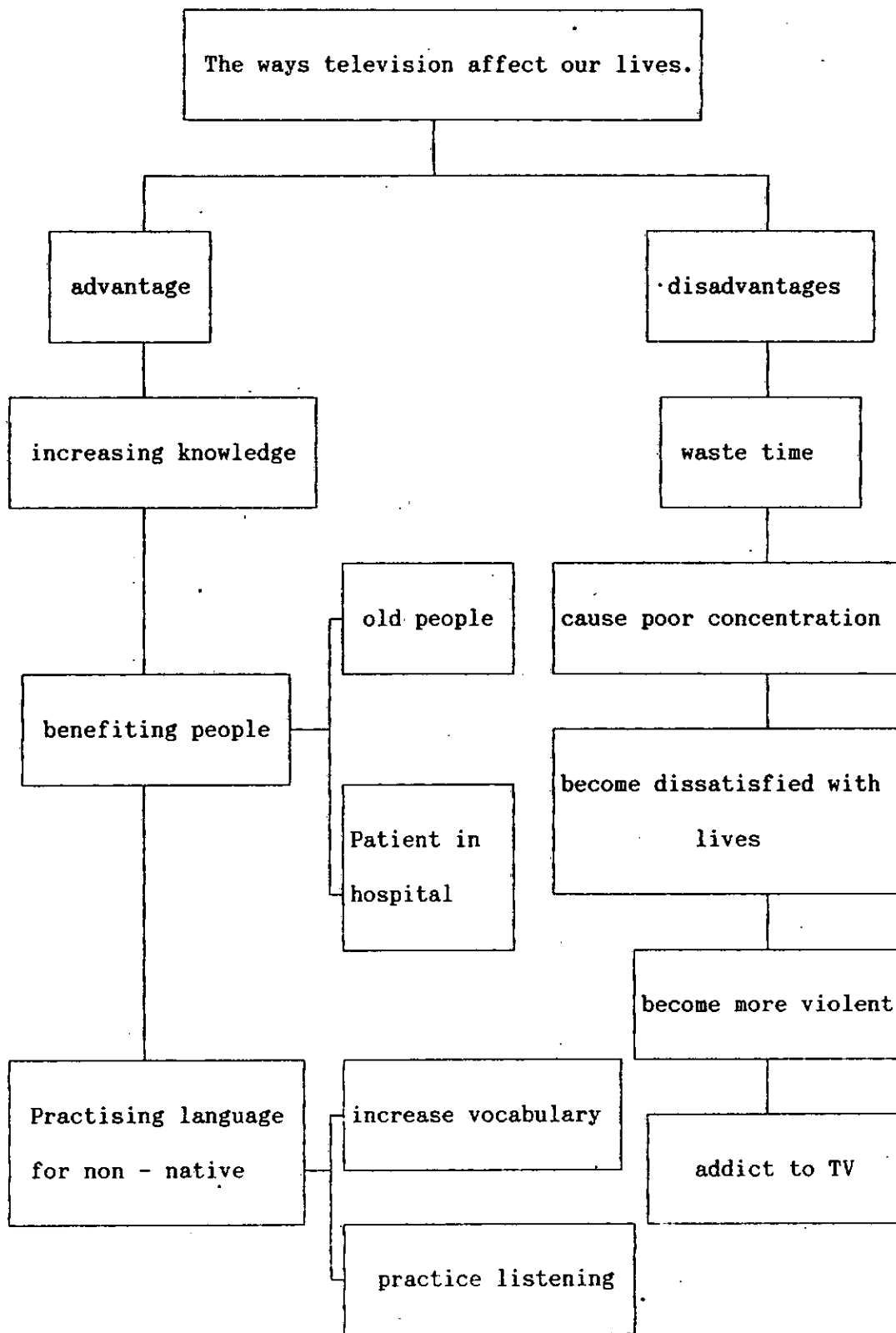
Phases of Instruction :

1. Divide the students into 5 groups of 6.
2. The teacher explains the teaching process to the students.
3. Students do the activities by the following steps

Step 1 Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process.

Activities :

1. A teacher stimulates the students by letting them watch the video tape of various TV programs and tell the names of the programs they have seen before.
2. Let the students read the passage together. If there are any mistakes, the teacher collects all the mistakes and discuss with the students in a later session.
3. The teacher asks the students about what they have read in each paragraph and discuss about the details in each paragraph by mapping like the one has shown below.

Step 2 The teacher transfers the passage in Step 1 to the students'
daily stories and discuss the passage.

Activities :

1. Ask the students what TV program they like and talk about that program. Let the students criticize about it.

2. The teacher shows different pictures TV programs and ask the students the following questions :

- How are the two groups of people different ?
- How are their TV programs different ?
- If you were the audience, what kind of TV program should you watch ?
- Why do you select to watch that TV program ?
- Is that TV program advantaged or disadvantaged to you ?
- Give the reasons why that TV program advantaged or disadvantaged to you ?

etc.

Step 3 Write the new passage. (1. The students and the teacher negotiate to write a new passage together.
 2. The students write the new passage in groups.
 3. The students write individually.)

Activities :

1. The teacher and the students discuss together about what they are going to write.
2. Let each student in different groups come out and take turns writing one sentence about the passage until it is complete.

Step 4 Discuss the passage that the students have written inStep 3.Activities

1. Let students read their work together and discuss about the idea of the passage they have written.
2. The teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.
3. Let students analyse genres of the passage.

Step 5 Language activities practice for revision and accuracy.Activities

1. Let students view a poster of an advertisement and then ask them questions about that poster.
2. Let students describe the picture on the poster.
3. The teacher asks students how they feel about the picture.
4. Let students in each group discuss how the advertisement affect our lives. The students then write a paragraph together after discussion.

5. After having finished the paragraph, let students report in front of the class.

Step 6 Pragmatics test activities for assessment.

Activities

1. Let students dictate what they have heard from the teacher in order to evaluate their listening, reading and writing skills.

2. The students and the teacher discuss about the answers of the test. The teacher additionally explains the reasons of how and why to use the appropriate words in the test.

3. Let the students in each group read and talk about the paragraph in order to evaluate speaking skill.

Standard Dictation

Television can be very helpful to people if they carefully choose the shows. There are high quality programs that help us understand many fields of study.

On the other hand, there are several serious disadvantages. In some countries, people watch TV for an average of six hours. Many children stare at a TV screen for more hours each day. It's clear that TV has a powerful influence on our lives and is often negative.

Evaluation :

Check the result of the assessment.

Teaching Aids :

1. Text
2. A Video Tape Cassette
3. An Overhead Projector
4. Transparencies
5. Pictures
6. A poster of an advertisement
7. Television

Television: How It Affects Us

- A** How does television affect our lives? It can be very helpful to people who carefully choose the shows that they watch. Television can increase our knowledge of the outside world; there are high-quality programs that help us understand many fields of study: science, medicine, the arts, and so on. Moreover, television benefits very old people who can't often leave the house, as well as patients in hospitals. It also offers nonnative speakers the advantage of daily informal language practice; they can increase their vocabulary and practice listening.
- B** On the other hand, there are several serious disadvantages to television. Of course, it provides us with a pleasant way to relax and spend our free time, but in some countries, people watch the "boob tube" for an average of six hours or more a day. Many children stare at a TV screen for more hours each day than they do anything else, including studying and sleeping. It's clear that the tube has a powerful influence on their lives and that its influence is often negative.
- C** Recent studies show that after only thirty seconds of TV, a person's brain "relaxes" the same way that it does just before the person falls asleep. Another effect of television on the human brain is that it seems to cause poor concentration. Children who view a lot of TV can often concentrate on a subject for only fifteen to twenty minutes; they can pay attention only for the amount of time between commercials!
- D** Another disadvantage is that TV often causes people to become dissatisfied with their own lives. Real life does not seem as exciting to these people as the lives of actors on the screen. To many people, TV becomes more real than reality, and their own lives seem boring. Also, many people get upset or depressed when they can't solve problems in real life as quickly as TV actors seem to. On the screen, actors solve serious problems in a half-hour program or a thirty-second commercial.
- E** Before a child is fourteen years old, he or she views eleven thousand murders on the tube. He or she begins to believe that there is nothing strange about fights, killings, and other kinds of violence. Many studies show that people become more violent after certain programs. They may even do the things that they saw in a violent show. An example is the effect of the movie *The Deer Hunter*. After it appeared on TV in the United States, twenty-nine people tried to kill themselves in a way similar to an event in the film.
- F** The most negative effect of the "boob tube" might be people's addiction to it. People often feel a strange and powerful need to watch TV even when they don't enjoy it. Addiction to a TV screen is similar to drug or alcohol addiction: People almost never believe they are addicted. Answer these questions about your television habits:

Lesson Plan for Experiment Group 1

Period 5 - 8 M.3 English 015

Content : Crime in New York

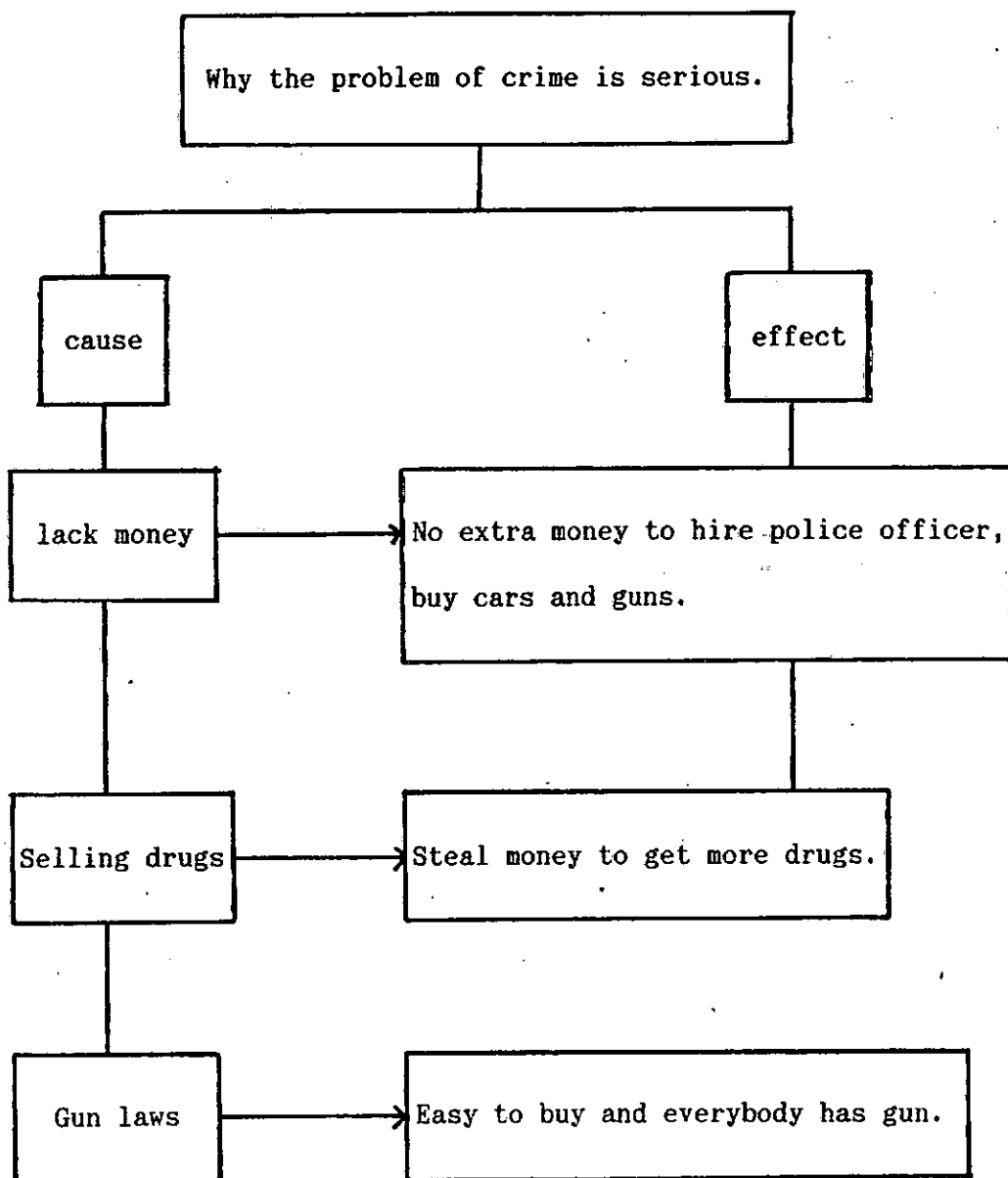
Phases of Instruction

1. Divide the students into 5 groups of 6.
2. The teacher explains the teaching process to the students.
3. Students do the activities by the following steps.

Step 1 Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process.

Activities :

1. Stimulate the students by letting them viewing the pictures of crimes from newspapers and talk about their violence.
2. Let the students read the passage "Crime in New York".
3. The teacher talks to the students about what they have read in each paragraph and discuss about the detail in each paragraph by mapping like the one has shown below.

Step 2 The teacher transfer the passage in step 1 to the students daily stories and discuss the passage.

Activities :

Ask the students to tell about the crime that they find in the newspaper. The teacher asks the students the following questions:

How did the crime happened ?

Who was the criminal ?

Who was the victim ?

What weapon was used in the crime ?

What caused the crime ?

If you were the eye - witness, what should you do ?

etc.

Step 3 Write the new passage (1. The students and the teacher negotiate to write a new passage together.

2. The students write the new passage in groups.

3. The students write individually.)

Activities :

1. The teacher and the students discuss together about what they are going to write.

2. Let each student in different groups come out and take turns writing one sentence about the passage until it is complete.

Step 4 Discuss the passage that the students have written in step 3

Activities :

1. Let students in each group read their work together and discuss about the idea of the passage they have written.
2. The teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.
3. Let students in each group analyse genres of the passage that they wrote.

Step 5 Language activities practice for revision and accuracy.

1. Let the students in each group report their work in front of the class. While the first group is reporting, the others listen and find the mistake.
2. Let the students correct the mistake they find. The group that find the most mistake will be the winner.

Step 6 Pragmatics test activities for assessment.

Activities

1. Let the students do the partial dictation by listening to the song and fill in the missing parts.
2. After finishing the partial dictation, let the students talk about the main point of the song they listen and the idea they can get from the song.

PARTIAL DICTATION

Listen to the song and fill in missing parts.

LEAVING ON A JET PLANE

All my bags are packed, I'm _____ .

I'm standing here out side your door.

_____ to say goodbye.

But the _____ is breaking, it's _____ morning.

_____, he's blowing his horn

Already I'm so lonesome I could die

*So _____

Tell me that you'll well for me

Hold me like you'll never let me go

Cause I'm leaving on a jet plane

Oh, baby, I hate to go

_____ I've let you down

_____ aroud

I tell you now they _____

Evaluation

1. By observing the student' activities.
2. by checking the results of the assesment.

Teaching Aids

1. Text
2. An overhead Projector
3. Transparencies
4. A tape recorder
5. A tape cassette
6. Pictures of crime

CRIME IN NEW YORK

by Carmen Cipolla

Crime is a serious problem in New York City. And it is getting worse every year. This is what the Police Department said in their report last week. There were more robberies and murders this year than last year. The subway is more dangerous. The streets are more dangerous. You may not even be safe in your own home.

Why is the problem so serious now? This is not an easy question to answer. There may not be a single answer. Many problems together seem to make the city so dangerous.

One of the problems is money. To fight crime a city needs police officers, cars and guns. These cost a lot of money. But right now the city does not have much extra money. So there are not enough police officers, cars and guns for the whole city.

Another problem is drugs. Crime studies show that many criminals use and sell drugs. After they start taking drugs, they want to have more. But drugs are very expensive. So these people may sell drugs to other people to make money. Or they may steal money to get more drugs.

The laws about guns are also part of the crime problem. It is very easy to

buy a gun in the United States. Anyone can have a gun. That means robbers carry guns. Many people are killed during robberies. Anyone can have a gun at home. So an angry husband may shoot his wife or children. A crazy person is more dangerous with a gun. In general, crimes are more serious because everyone has guns.

But there is an even more important cause of crime in New York. The city has rich and poor neighborhoods. In the poor neighborhoods, the schools are often very bad. Jobs are hard to find. Many young people don't have much hope for a better life. They only know one way to make a better living for themselves. That way is to sell drugs or steal. So, some of these young people become criminals.

It is not going to be easy to change New York's crime problem. We must first change many of the laws about drugs and guns. We must change the way the city spends its money. We must also begin to make changes in the neighborhoods. Until then, the crime problem will not go away. And we will live our lives in fear.

Lesson plan for Experimental group 1

Period 9 - 12 M.3 English 015

Content : The Fox and the Grapes.

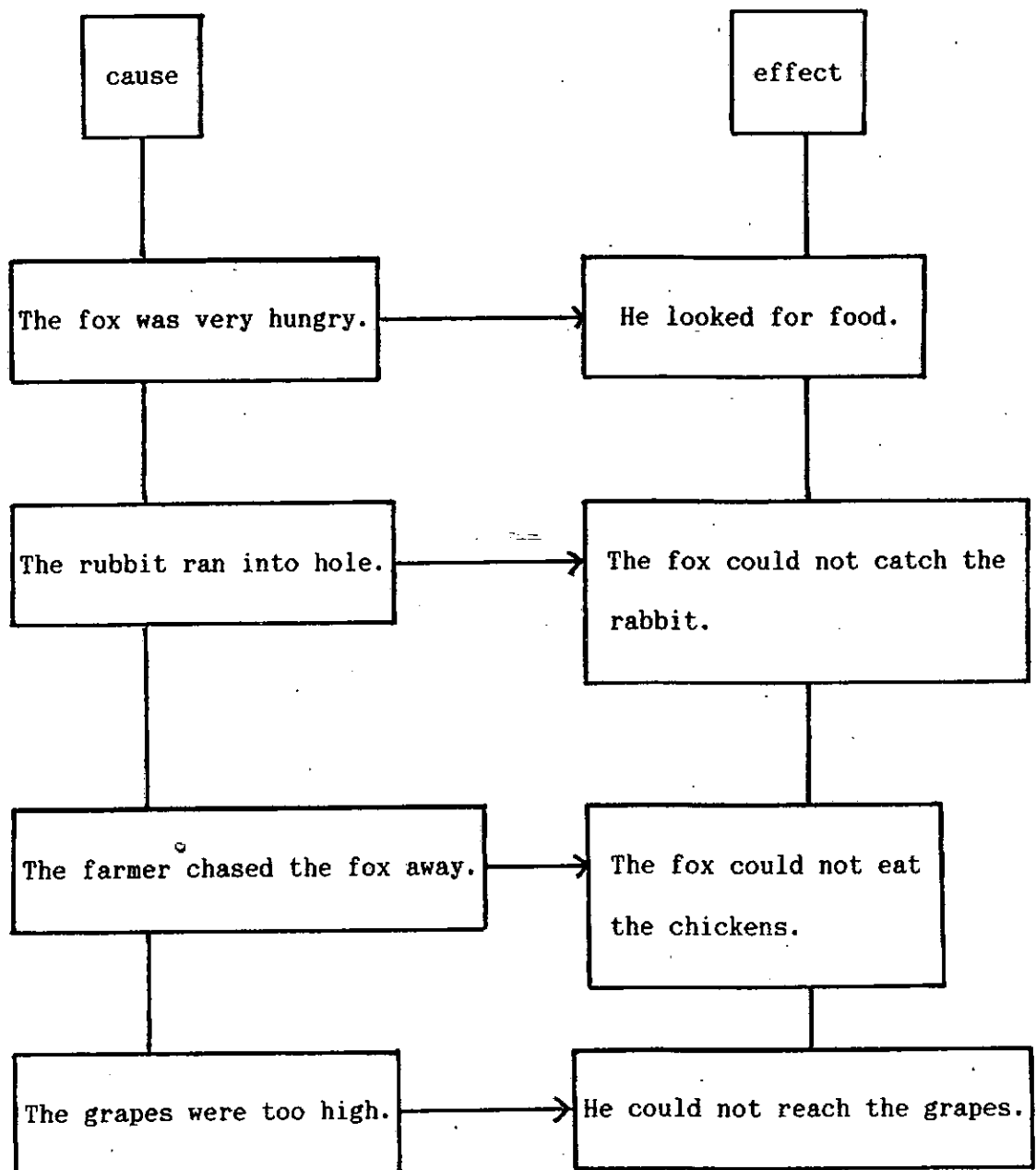
Phases of Instruction

1. Divide the students into 5 groups of 6.
2. The teacher explain the teaching process to the students.
3. Students do the activities by the following steps.

Step 1 Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process.

Activities

1. Stimulate the students by asking them if they know the Aesop's fables.
2. Let them view the pictures and match the names of the Aesep's fable to the right pictures.
3. Let the students read the text "The Fox and the Grapes" altogether with the teacher and discuss the details of the story by mapping like the one has show below.

Step 2 The teacher transfer the passage in step 1 to the students's daily stories and discuss the passage.

Activities

1. Ask the students if they were in the same event as in the story, what would they do such as :

- If you were the rabbit , how do you feel when you see the fox came to you ?
- What would you do ? Would you ran into a hole ?
- If you were the fox , how do you feel when you could not catch the rabbit?

etc.

step 3 Write the new passage.

- (1. The students and the teacher negotiate to write a new passage together.
2. The students write the new passage in groups.
3. The students write individually.)

Activities

1. Let the students discuss what the story they are going to write.
2. Let each student in different groups came out and takes turn writing one sentence about the story until it is completed.

Step 4 Discuss the passage that the students have written in step 3.

Activities :

1. Let the students read the story together and discuss the event in the story they have written.
2. The teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.
3. Let the students analyse genres of the passage.

Step 5 Language activities practice for revision and accuracy.

Activities :

1. Let the students view the pictures of a new story "The Hare and the Tortoise" and then compete writing a passage.
2. After the judgement , let the students analyze genre of the winner's and then let them compete finding the wrong words that the students use in the passage.

Step 6 Pragmatics test activities for assessment

Activities :

1. Let the students do the Cloze Test.
2. After finishing the Cloze Test procedure , let the students view the picture of the story transparencies tell the story again.

Cloze Test

The ugly Duckling

The day was warm, everything was 1._____. An ugly duckling was not happy 2._____ nobody wanted him. His mother loved 3._____ at first but her friend often 4._____ bad thing about him to her. 5._____ began to hate the ugly duckling. 6._____ was no love from her mother 7._____. So he ran away from his 8._____ mother.

Winter came, 9_____ was still alive. He went to a river and saw something white and 10._____. It was a group of swans. 11._____ quickly swam towards them in order 12._____ let them kill him. The swan 13._____ at him and welcomed him to 14._____ with them. He was not the 15._____ duckling but he was a young 16._____

Evaluation

1. By observing the students' activities.
2. By checking the results of the assessment.

Teaching Aids :

1. Text
2. An overhead projector
3. Transparencies
4. Pictures of the story

The Fox and the Grapes

Once there was a fox. He was very hungry. He was looking for food. The fox saw a rabbit. He ran after the rabbit. The rabbit ran into a hole. The fox could not get into the hole so he went away. He came to a farm and saw some chickens. Just then, the farmer came along. He chased the fox away. The fox then came to a garden. He saw a grapevine. There were many bunches of grapes. "What juicy grapes !" said the fox. The fox could not reach the grapes because they were too high. " If I jump, I may get the grapes", he said. So he jumped up. He could not reach the grapes. The fox jumped higher. He fell hard on the ground. He jumped again and again. Still he could not reach the grapes. The fox stopped jumping and said " The grapes must be very sour." And he went away.

We should not find fault with things we want but cannot get.

Lesson Plan for Experimental Group 1

Period 13 - 16 M.3 English 015

Content : Doing Something Wrong

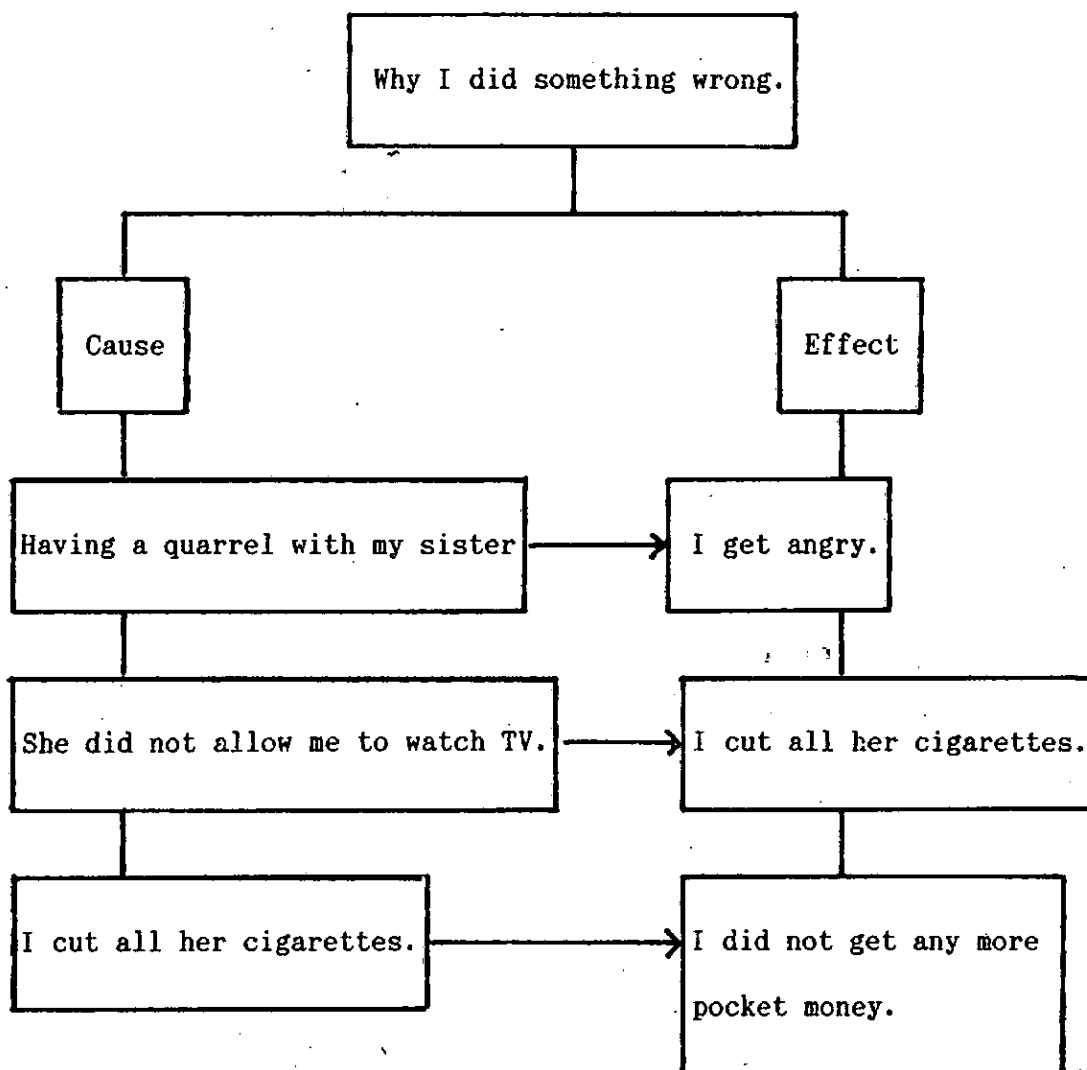
Phases of Instruction

1. Divide the students into 5 groups of 6.
2. The teacher explains the teaching process to the students.
3. Students do the activities by the following steps

Step 1 Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process.

Activities :

1. Stimulate the students by telling them an event that had happened and ask them to criticize whether it is right.
2. Let the students read the passage "Doing Something Wrong" together. If there are any mistakes the teacher collects all the mistakes and discuss with the students in a later session.
3. The teacher asks the students about what they have read in each paragraph and discuss about the details of the passage by mapping like the one has shown below.

Step 2 The teacher transfers the passage in step 1 to the students' daily stories and discuss the passage.

Activities :

1. Ask the students about what they should do if they were the people in the passage such as :

- If you were the writer and wanted to watch TV while your sister wouldn't allowed you, what should you do?

- Would you cut her property like the writer did?
- Is bad - tempered good for us? Why?

etc.

Step 3 Write the new passage.

(1. The students and the teacher negotiate to write a new passage together.

2. The students write the new passage in groups.

3. The students write individually.)

Activities :

1. The teacher and the students discuss together about what they are going to write.

2. Let each student in different groups come out and take turns writing one sentence about the passage until it is complete.

Step 4 Discuss the passage that the students have written in step 3.

1. Let the students read their work together and discuss about the idea of the passage they have written.

2. The teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.

3. Let the students analyse genres of the passage.

Step 5 Language activities practice for revision and accuracy.

Activities :

1. The teacher read the other texts of the same genre and let students listen.
2. Let the students in each group summarize what they have heard from the teacher and then report to class.
3. Let the students in each group write their own passage and tell what happened to them in the past.
4. The teacher examines the students' writing.

Language Activity Practice

Doing Something Wrong

Listen to this passage carefully and then summarize what you have heard.

When I was at primary school, I was given a dollar everyday for my lunch. Sometimes I cheated and instead of buying lunch at school, I bought sweets in a nearby shop. One day my mother came to the school to see my teacher. The teacher asked my mother why I did not buy lunch every day. When my mother heard this, realised immediately what I told her that I had been buying sweets, she became very angry and warned me not to do it again.

Step 6 Pragmatic Test activities for assessment.

Activities :

1. Let the students do the "Question - Answering Test" by listening to the questions which follow on the answer sheet. The students must answer by writing and speaking.

Question - Answering Test

Direction : This test consists of short conversations between two people. When each conversation ends, you will be asked a question by a third voice about what was said. Answer the questions which follow.

1. Woman : I want to do my part for the picnic on Thursday.

What should I bring?

Man : Well, let's see. Art is bringing the drinks, Buddy is getting the ice, and Paul is going to pick up the chicken. You could take care of seeing that the buses stop for all the students.

Question : What does the man want the woman to be in charge of?

- a. The ice
- b. The drinks
- c. The chicken
- d. The transportation

2. Woman : There was a storm warning on the radio this morning. Did you happen to be listening?

Man : No, but what a shame. I guess we'll have to change our sailing plans. Would you rather play tennis or go bicycle riding?

Question : What had the couple planned to do before the storm warning was issued?

- a. Play tennis.
- b. Go boating.
- c. Go bicycle.
- d. Listen to the radio.

3. Man : I haven't read the newspaper yet. When you finish, may I see it?

Woman : I'll give it to you right now. I have to check on dinner anyway.

Question : What is the woman doing besides reading the newspaper?

- a. Cooking
- b. Eating dinner
- c. Writing a check
- d. Getting dressed

4. Woman : I can't decide whether to buy a new car
or try to find a second - hand one.

Man : If you buy a new one, you'll probably save
money in the long run.

Question : What does the man suggest the woman?

- a. To buy a new car.
- b. To buy a used car.
- c. To get a second car.
- d. To save her money for a long time.

5. Man : The guests are leaving for New York today
on the ten o'clock flight. We need someone
to get them to the airport on time.

Woman : Ordinarily, I'd be happy to, but my car is
in the garage.

Question : How are the guest going to New York?

- a. By bus
- b. By car
- c. By train
- d. By plane

6. Woman : Does Tom like his new high - rise apartment near the lakes?

Man : He says the view of the mountains from the tenth floor is terrific, but that he's so afraid of a fire breaking out, he wants to change to another floor.

Question : What will Tom probably do?

- a. Change apartments.
- b. Move to the mountain.
- c. Look for a less expensive place to live.
- d. Find an older apartment away from the lakes.

7. Woman : London is a gorgeous city. From here you can see the palace guards.

Man : Wait until we get to Paris and Madrid. And don't forget about Rome!

Question : Where did this conversation take place?

- a. In Rome
- b. In Paris
- c. In London
- d. In Madrid

8. Woman : Can you accompany me on the piano while I sing?

Man : I don't play very well, but I'll give it a try.

Question : What does the woman want the man to do?

- a. Learn to sing.
- b. Play the piano.
- c. Keep her company.
- d. Teach her to sing.

9. Woman : This is the third time you've been late this week,
Robert. You'll have to do better than that, or
I might find it necessary to let you go.

Man : It won't happen again, I assure you.

Question : Who spoke to Robert?

- a. His boss
- b. His advisor
- c. His teacher
- d. His parents

10. Man : I'm going to visit my brother in Seattle. I told him to meet me at the airport at five. I can almost see the city from here.

Woman : Seattle is a nice place. I think you'll enjoy your visit there.

Question : How are the people in the dialogue travelling?

- a. By car
- b. By bus
- c. By train
- d. By plane

Evaluation :

- 1. By observing the students' activities.
- 2. By checking the result of the assessment.

Teaching Aids :

- 1. Text
- 2. An overhead projector
- 3. Transparencies
- 4. A tape recorder
- 5. A tape cassette

Doing Something Wrong

When I was young, I had a very bad temper. I did something once which I am now very ashamed of. My older sister's fiance was in the army and every week my sister bought cigarettes for her fiance which she kept in a drawer, in her bedroom. One day I had a quarrel with my sister. My mother and father were out and my sister was looking after me. I want to stay up and watch television, but my sister insisted that it was time to go to bed. I became very angry and went to her bedroom with a pair of scissors. I cut all cigarettes into small pieces. My sister discovered what I had done and burst out crying. When my father came home, my sister told him what I had done. My father asked me if my sister was telling the truth. I could not deny that I had cut up the cigarettes. I was severely punished and I did not get any more pocket money until I had paid for the cigarettes.

Lesson Plan For Experimental Group 2

Period 1 - 4 M.3. English 015

Content : Televison : How It Affects Us

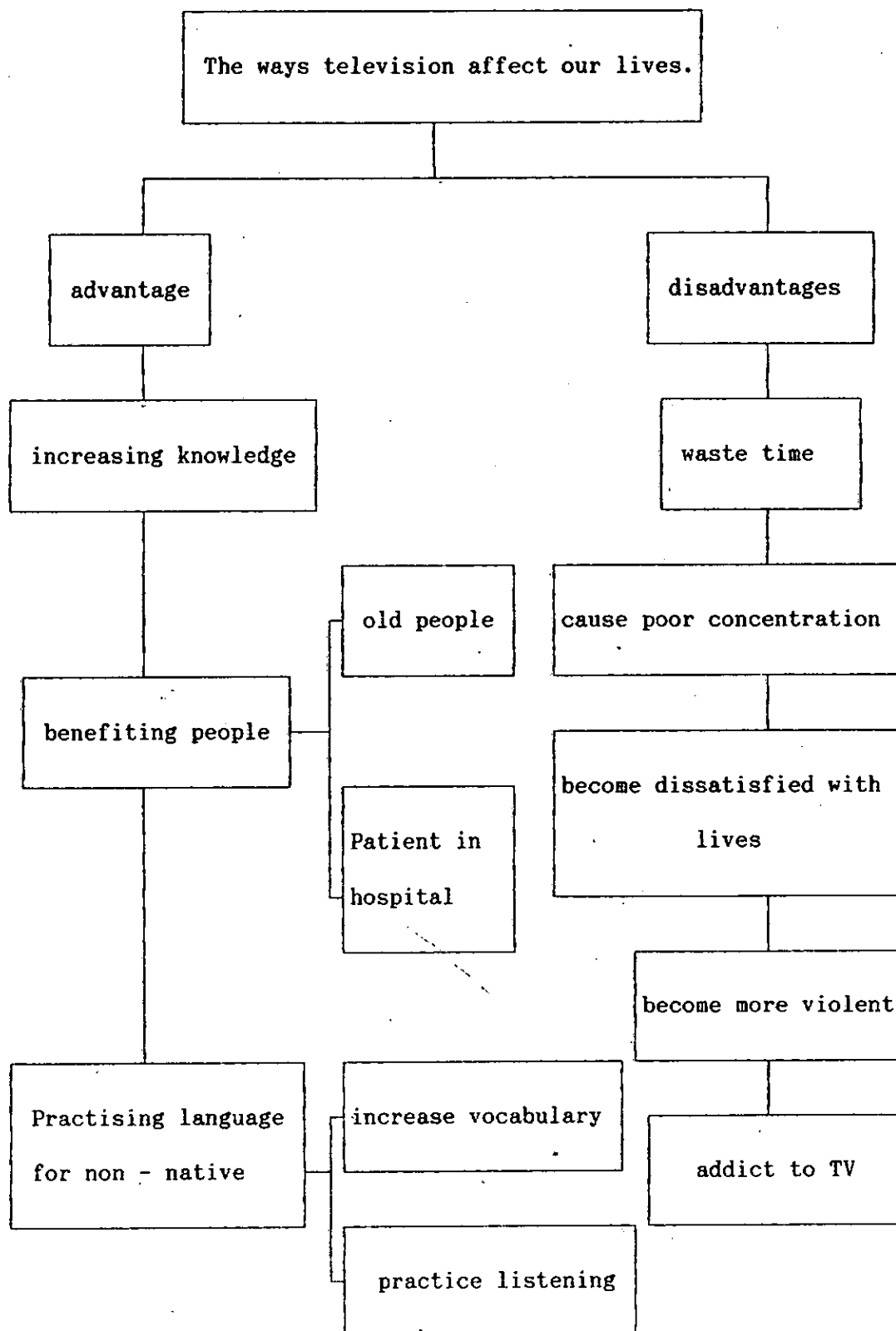
Phases of Instruction :

1. Divide the students into 5 groups of 6.
2. The teacher explains the teaching process to the students.
3. Students do the activities by the following steps

Step 1 Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process.

Activities :

1. The teacher stimulates the students by letting them watch the video tape of various TV programs and tell the names of the programs they have seen before.
2. Let the students read the passage together. If there are any mistakes, the teacher collects all the mistakes and discuss with the students in a later session.
3. The teacher asks the students about what they have read in each paragraph and discuss about the details in each paragraph by mapping like the one has shown below.

Step 2 The teacher transfers the passage in Step 1 to the students' daily stories and discuss the passage.

Activities :

1. Ask the students what TV program they like and talk about that program. Let the students criticize about it.

2. The teacher shows different pictures TV programs and ask the students the following questions :

- How are the two groups of people different ?
- How are their TV programs different ?
- If you were the audience, what kind of TV program should you watch ?
- Why do you select to watch that TV program ?
- Is that TV program advantaged or disadvantaged to you ?
- Give the reasons why that TV program advantaged or disadvantaged to you ?

etc.

Step 3 Write the new passage. (1. The students and the teacher negotiate to write a new passage together.

2. The students write the new passage in groups.

3. The students write individually.)

Activities :

1. The teacher and the students discuss together about what they are going to write.
2. Let each student in different groups come out and take turns writing one sentence about the passage until it is complete.

Step 4 Discuss the passage that the students have written inStep 3.Activities

1. Let students read their work together and discuss about the idea of the passage they have written.
2. The teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.
3. Let students analyse genres of the passage.

Step 5 Language activities practice for revision and accuracy.Activities

1. Let students view a poster of an advertisement and then ask them questions about that poster.
2. Let students describe the picture on the poster.
3. The teacher asks students how they feel about the picture.

4. Let students in each group discuss how the advertisement affect our lives. The students then write a paragraph together after discussion.

5. After having finished the paragraph, let students report in front of the class.

Evaluation :

Check the result of the assessment.

Teaching Aids :

1. Text
2. A video tape cassette
3. An overhead projector
4. Transparencies
5. Pictures
6. A poster of an advertisement
7. Television.

Lesson Plan for Experiment Group 2

Period 5 - 8 M.3 English 015

Content : Crime in New York

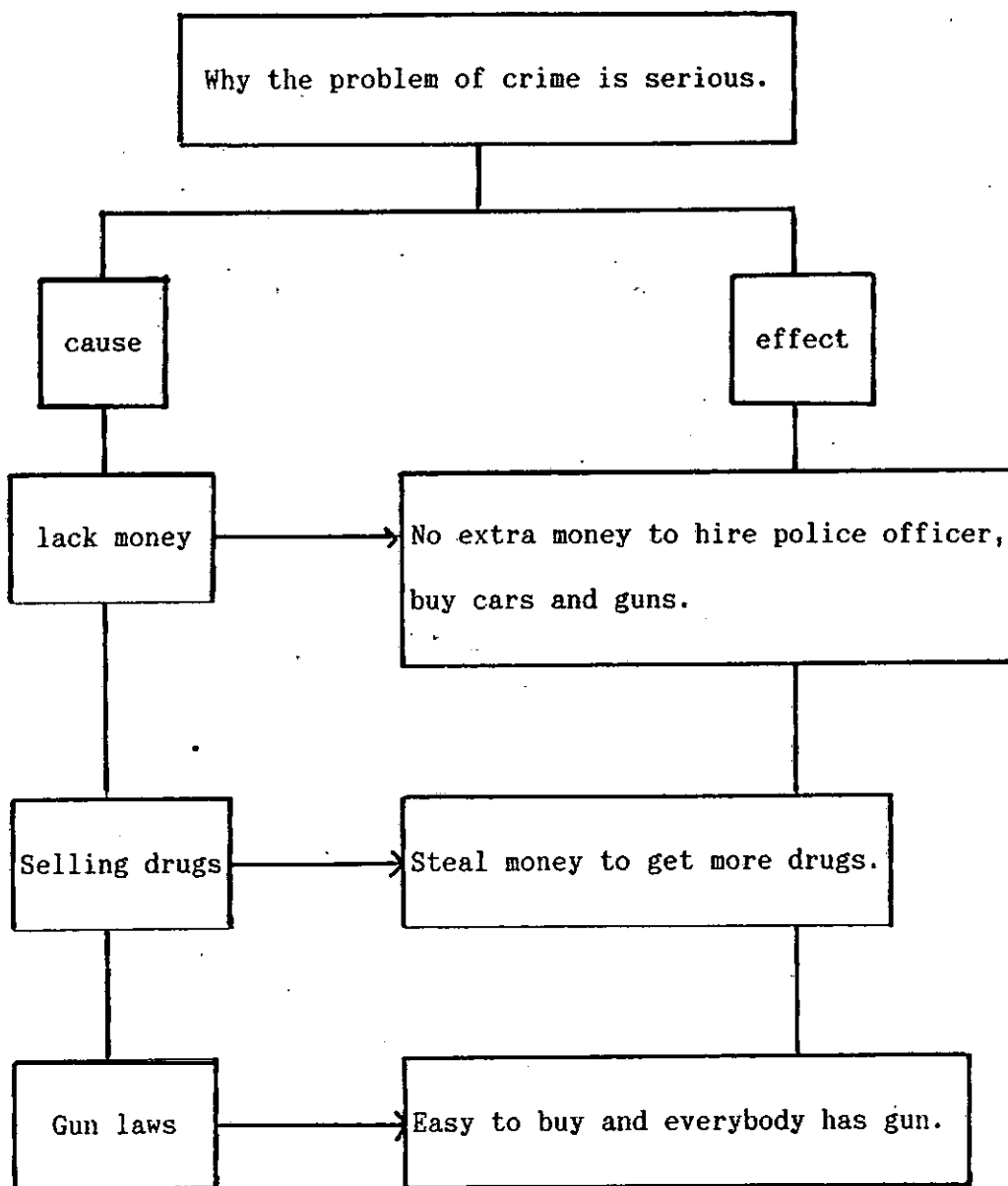
Phases of Instruction

1. Divide the students into 5 groups of 6.
2. The teacher explains the teaching process to the students.
3. Students do the activities by the following steps.

Step 1 Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process.

Activities :

1. Stimulate the students by letting them viewing the pictures of crimes from newspapers and talk about their violence.
2. Let the students read the passage "Crime in New York".
3. The teacher talks to the students about what they have read in each paragraph and discuss about the detail in each paragraph by mapping like the one has shown below.

Step 2 The teacher transfer the passage in step 1 to the students
daily stories and discuss the passage.

Activities :

Ask the students to tell about the crime that they find in the newspaper. The teacher asks the students the following questions:

How did the crime happened ?

Who was the criminal ?

Who was the victim ?

What weapon was used in the crime ?

What caused the crime ?

If you were the eye - witness, what should you do ?

etc.

Step 3 Write the new passage (1. The students and the teacher negotiate to write a new passage together.

2. The students write the new passage
in groups.

3. The students write individually.)

Activities :

1. The teacher and the students discuss together about what they are going to write.

2. Let each student in different groups come out and take turns writing one sentence about the passage until it is complete.

Step 4 Discuss the passage that the students have written in step 3

Activities :

1. Let students in each group read their work together and discuss about the idea of the passage they have written.
2. The teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.
3. Let students in each group analyse genres of the passage that they wrote.

Step 5 Language activities practice for revision and accuracy.

1. Let the students in each group report their work in front of the class. While the first group is reporting, the others listen and find the mistake.
2. Let the students correct the mistake they find. The group that find the most mistake will be the winner.

Evaluation

1. By observing the students' activities.
2. By checking the results of the assessment.

Teaching Aids

1. Text
2. An overhead projector
3. Transparencies
4. A tape recorder
5. A tape cassette
6. Pictures of crime

Lesson plan for Experimental group 2

Period 9 - 12 M.3 English 015

Content : The Fox and the Grapes.

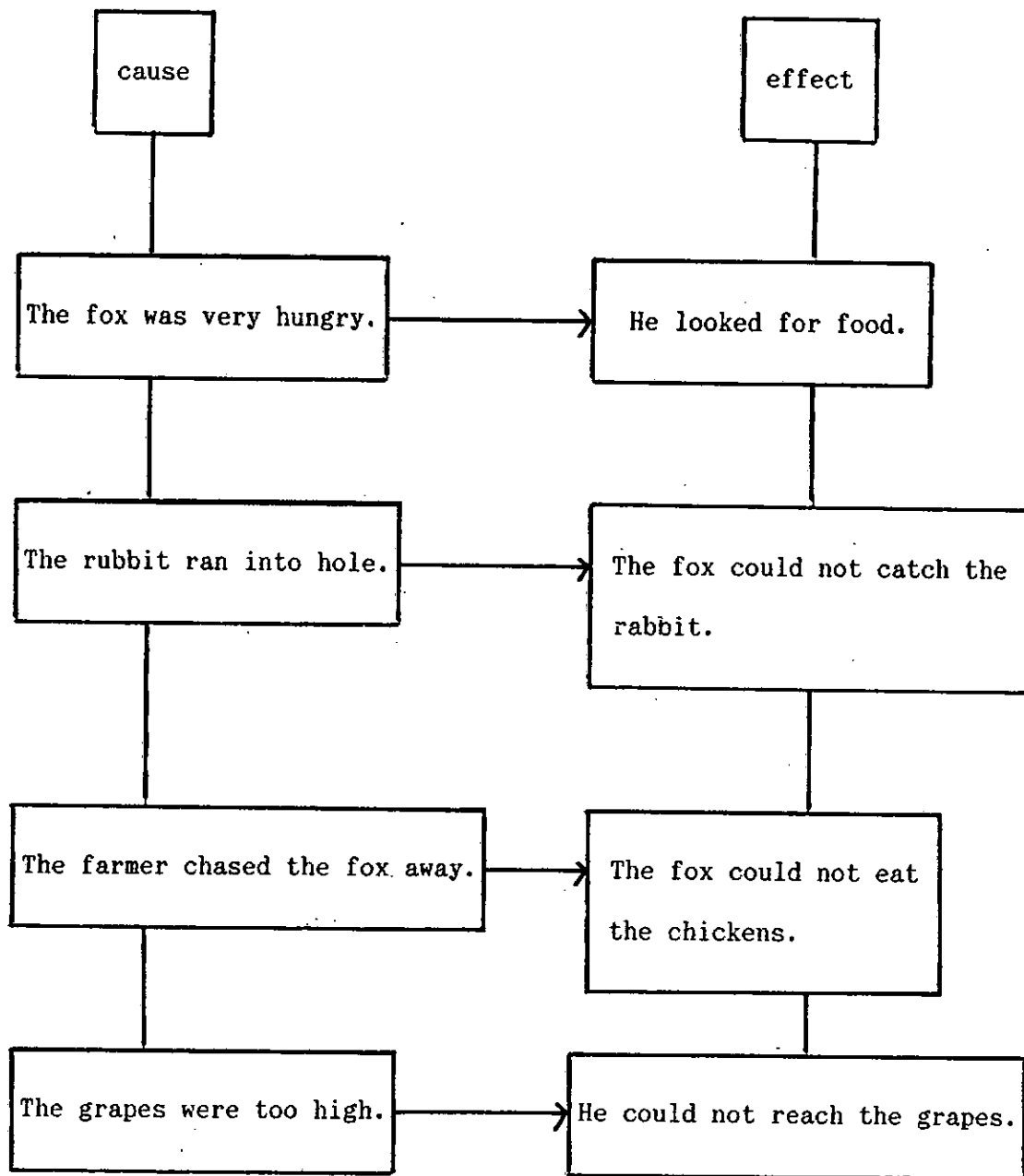
Phases of Instruction

1. Divide the students into 5 groups of 6.
2. The teacher explains the teaching process to the students.
3. Students do the activities by the following steps.

Step 1 Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process.

Activities

1. Stimulate the students by asking them if they know the Aesop's fables.
2. Let them view the pictures and match the names of the Aesop's fable to the right pictures.
3. Let the students read the text "The Fox and the Grapes" altogether with the teacher and discuss the details of the story by mapping like the one has show below.

Step 2 The teacher transfer the passage in step 1 to the students's daily stories and discuss the passage.

Activities

1. Ask the students if they were in the same event as in the story, what would they do such as :

- If you were the rabbit , how do you feel when you see the fox came to you ?

- What would you do ? Would you ran into a hole ?

- If you were the fox , how do you feel when you could not catch the rabbit?

etc.

step 3 Write the new passage.

(1. The students and the teacher negotiate to write a new passage together.

2. The students write the new passage in groups.

3. The students write individually.)

Activities

1. Let the students discuss what the story they are going to write.

2. Let each student in different groups came out and takes turn writing one sentence about the story until it is completed.

Step 4 Discuss the passage that the students have written in step 3.

Activities :

1. Let the students read the story together and discuss the event in the story they have written.
2. The teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.
3. Let the students analyse genres of the passage.

Step 5 Language activities practice for revision and accuracy.

Activities :

1. Let the students view the pictures of a new story "The Hare and the Tortoise" and then compete writing a passage.
2. After the judgement , let the students analyse genre of the winner's and then let them compete finding the wrong words that the students use in the passage.

Evaluation :

1. By observing the students' activities
2. By checking the results of the assessment

Teaching Aids :

1. Text
2. An Overhead projector
3. Transparencies
4. Pictures of the story.

Lesson Plan for Experimental Group 2

Period 13 - 16 M.3 English 015

Centent : Doing Something Wrong

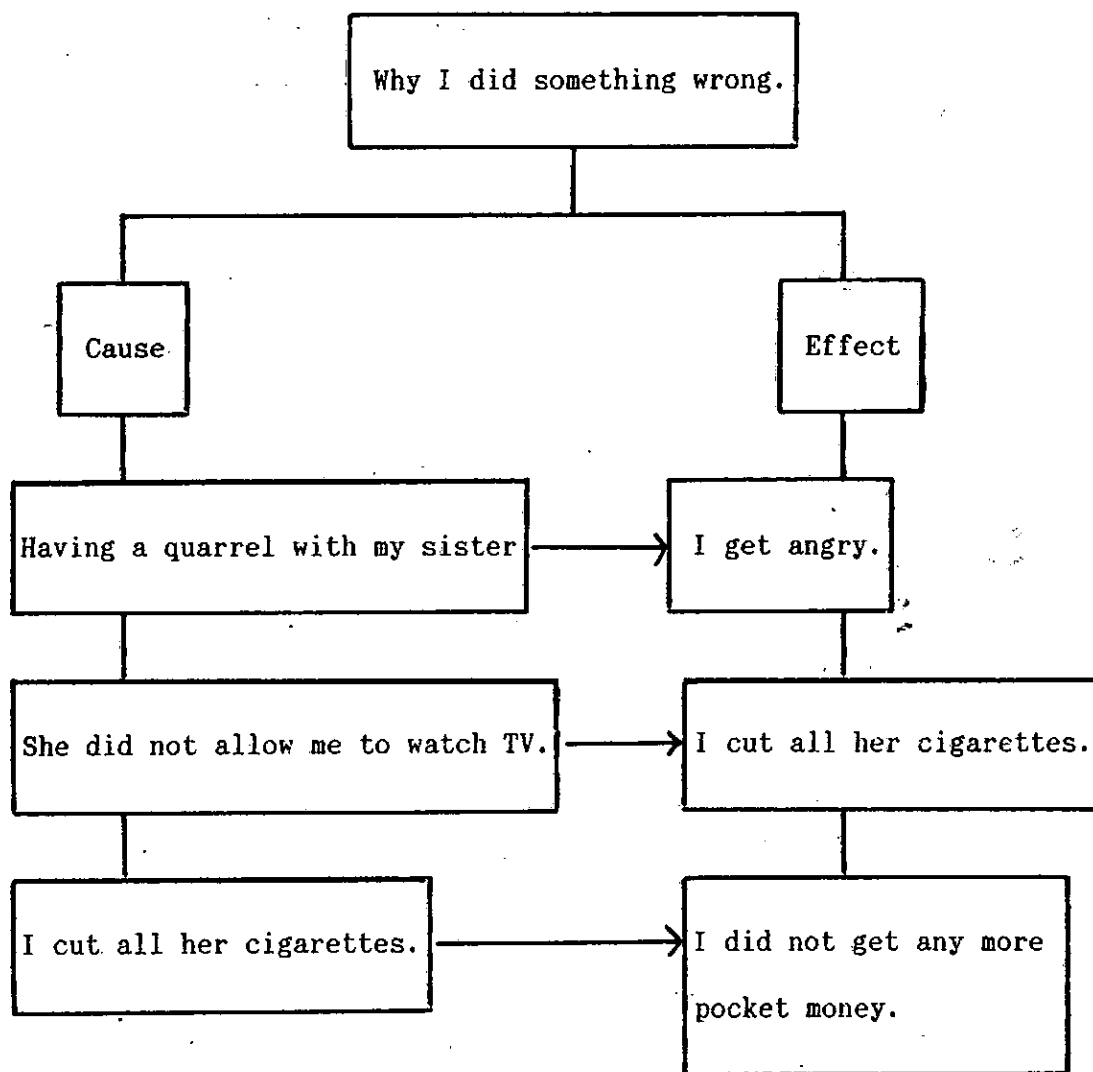
Phases of Instruction

1. Divide the students into 5 groups of 6.
2. A teacher explains the teaching process to the students.
3. Students do the activities by the following steps

Step 1 Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process.

Activities :

1. Stimulate the students by telling them an event that had happened and ask them to criticize whether it is right.
2. Let the students read the passage "Doing Something Wrong" together. If there are any mistakes the teacher collects all the mistakes and discuss with the students in a later session.
3. The teacher asks the students about what they have read in each paragraph and discuss about the details of the passage by mapping like the one has shown below.

Step 2 The teacher transfers the passage in step 1 to the students' daily stories and discuss the passage.

Activities :

1. Ask the students about what they should do if they were the people in the passage such as :

- If you were the writer and wanted to watch TV while your sister wouldn't allowed you, what should you do?

- Would you cut her property like the writer did?
- Is bad - tempered good for us? Why?

etc.

Step 3 Write the new passage.

(1. The students and the teacher negotiate to write a new passage together.

2. The students write the new passage in groups.

3. The students write individually.)

Activities :

1. The teacher and the students discuss together about what they are going to write.

2. Let each student in different groups come out and take turns writing one sentence about the passage until it is complete.

Step 4 Discuss the passage that the students have written in step 3.

1. Let the students read their work together and discuss about the idea of the passage they have written.

2. The teacher helps students explain or clarify the grammatical or spelling points.

3. Let the students analyse genres of the passage.

Step 5 Language activities practice for revision and accuracy.

Activities :

1. The teacher reads the other texts of the same genre and let students listen.
2. Let the students in each group summarize what they have heard from the teacher and then report to class.
3. Let the students in each group write their own passage and tell what happened to them in the past.
4. The teacher examines the students' writing.

Language Activity Practice

Doing Something Wrong

Listen to this passage carefully and then summarize what you have heard.

When I was at primary school, I was given a dollar everyday for my lunch. Sometimes I cheated and instead of buying lunch at school, I bought sweets in a nearby shop. One day my mother came to the school to see my teacher. The teacher asked my mother why I did not buy lunch every day. When my mother heard this, realised immediately what I told her that I had been buying sweets, she became very angry and warned me not to do it again.

Evaluation :

1. By observing the students' activities.
2. By checking the result of the assessment.

Teaching Aids :

1. Text
2. An overhead projector
3. Transparencies
4. A tape recorder
5. A tape Cassette

Lesson Plan for Control Group

Period 1-4 M.3 English 015

Content : Television : How It Affects us

Phases of Instruction

Students do the activities by the following steps.

Teaching Activities :

1. Leading to lesson.

The teacher stimulates the students by letting them watching the video tape of various TV programmes and tell the names of the programmes they have ever known in order to build up their attention and lead them to lesson.

2. Teacher states objectives.

The teacher states the objectives of teaching.

3. Revising the prior knowledge.

The teacher explains about vocabulary, grammatical structure, various idioms that students find in the story.

4. Presenting the new lesson.

The teacher explains the new vocabulary and grammatical structure by using word cards and structural charts included with examples. Then let the students read these examples and take them in their notebooks.

5. Teaching

The teacher teaches students a passage the ways have shown below.

- The teacher reads the passage to the students aloud and the students listen.
- The Teacher reads the passage and then let the students repeat.
- The Teacher explains the detail of the passage and ask questions about the passage.

6. Students study

Let the students read the passage themselves. Then answer the question according to the passage.

7. Checking the students' exercises

The teacher checks the students' exercises, correct their mistakes and explain them clearly one more time to help them understand the passage better.

8. Evaluation

Evaluate the students by asking them questions, observing them when they do the exercises and correct their exercises.

9. Emphasis and transfer.

Let students do more exercises or give them homework to summarize or revise the content and let them take notes of new vocabulary and grammatical structure in their notebooks.

Teaching Aids

1. Video Tape Cassette
2. Television
3. Word cards
4. Structural cards

Exercises on Television : How It Effect US.

A. Getting the Main Ideas

Write T(true) or F(false) on the lines.

1. _____ The effects of TV on our lives are always negative.
2. _____ Television affects the human brain.
3. _____ The lives of people who watch a lot of television seem very exciting.
4. _____ The violence on TV influences people.
5. _____ Some people need to watch television, they don't feel good without it.

B. Guessing Meaning from Context

Circle the words in each of the following sentences that give clues to the meaning of the under lined vocabulary item. Then circle the letter of the word that gives the correct meaning of the item.

1. Television can increase our knowledge of the outside world; there are many high quality programs that help us understand many fields of study science, medicine, arts, and so on.
 - a. life
 - b. understanding
 - c. size

2. Children who view a lot of TV can often concentrate on a subject for only fifteen to twenty minutes, they can pay attention only for the amount of time between TV commercials!
views :
 - a. watch
 - b. enjoy
 - c. need
concentrate :
 - a. enjoy
 - b. understand
 - c. pay attention

3. To many people, television becomes more real than reality, and their own lives seem boring because they are not as exciting as the lives of actors on TV.

reality : a. real life

b. programs

c. the present moment

boring : a. exciting

b. not interesting

c. worried

4. A child begins to believe there is nothing strange about fights, killings, and other kinds of violence.

a. mysteries that detectives can't solve

b. actions that hurt people physically

c. arguments between people

5. The most negative effect of television might be some people's strong addiction to it. They feel a strange and powerful need to watch it even when they don't enjoy it.

a. enjoyment of

b. dislike of

c. need for

6. Addiction to TV is similar to drug or alcohol dependence. People almost never behave they are addicted. The "cure" is to throw away the TV-or to cut the cord with scissors.

addicted : a. intelligent

b. dependent

c. dissatisfied

cure : a. solution

b. disease

c. reality

7. Do you believe that your life will be more exciting and happier if you buy the products that you see on TV commercials?

products : a. drugs or alcohol

b. things for sale

c. benefits

commercials : a. exciting shows

b. violent movies

c. breaks in the programs

6. Addiction to TV is similar to drug or alcohol dependence. People almost never behave they are addicted. The "cure" is to throw away the TV-or to cut the cord with scissors.

addicted : a. intelligent

b. dependent

c. dissatisfied

cure : a. solution

b. disease

c. reality

7. Do you believe that your life will be more exciting and happier if you buy the products that you see on TV commercials?

products : a. drugs or alcohol

b. things for sale

c. benefits

commercials : a. exciting shows

b. violent movies

c. breaks in the programs

C. Which of the following details belong to which topics? In the parentheses, write the letter of the topic from the outline.

Then turn back to the reading to check your answers.

1. () A person's brain relaxes when he or she watches TV.
2. () Some people watch television for more than six hours a day.
3. () Children aren't upset by violence because they see it all the time on TV.
4. () Many people are addicted to TV.
5. () Many children spend most of their time in front of the TV.
6. () Television isn't good for concentration.
7. () Some people do the violent things they see on TV.
8. () Television offers high-quality programs on different subjects.
9. () Nonnative speakers can improve their English by watching TV.
10. () Because of exciting TV programs, some people become depressed or upset about their own lives.
11. () Television helps people who can't move around a lot.

D. Circle the letters of all the correct phrases for each number and write the letters in the following blanks.

1. Television _____
 - a. can teach us about many subjects
 - b. helps ESL students to learn English
 - c. is better for children than for very old people
 - d. increases our powers of concentration

2. Many people who watch a lot of TV _____
 - a. cannot usually relax
 - b. become dissatisfied with the reality of their own lives
 - c. can solve their problems more quickly
 - d. take scissors and cut the TV cord

3. Violence on TV _____
 - a. may cause people to act violently
 - b. is not very bad
 - c. includes fights and murders
 - d. affects only children

4. One "sign" of TV addiction is _____
 - a. a set that you have on for more than one hour a day
 - b. the need to turn on the set as soon as you come home
 - c. a feeling of closeness to TV actors
 - d. sleepiness when you see commercials but not movies

E. Answer these question about your television habits

	Yes	No
1. Do you come home from school or work and immediately turn on the TV set?	☐	☐
2. Do you watch more than ten hours of TV a week?	☐	☐
3. Can you concentrate for only fifteen to twenty minutes before you need to take a break?	☐	☐
4. Do you feel closer to actors on the screen than to real people in your own life?	☐	☐
5. Do you feel lazy and sleepy when you watch TV programs?	☐	☐
6. Do you believe that the products that you see on commercials can make you happier?	☐	☐
7. Are you dissatisfied with your life because it isn't exciting?	☐	☐

If you answered "yes" to these questions, you probably have a TV addiction.

F. Write your answers to the following question

1. Do you have a television set?

2. How many hours do you watch it every day?

3. Which shows do you like most? Why?

4. Does TV help you in anyway? If so, how?

5. Go back to Exercise E and read about the sign of addiction again. Are you addicted to TV?

If so, which signs of addiction do you have?

6. Do you know anyone who is addicted to TV?

7. Which signs does he or she have?

Lesson Plan for Control Group

Period 5 - 8 M.3 English 015

Content : Crime in New York.

Phase of Instruction :

Student do the activites by following step.

Teaching Activities.

1. Leading to lesson.

Let the students view the pictures of crimes from the newspapers and talk about their violence.

2. Teacher states objectives.

The teacher states the objectives of teaching

3. Revise the prior knowledge.

The teacher explain about vocabulary, grammatical structure, various idioms that students find in the passage.

4. Presenting the new lesson.

The teacher explains the new vocabulary and grammatical structure by using word cards and structural charts included with examples. Then let the student read these examples and take them down in their notebooks.

5. Teaching

The teacher teaches students a passage the ways have shown below.

- The teacher reads the passage to the students aloud and the students listen.
- The teacher reads the passage and then let the students repeat.
- The teacher explains the detail of the passage and ask questions about the passage.

6. Students study.

Let the students read the passage themselves. Then answer the questions according to the passage.

7. Checking the students' exercises.

The teacher checks the students' exercises, correct their mistakes and explain them clearly one more time to help them understand the passage better.

8. Evaluation

Evaluate the students by asking them questions, observing them when they do the exercises and correct their exercises.

9. Emphasis and transfer

Let students do more exercises or give them homework to summarize or revise the content and let them take notes of new vocabulary and grammatical structure in their notebooks.

Teaching Aids.

1. Pictures of crime.
2. Word cards
3. Structural cards.

CRIME IN NEW YORK

Exercise

A. Write T in front of the right statements and F in front of the wrong ones.

- 1. Crime in New York today is worse than in the past.
- 2. There are less murders this year than last year.
- 3. You might not be safe when you stay home.
- 4. Police don't have enough money to buy guns and cars.
- 5. It is not difficult to buy a gun in the United States.
- 6. A husband killed his wife because he had a gun.
- 7. You can find job easily when you are in the poor neighborhood.
- 8. The young people in the poor neighborhood become criminals because of their families.
- 9. One way to solve the crime problem is to change laws about drugs and guns.
-10. We will live our lives in fear if we let the crime go away.

B. Circle the best answer

1. This passage is about _____.
 - a. problems of city life.
 - b. a police department report.
 - c. the durg problem in New York.
 - d. the crime problem in New York.

2. People in New York are _____.
 - a. afraid of crime.
 - b. usually safe on the streets.
 - c. not very worried about crime.
 - d. safer this year than last year.

3. Money is part of the crime problem because _____.
 - a. durgs are expensive.
 - b. criminals steal money.
 - c. the city needs extra money.
 - d. it costs a lot to fight crime.

4. Many criminals _____.
 - a. have extra noney.
 - b. use or sell durgs.
 - c. stop taking drugs.
 - d. are afraid of drugs.

5. In the United States _____
- a. children have guns.
 - b. many people have guns.
 - c. only robbers have guns.
 - d. only police officers have guns.
6. Many young people in poor neighborhoods _____.
a. don't want a better life.
b. work hard for a better life.
c. move to richer neighborhoods.
c. don't have much hope for a better life.
7. These young people can only make a better living _____.
a. through hard work.
b. through education.
d. by changing the laws.
c. by stealing or selling drugs.
8. The crime problem will not go away _____.
a. in New York.
d. if there are changes.
a. until there are no druges.
c. until there are many changes.

C. Match the words in column 1 with the meanings in column 2

<u>Column 1</u>	<u>Column 2</u>
_____ 1. crime	a. question to be solved or decided
_____ 2. criminal	especially something difficult
_____ 3. drug	b. people living in a district ; area
_____ 4. serious	near the place
_____ 5. neighborhood	c. offence for which there is punishment
_____ 6. problem	by law
_____ 7. murder	d. unlawful killing of a human being
_____ 8. robber	on purpose
	e. thief ; person who robs
	f. person who commits a crime
	g. substance producing insensibility
	h. solemn ; thoughtful ; not given to
	pleasure seeking

Lesson Plan for control Group

Period 9 - 12 M.3 English 015.

Content : The Fox and the Grapes.

Phases of Instruction

Students do the activities by following steps.

Teaching Activities.

1. Leading to Lesson.

The teacher stimulates the students by viewing the pictures of Aesop's fables and match the names of them to the right pictures.

2. Teacher states objectives.

The teacher states the objectives of teaching

3. Revising the prior knowledge.

The teacher explains about vocabulary, grammatical structure, various idioms that students find in the story.

4. Presenting the new lesson.

The teacher explains the new vocabulary and grammatical structure by using word cards and structural charts included with examples. Then let the students read these examples and take them down in their notebooks.

5. Teaching.

The teacher teaches students the story the ways have shown below.

- The teacher reads the story to the students aloud and the students listen.
- The teacher reads the story and then let the students repeat.
- The teacher explains the detail of the passage and ask questions about the passage.

6. Students study.

Let the students read the story them Selves. Then answer the questions according to the story.

7. Checking the students' exercises.

The teacher checks the students' exercises, correct their mistakes and explain them clearly one more time to help them understand the story better.

8. Evaluation.

Evaluate the students by asking them questions, observing them when they do the exercises and correct their exercises.

9. Emphasis and transfer.

Let the students do more exercises or give them home work to summarize or revise the content and let them take notes of new vocabulary and grammatical structure in their notebooks.

Teaching Aids.

1. Word cards.
2. Structural cards.

"The Fox and the Grapes"

Exercises

A. Answer the questions according to the story.

1. Why did the fox run after the rabbit?
 - a. He wanted to be his friend.
 - b. The rabbit was very pretty.
 - c. He wanted to eat the rabbit.
 - d. The rabbit was running into a hole.

2. After missing to catch the rabbit, what did the fox do then?
 - a. Came to a farm.
 - b. Got into a hold.
 - c. Walked away with sadness.
 - d. Waited for a few minutes.

3. Who saved the Chickens' lives from the fox?
 - a. The hole
 - b. The farmer
 - c. The rabbit
 - d. The grapevine

4. What does the word "he" in lined 4 refer to?
- a. The fox
 - b. The rabbit
 - c. The farmer
 - d. The chickens
5. Why did the fox said "The grapes must be very sour"?
- a. He didn't like the sour fruit.
 - b. He think that they must be sour.
 - d. He could not reach the grapes and eat them.
 - c. He wanted to eat something that is more delicious.

B. Write T in front of the right statements and F for the wrong ones.

- _____ 1. The fox was looking for food because of his hunger.
- _____ 2. The rabbit was quicker than the fox, so he could not catch it.
- _____ 3. The fox didn't eat the chickens because he didn't like them.
- _____ 4. The fox saw many bunches of grapes but he was not interested in eating them.
- _____ 5. The fox tried to jump for several times but not succeeded.

Past Continuous and Simple Past Tense.

I. Put the verbs in brackets into the Past Continuous Tense.

1. The children were frightened because it (get) dark.
-

2. It was a fine day and the roads were crowded because a lot of people (rush) to the seaside.
-

3. He usually wears sandals but when I last saw him he (wear) boots.
-

4. Where he (live) when you saw him last?
-

5. There had been an accident and men (carry) the injured people to an ambulance.
-

6. When I arrived at the meeting the first speaker had just finished speaking and the audience (clap).
-

7. The traffic (make) so much noise that I couldn't hear what he (say).
-

8. While we (fish) someone came to the house and left this note.
-

9. Just as I (wonder) what to do next, the phone rang.
-

10. The exam had just begun and the candidates (write) their names at the top of their papers.
-

II. Put the verbs in the following sentences into the Simple Past or the Past Continuous Tense.

1. I lit the fire at 6 : 00 and it (burn) brightly when Tom came in at 7 : 00.
-
2. When I arrived, the lecture had already started and the professor (write) on the blackboard.
-
3. She said that the car (travel) at 40 k.p.h. when it (begin) to skid.
-
4. He suddenly (realize) that he (travel) in the wrong direction.
-
5. He always (wear) a raincoat and (carry) an umbrella when he walked to the office.
-
6. He was very polite. Whenever his wife entered the room, he (stand) up.
-

7. I (make) a cake when the light went out. I had to finish it in the dark.
-

8. While I (swim) someone (steal) my clothes and I (have to) walk home in my swimsuit.
-

9. I (call) Paul at 7 : 00 but it wasn't necessary because he already (get) up.
-

10. As I (cross) the road I (step) on a banana skin and (fall) heavily.
-

Lesson Plan for Control Group
Period 13 - 16 M.3. English 015

Content : Doing Something Wrong.

Phases of Instruction

Students do the activities by following steps.

Teaching Activities

1. Leading to lesson.

The teacher stimulates the students by talking to them about what they have ever done something wrong.

2. Teacher states objectives.

The teacher states objectives of teaching

3. Revising the prior knowledge.

The teacher explains about vocabulary, grammatical structure, various idioms that students find in the passage.

4. Presenting the new lesson.

The teacher explains the new vocabulary and grammatical structure by using word cards and structural charts included with examples. Then let the students read these examples and take them down in their notebooks.

5. Teaching.

The teacher teaches students the passage the ways have shown below.

- The teacher reads the passage to the students aloud and the students listen.
- The teacher reads the passage and then let the students repeat.
- The teacher explains the detail of the passage and ask questions about the passage.

6. Students study.

Let the students read the passage themselves. Then answer the questions according to the story.

7. Checking the students' exercises.

The teacher checks the students' exercises, correct their mistakes and explain them clearly one more time to help them understand the passage better.

8. Evaluation.

Evaluate the students by asking them question, observing them when they do the exercises and correct their exercises.

9. Emphasis and Transfer.

Let the students do more exercises or give them homework to summarize or revise the content and let them take notes of new vocabulary and grammatical structure in their note books.

Teaching Aids.

1. Word cards.
2. Structural charts.

Doing Something WrongExercises

I. Write T in front of the right statements and F for the wrong ones.

- _____ 1. My servant was looking after me when my mother and father were out.
- _____ 2. My sister didn't want me to watch television because it was time to go to bed.
- _____ 3. I felt happy and went to my bedroom.
- _____ 4. My sister told my father that she cut all the cigarettes.
- _____ 5. My father punished me by getting me more pocket money.
- _____ 6. I didn't accept that I had cut up the cigarettes.
- _____ 7. I wouldn't get any more pocket money unless I paid for the cigarettes.
- _____ 8. My sister felt happy when I cut all the cigarettes.
- _____ 9. I used a knife to cut the cigarettes.
- _____ 10. I cut all the cigarettes because they caused cancer.

II. Match the definition in the right column to the meaning of words in the left one.

_____ 1. fiance	a. a violence disagreement, breaking of
_____ 2. a quarrel	friendly relations.
_____ 3. severely	b. a man to whom one is engaged to be
_____ 4. punish	married.
_____ 5. deny	c. to declere emphatically
_____ 6. cigarette	d. the state of mind as regards anger
_____ 7. insist	e. strick without sympathy
_____ 8. scissors	f. To cause to suffer for the offence
_____ 9. bad temper	g. a roll of cut tobacco or other
	substance enclosed in their paper of
	smoking
	h. cutting instrument
	i. to say that is not true

III. Rewrite the following passage by putting the verbs in brackets
in the correct tense.

I remember once when I (be) in primary school, I (have) a friend who (have) an older brother. This brother (be) in India and (bring) back with him some Indian cigars. My friend (take) some of the cigars and we (smoke) them in an empty house. When I (get) home that evening, I (feel) very sick. My father (notice) this and asked me what I (do). He (ask) me if I (smoke). When I (say) that I (not smoke), he (reply) that I (tell) lies. My friend's mother (came) to our house at that moment and (tell) my father what we (do). My friend (confess) everything and I (be punished) severely both for smoking and for telling lies.

Noun ClauseExercises

- I. Combing each pair of sentences into one complete sentence containing a Noun Clause. Use the Subordinate Conjunction where suggested.

Example : He is a fool. She thinks so. (that)

= She thinks that he is a fool.

1. He is a doctor. I know it. (that)

2. I am going to say something. Pay careful attention to it (what)

3. He is wrong. I'am sure of it. (that)

4. You stole my pencil. Do you deny it? (that)

5. The two friends quarrelled. We don't know the reason. (why)

6. He wants something. We do not know that thing. (what)

7. He is guilty. It is quite clear. (that)

8. Her mother is ill. She says so. (that)

9. Where do you live? Tell me. (where)

10. He will succeed in his new career. It is certain. (that)

11. You'll return soon. I hope so. (that)

12. The train will arrive at the station. Do you know the exact time? (when)

13. said something. I didn't hear it. (what)

14. Bill will leave for England. We don't know the time. (when)

15. They have told me about it. I can't remember it. (what).

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. เวลา 40 นาที

จุดประสงค์ นักเรียนสามารถฟังข้อความหรือบทสนทนาสั้น ๆ แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง
ได้

Part I.

Directions. Listen to the short passages and choose the best answer.

Last year I was in Singapore during the month of October.
I was there for ten days. My sister Mary was in Hong-Kong for
a week last year. She was there during the month of August. She
has got a new car, but I haven't. My car is a small one but it's
a very good one.

1. How long did Mary stay in Hong-Kong ?

- a. A week
- b. A month
- c. Ten days
- d. Ten months

2. Who went aboard for ten days ?

- a. Mary
- b. My sister
- c. My friend
- d. The speaker

3. Who has got a car ?
- a. Mary
 - b. The speaker
 - c. My sister
 - d. Both the speaker and her sister.
4. If it is February now, how many months ago did Mary go to Hong-Kong?
- a. Four months
 - b. Six months
 - c. Eight months
 - d. Twelve months

Tom's kite went up first and then Don's and Joey's. Jim flies his kite too. His kite was the highest. The boys spent hours flying their kites. They were having a wonderful time. Suddenly dark clouds covered the sky. The boys tried to bring down their kites but the wind blew Tom's kite into the branch of a tree. It was raining and there was no time to save Tom's kite. The boys ran for a shelter under a big tree.

Lightning hit the branch. It fell to the ground and Tom's kite was torn into pieces. Tom was very sad. His friends tried to cheer him up. They were lucky to be alive because the lightning hit the branch.

5. Whose kite flew the highest ?
- a. Tom's
 - b. Don's
 - c. Joey's
 - d. Jim's
6. Why did the boys stop flying their kites ?
- a. The kites were torn.
 - b. It was going to rain.
 - c. The kite strings were cut.
 - d. The wind blew away the kites.
7. Why was Tom sad ?
- a. His kite was torn.
 - b. He got wet in the rain.
 - c. His kite did not fly well.
 - d. His friends laughed at him.
8. What did the boys do when it rained ?
- a. They ran home.
 - b. They climbed up th tree.
 - c. They stood under the tree.
 - d. They repaired their kites.

9. What did the lightning hit ?

- a. Tom
- b. The kite
- c. The shelter
- d. The branch

For the End of Term concert this year, we've been asked to do three English songs. The English club have 15 minutes and I thought some English songs would be a good idea. The History Club are going to do a play about King Tilok of Chieng Mai and the story of the elephants and the Emerald Buddha. And I think the Dancing Club will do some Thai classical dances. The play will last about half an hour, and the dances about half an hour too. We can practice in the music room because the History Club will be using the hall. The dancers will be in the playground. We'll decide which songs we like best. I think three songs will be enough for 15 minutes. Has anybody got any ideas about what we can sing?

10. How many clubs join the End of Term Concert?

- a. Two
- b. Three
- c. Four
- d. Five

11. What does the English Club do in the End of Term Concert?

- a. Doing a play
- b. Singing songs
- c. Playing the piano
- d. Doing some Thai Classical dance

12. Which Club can practice in the hall?

- a. The Dancing Club
- b. The English Club
- c. The History Club
- d. The Thai Classical Dance Club

Part II

Directions : In this part of the test, You will hear short
conversations between two people. When each
conversation ends, answer the questions which follow.

13. Man : I'm in charge of buying the fruit for the
Children at our church. I'm so happy to find
that apples and plums are in season. Give me
two dozen of each.

Woman : I hope that they're as good as they look.

Question - How many apples did the man buy ?

- a. 12
- b. 24
- c. 36
- d. 48

14. Man : This is Mr. Jones. My heater is not getting any power and the temperature is going to get down below freezing. Could you come over and fix it?

Woman : This is our busiest time of the year, but I'll speak to one of our men about getting over there sometime today.

Question : - Who has Mr. Jones called to come over?

- a. A salesman
- b. An operator
- c. An electrician
- d. A telephone repairman

15. Man : Whould you like to go to beach this afternoon?

Bill and Mary are coming too.

Woman : I'm sorry, but I was just going out shopping.

I need to get the blouse that goes with my pants suit. They had to order it, and it just arrived yesterday.

Question : - What is the woman going to buy downtown?

- a. A coat
- b. A suit
- c. A blouse
- d. A newspaper

16. Man : Can you bill me later?

Woman : I'm sorry, I can't. You're a new patient, so the fee for the first examination is due now. You can pay by cash, credit card, or check.

Question : - Where did this conversation most likely take place?

- a. In the bank
- b. In a hardware store
- c. In a doctor's clinic
- d. On a college campus

17. Woman : There was a new quiz show on television last night, but we were just sitting down to dinner when it came on.

Man : I watched it and it was great! The first four contestants won only small prizes, but the fifth left with a new luxury car.

Question : - What happened last night ?

- a. Five contestants won cars.
- b. The man ate during the show.
- c. The woman missed the show.
- d. Four contestant failed to win prizes.

18. Woman : Could you tell me how to get to the bus station from here?

Man : Go straight until you come to the stoplight. Turn to the left and go about three miles. When you get to the Argo Grocery Store, turn right. You can't miss it.

Question : - What is the woman trying to do?

- a. Getting to the grocery store..
- b. Finding out where the stoplight is.
- c. Getting directions to the bus station.
- d. Giving the man directions to the bus station.

19. Man : How do Jane and Bill like their new home?

Woman : It's really comfortable, but they're tired of
having to hear the jets go over their house at
all hours.

Question : - What is located close to Jane and Bill's new
home?

- a. An airport
- b. A bus station
- c. A train station
- d. A super highway

20. Woman : Does everything look right to you? I want it
to be perfect.

Man : I think you have made a mistake. Don't the
napkins go on the left and the silverware
on the right ?

Question : - What are the two people discussing?

- a. Having a party
- b. Sewing napkins
- c. Polishing silver
- d. Setting the table

23. Woman : Every time I see you, Bob, you are wearing a different tie.

Man : That's because I have one for everyday of the week.

Question : - How many ties does the man have?

- a. Two
- b. Five
- c. Seven
- d. Nine

24. Woman : When do you think I can go home Dr.Smith?

Man : Well, You came in on Monday and today is Friday. I'd say that you could probably leave tomorrow, but I don't want you to go back to work for several weeks.

Question : Where is the woman in the conversation?

- a. At home
- b. At work
- c. In the library
- d. In the doctor's office

25. Man : Where shall we have lunch? All I want is
salad. Isn't there a new cafeteria in the mall?

Woman : I've been there a few times. It's quiet, and
the price is right, but the food isn't anything
to speak of.

Question : - What is the woman's opinion of the cafeteria?

- a. The food is poor.
- b. The service is slow.
- c. The prices are high.
- d. There is no salad bar.

กระดาษคำตอบ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟัง

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

Part 1Direction : Listen to the short passages and choose the best answer.

passage 1

1. a. A week
b. A month
c. Ten days
d. Ten months
2. a. Mary
b. My sister
c. My friend
d. The speaker
3. a. Mary
b. The speaker
c. My sister
d. Both the speaker and her sister.

4. a. Four months
- b. Six months
- c. Eight months
- d. Twelve months

Passage 2

5. a. Tom's
 - b. Don's
 - c. Joey's
 - d. Jim's
-
6. a. The kites were torn.
 - b. It was going to rain.
 - c. The kite strings were cut.
 - d. The wind blew away the kites.
-
7. a. His kite was torn.
 - b. He got wet in the rain.
 - c. His kite did not fly away.
 - d. His friends laughed at him.
-
8. a. They ran home.
 - b. They climbed up the tree.
 - c. They stood under the tree.
 - d. They repaired their kite.

- 9. a. Tom
- b. The kite
- c. The shelter
- d. The branch

Passage 3

- 10. a. Two
 - b. Three
 - c. Four
 - d. Five
-
- 11. a. Doing a play
 - b. Singing songs
 - c. Playing the piano
 - d. Doing some Thai classical dance
-
- 12. a. The Dancing Club
 - b. The English Club
 - c. The History club
 - d. The Thai Classical Dance Club

Part II

Direction : In this part of the test you will hear short conversations between two people. When each conversation ends, answer the questions which follow.

13. a. 12
b. 24
c. 36
d. 48
14. a. A Saleman
b. An operator
c. An electrician
d. A telephone repairman
15. a. A Coat
b. A suit
c. A blouse
d. A newspaper
16. a. In the bank
b. In a hardware store
c. In a doctor's clinic
d. On a college campus

17. a. Five contestants won cars.
b. The woman missed the show.
c. The man ate during the show.
d. Four contestants failed to win prizes.
18. a. Getting to the grocery stores.
b. Finding out where the stoplight is.
c. getting directions to the bus station.
d. Giving the man directions to the bus staion.
19. a. An airport
b. A bus station
c. A train station
d. A super highway
20. a. Having a party
b. Sewing napkins
c. Polishing silver
d. Setting the table
21. a. A play
b. A movie
c. A lecture
d. A concert

22. a. By car
b. by bus
c. By train
d. by plane
23. a. Two
b. Five
c. Seven
d. Nine
24. a. At home
b. At work
c. In the library
d. In the doctor's office
25. a. The food is poor.
b. The service is slow.
c. The prices are high.
d. There is no salad bar.

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูด
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

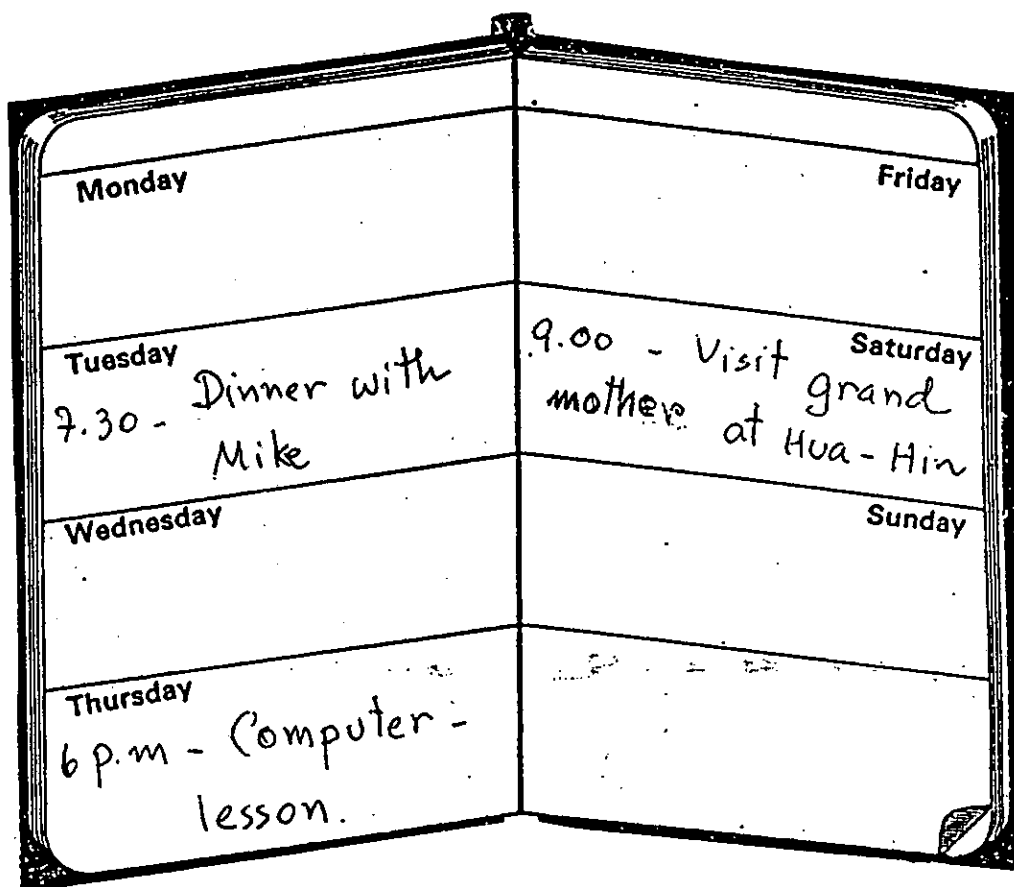
จุดประสงค์ นักเรียนสามารถพูดได้ตอบ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันได้

Answer the questions by using pictures that given.

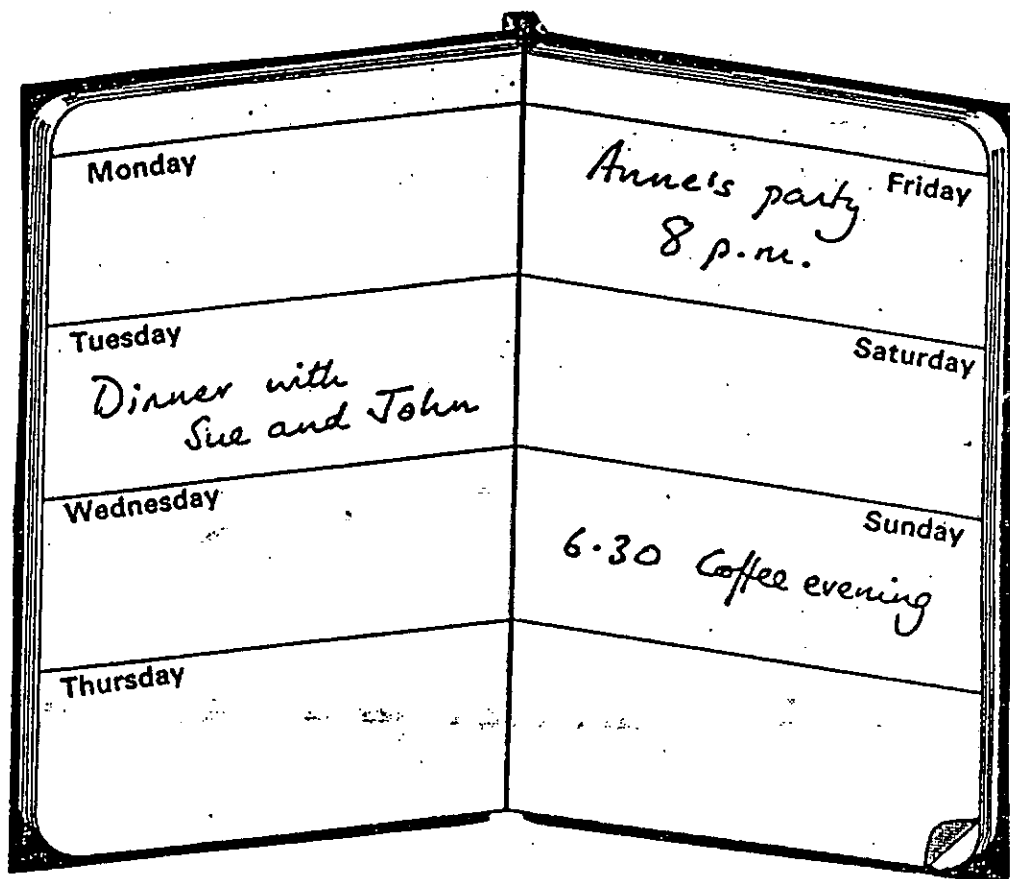
1. Can you tell me what you did last week ?
2. You bought something from the supermarket, tell me what you bought.
3. What foreign country would you like to visit?
4. Can you tell me the time please?
5. What's the weather like today?
6. How many people are there in your family?
7. What do you usually do in your free time?
8. How do you go to school everyday?
9. What would you like to be in your future?
10. Can you tell me the way to the bank (the station/the tourist office/the Seaview Hotel?

ภาพประกอบแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการพูด จำนวน 10 ข้อ

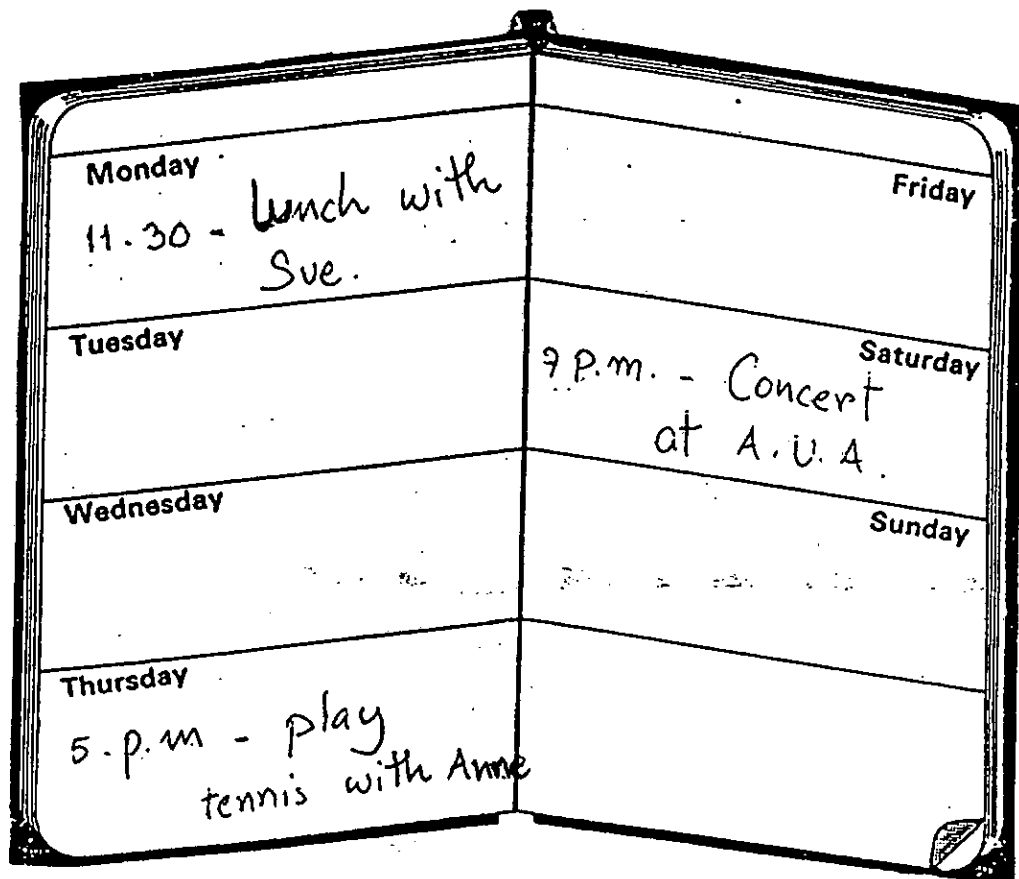
1.a

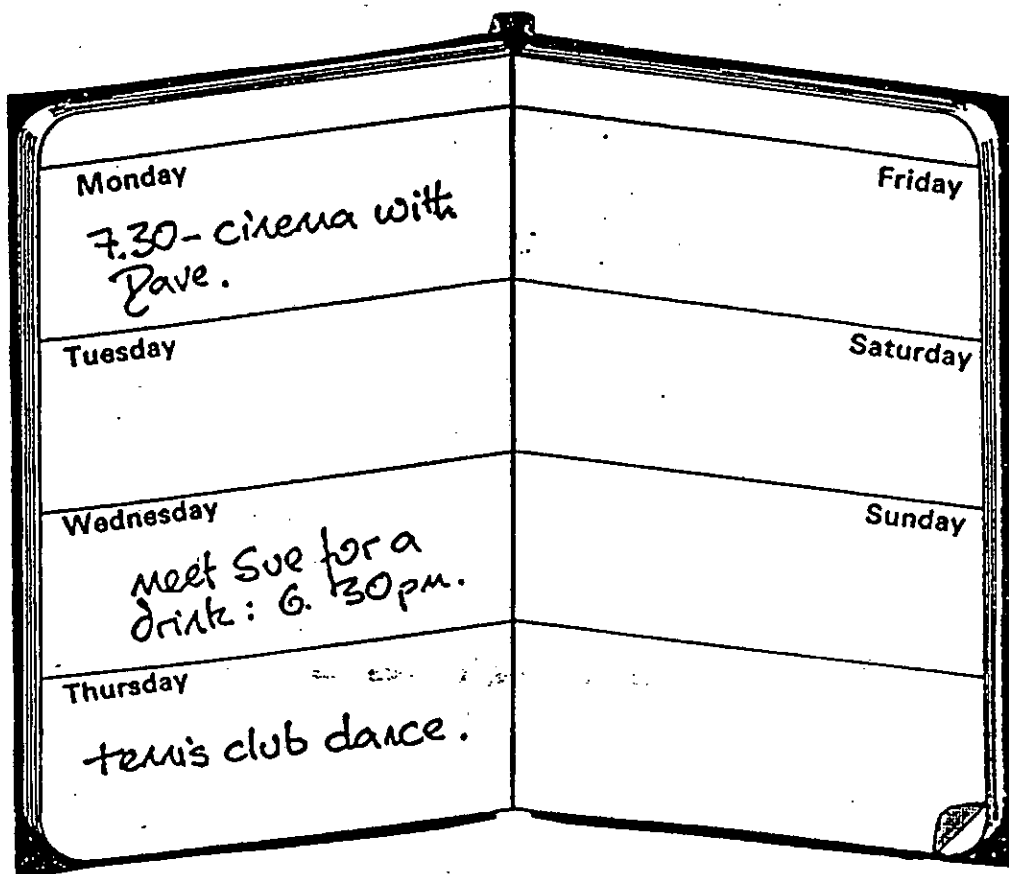
1.b

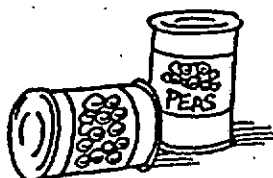
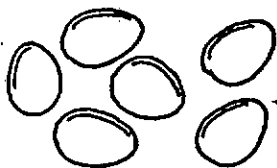
1.c

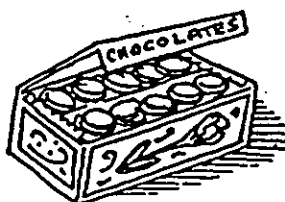
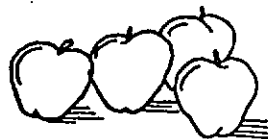
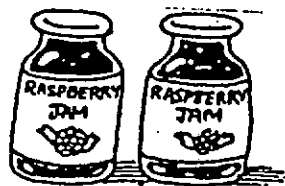
1.d

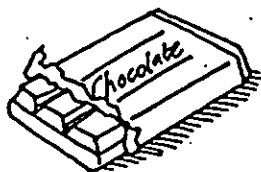
2.a

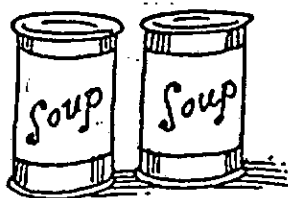
2.b

2.c

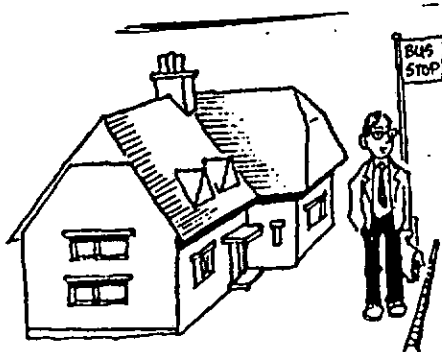
2.d

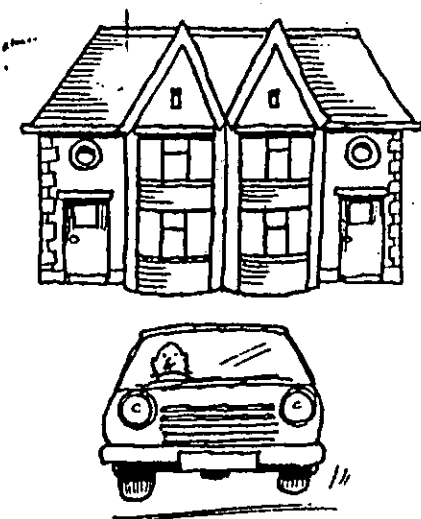
8.b

8.c

8.d

9.a

9.b

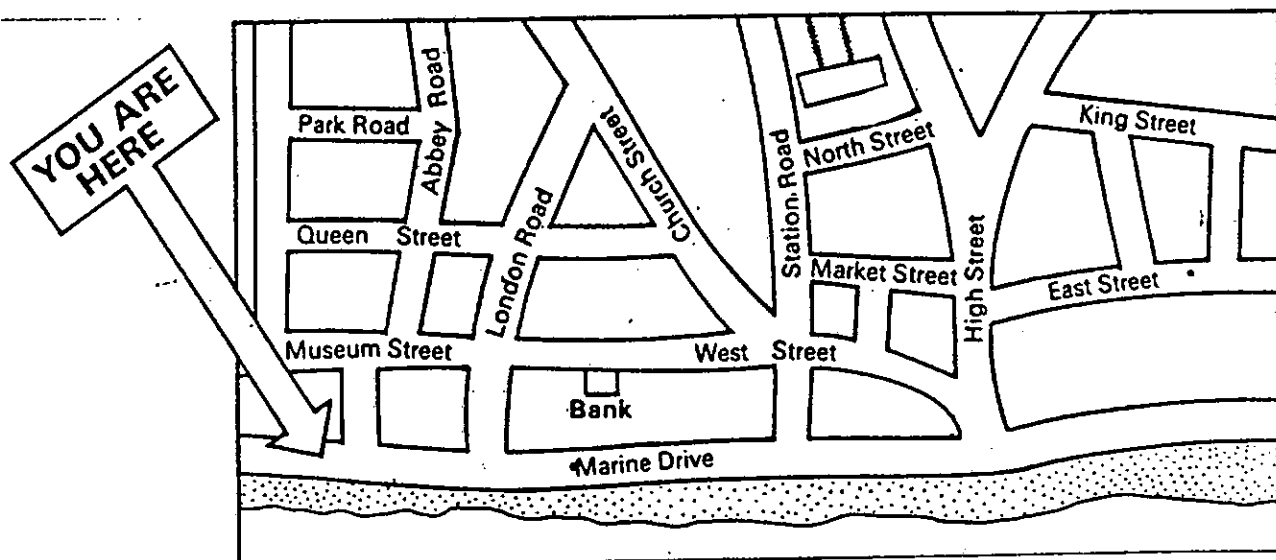
9.c

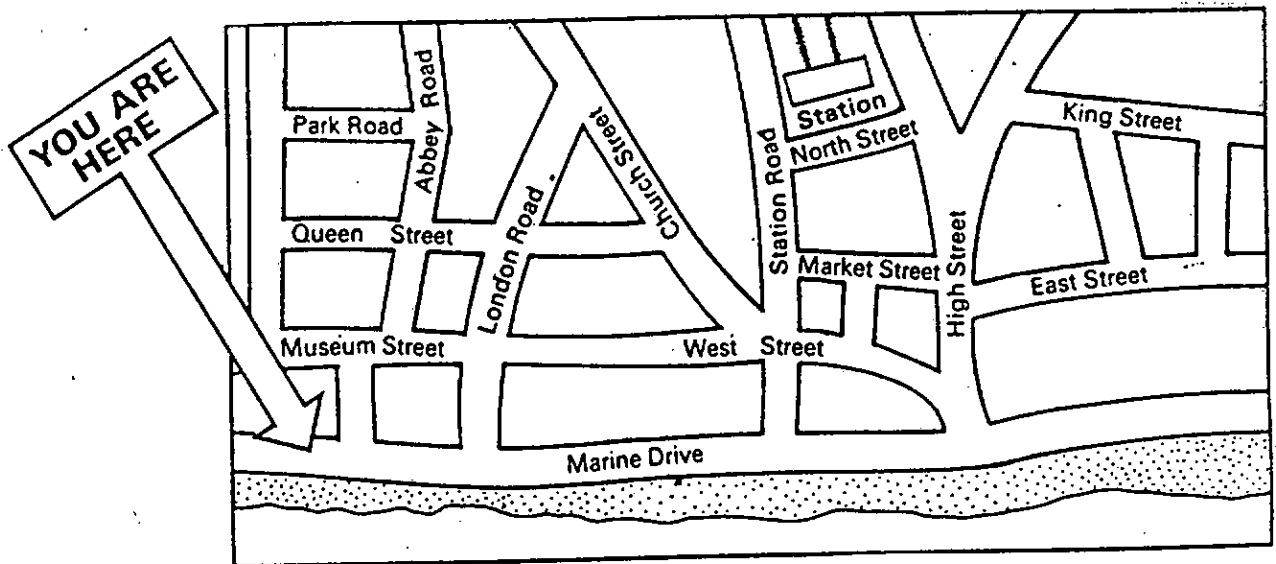
9.d

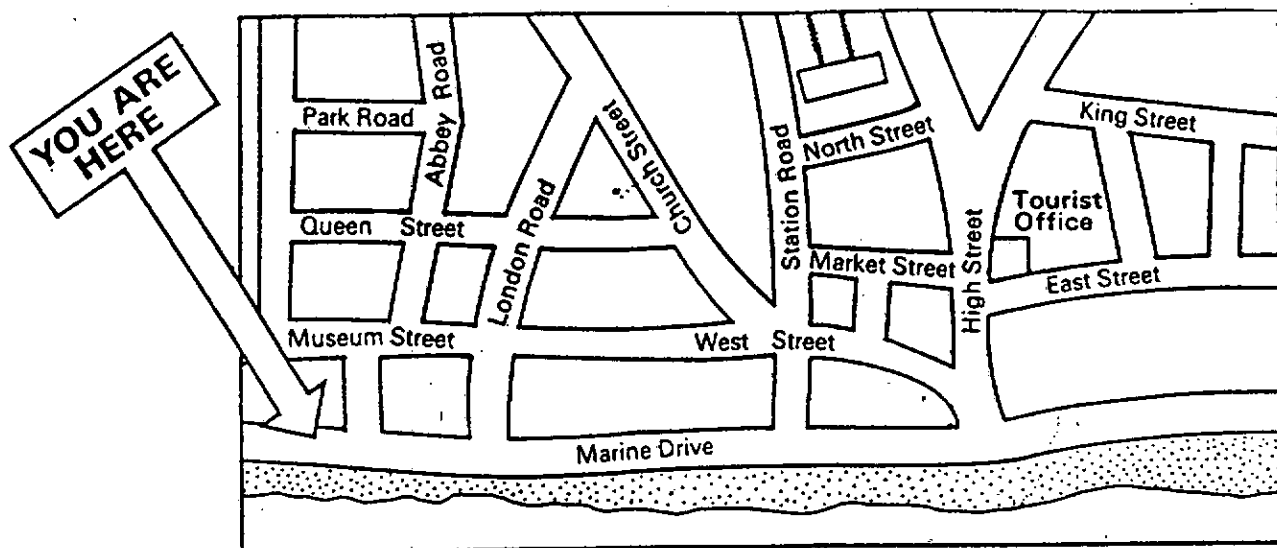
10.a

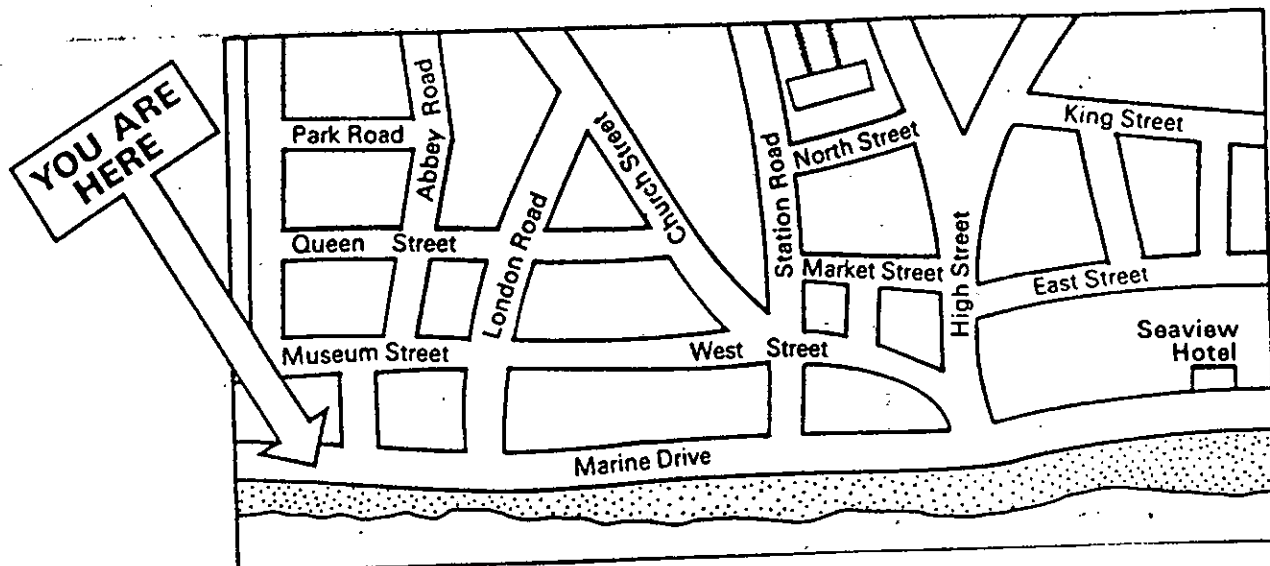
10.b

10.c

10.d

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน

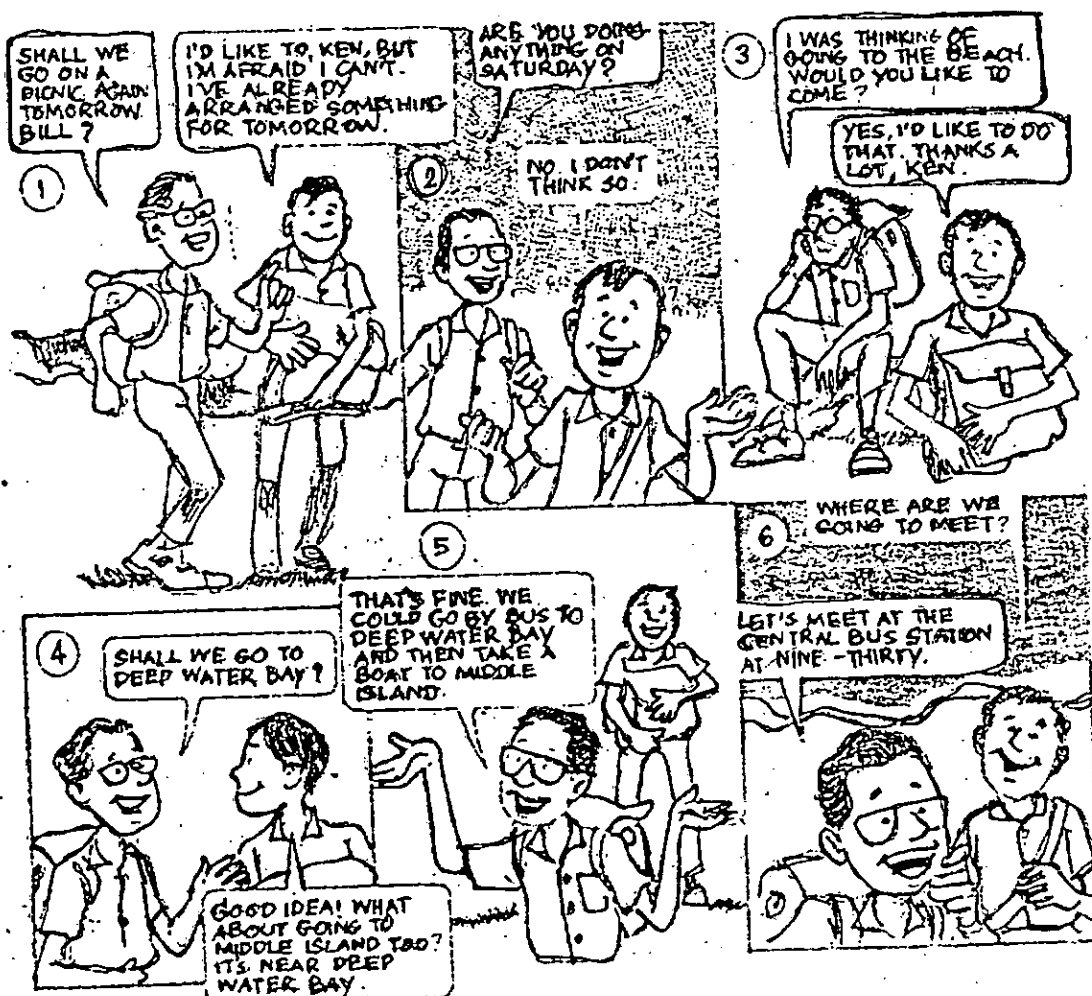
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เวลา 50 นาที

คำชี้แจง.

1. ข้อสอบทั้งหมด 25 ข้อ ให้นักเรียนทำทุกข้อลงในกระดาษคำตอบ
2. ห้ามขีดเขียนข้อความใด ๆ ลงในข้อสอบ

จุดประสงค์ นักเรียนสามารถจับใจความ ลำดับความ วิเคราะห์ความจากเรื่องที่อ่านได้

Read the passages and answer the question which follow.

1. What does Bill suggest doing?
 - a. Take a boat to Middle Island.
 - b. Take a train at the railway station.
 - c. Take a bus at the Central Bus Station.
 - d. Take a bus to the Bay and a boat to the Island.

2. Why does Ken ask Bill if he is free on Saturday?
 - a. He wants to go on a picnic with Bill.
 - b. He would like to ask Bill out for dinner.
 - c. He wants to meet Bill at the Central Bus Station.
 - d. He would like to go to the beach and ask Bill to go with him.

Yesterday Susan studied Maths, History, Science and Geography and so did Tom. John studied the same subjects as Tom except History. He studied English instead. Linda didn't like the subjects that Tom studied, so she chose physical Education.

3. Which is correct according to the passage?
 - a. Linda and John studied History.
 - b. John studied English like Tom did.
 - c. Linda chose Physical Education because she liked Tom.
 - d. Tom and Susan didn't study the same subjects as Linda did.

Woman : Your room is a mess ! Your clothes are all over the floor and your bed is unmade. And when was the last time you picked up your toys?

Man : You ought to try to be neater. Clean it up, and when you're finished, we'll go on a picnic.

4. Who might these two speakers be?

- a. Parents
- b. Two friends
- c. A parent and a child
- d. A teacher and a student

Man : What did you think of the final test ?

Woman : I was expecting it to be easy, but at the end of the first hour, I was still on the first page.

5. What can we learn from the above conversation?

- a. The test has one page.
- b. The woman found the exam easy.
- c. The exam was difficult to the woman.
- d. The woman completed the exam in one hour.

"That's a big dog you have there," said Mr. Black's neighbor.

"Yes, he is very large," answered Mr. Black.

"Is he nasty?" the neighbor asked.

"Yes, he is," answered Mr. Black.

"I suppose he eats a lot," the neighbor said.

"You're right," said Mr. Black.

"What do you feed him?" asked the neighbor.

6. What is the best way to end the conversation?

- a. "Not too much," answered Mr. Black.
- b. "Anything he wants," answered Mr. Black.
- c. "Nothing he would like," answered Mr. Black.
- d. "He'll be fatter than before," said Mr. Black.

A man living near London had a most unlucky day fishing. He was standing on a bridge when his hat fell into the water. Quickly leaning over the side of the bridge, he tried to hook the hat and pull it out off the river. As he did so, his car keys fell out of his pocket and disappeared in the water.

7. What do you learn from the story?

- a. The man lost the car keys.
- b. The man was able to hook a fish.
- c. The man's pocket fell into the water.
- d. The man walking over the bridge was going to London.

- A : Can I help you?
- B : Yes, I'm looking for a pair of white gloves. I think I wear size six.
- A : The white gloves are on this counter. Let's seeHere's a size six. These are very nice, and they 're washable too.
- B : Oh, I'll try them on. Hmm....they seem to fit. How much are they?
- A : Five dollars.
- B : All right. I'll take them.
- A : That' ll be five-twenty with the tax.

8. How much will the speaker "B" pay for the tax?

- a. Five dollars
- b. Twenty cents
- c. Twenty Dollars
- d. Twenty five cents

The radio had some news. It said, "There was a robbery on a night train from Chiangmai to Bangkok in the early hours of this morning. The train had nearly one million baht in bank notes in the mail van, and the robbers got away with it all. The police are looking for them in Bangkok."

9. The police are looking for them in Bangkok.

What does "them" mean?

- a. the train
- b. the robbers.
- c. the mail vans
- d. the bank notes

In 1941 Germany and Austria went to war with France and Russia. Everyone thought that the Germans might win, because they almost got Paris, but England and Italy helped France and Russia. England had a strong navy, so Germany could not bring things from across the sea. Then the United States began to help England and France. Thailand also sent men to France. The Germans lost too many men and so they lost the war.

10. Why didn't the Germans win?

- a. They had too many men.
- b. Austria didn't help them.
- c. They lost a lot of men.
- d. They had a strong army.

Yesterday two men escaped with over \$ 100,000 from the National City Bank at 41 High Street. The two men enter the bank shortly after it was opened at ten a.m. One of the men carried a

gun, and forced the banks staff and the customers to lie on the floor. The second man then forced the manager to open the safe.

11. Where can you often find this piece of writing ?

- a. In a magazine
- b. In a newspaper
- c. In a bank report
- d. In an advertisement

12. Which is true according to the passage?

- a. The bank manager was forced to commit a crime.
- b. The bank was robbed by two men in the morning.
- c. One of the two robbers was arrested immediately.
- d. Shooting broke out during the bank robbery yesterday.

My 81 year - old mother is proud of the fact that she doesn't look her age. One summer day she went into a drugstore and, talking about the heat, said to the clerk, "Going to be ninety-seven today."

The man reached across the counter, shook her hand and said, "Happy birthday." Mother took to her bed for a week.

13. What does the sentence "Going to be ninety seven today." refer to?

- a. age
- b. price
- c. weight
- d. temperature

Mrs. Even Smith who lives at 42, Wilson road, Bristol, is the mother of the missing child. On the morning of November 21st she got up at 7.00. Then she had breakfast with her family, her husband and her son, Mike. Then her daughter, Anne, got ready for school. She put on her brown raincoat. Anne said that she wanted to buy some flowers because it was her teacher's birthday. Mrs. Smith gave Anne \$2 and Anne left the house at 8.15. Anne's school is about five minutes walk from the house. Mrs. Smith did not see her daughter again.

14. How many people are there in Mrs. Smith's family?

- a. 2
- b. 3
- c. 4
- d. 5

Given the assignment of writing a composition about what they would do if they had a million dollars, all of the children in the class except Johnny were busily writing away.

The teacher, becoming aware of his idleness, said severely,

"Johnny, don't you know that you are supposed to tell what you would to if you have a million dollars?

"Well," said Johnny lazily leaning back in his chair," this is exactly what I would do if I had a million dollars!"

15. What is true according to the story?

- a. Johnny was busily writing the composition.
- b. all of Johnny's friends wrote the composition.
- c. The teacher helped Johnny write the composition.
- d. Johnny did not know how to write the composition.

16. What is the mood of the story?

- a. funny
- b. serious
- c. exciting
- d. frightening

In some parts of the world the weather is very changable, and this fact plays an important part in the dailly life of the people. They may be farmers, fisherman, or sailors; and because of their work, they like to know about these changes in advance. Space scientists and airplane pilots also need the kind of information.

17. "These changes" in "these changes in advance" refers to changes in

- a. scientists.
- b. the weather.
- c. the people's work.
- d. the daily life of the people.

18. which type of work would be least concerned with the weather change?

- a. Flying
- b. Farming
- c. Sailing
- d. Selling

Plant, birds, animals and insects are living things. They breathe, feed and grow. However, plants do not move from place to place. Unlike other living things, plants make their own food.

A plant has many parts. Each part has its speacial job. The root hold the plants and the leaves firmly in the ground. They also draw water from the soil. The stem carries the water from the roots to the leaves. It also holds up the leaves to face the sun. This job is important because the leaves need sunlight to make food for the plant.

19. Which of the following living things make their own food?

- a. Birds
- b. Plants
- c. Insects
- d. Animals

20. what does the word feed mean?

- a. eat
- b. move
- c. sleep
- d. learn

21. Which part of the plant produces food?

- a. The stems
- b. The roots
- c. The leaves
- d. The fruits

In order to learn how to choose food correctly, let us begin with lunch. This is the meal that you may sometimes choose for yourself. Then, after we have considered that might be chosen for lunch, we will think about what the other meals should include (breakfast and dinner) so that there will be the proper balance of foods for the day.

22. Which is correct?

- a. It is not necessary to have breakfast.
- b. We should eat three meals at home everyday.
- c. It's impossible for us to choose a good meal.
- d. We should eat proper balance of food everyday.

NOTICE

CHILDREN'S ART COMPETITION

The competition is opened to all children under ten years old. School Children should send their drawings through the headmaster.

Drawings may be in black and white or in colour. Any medium may be used : water - colour, ink, chalk, crayon or pencil.

Drawings must be smaller than twelve inches by fifteen inches. all drawings must be sent to the silver Art Club ty the 15th of June.

The first, second and third winner will get \$5

23. Which is the correct information according to the notice?

All drawings must be.....

- a. in colour
- b. very large
- c. sent on time
- d. in black and white

Father : What games are you going to play this term?

Lee : Sepak takraw

Father : Are you joking? You don't know how to play it.

Lee : True, but I'm going to learn.

Father : Sepak takraw is a difficult game. Why don't you play badminton or basketball?

Lee : I play both games quite well. Now I want to learn a new game. My friends Mark, Tony and Dave are also going to learn sepak takraw.

Father : Will you be able to play it well?

Lee : I hope so. Bob and Mike are already in the school team.

24. What does Lee mean when he says "True"?

- a. Sepak takraw is a difficult game.
- b. Sepak takraw is an interesting game.
- c. He is joking about playing sepak takraw.
- d. He does not know how to play sepak takraw.

25. Which of the following is true about Lee?

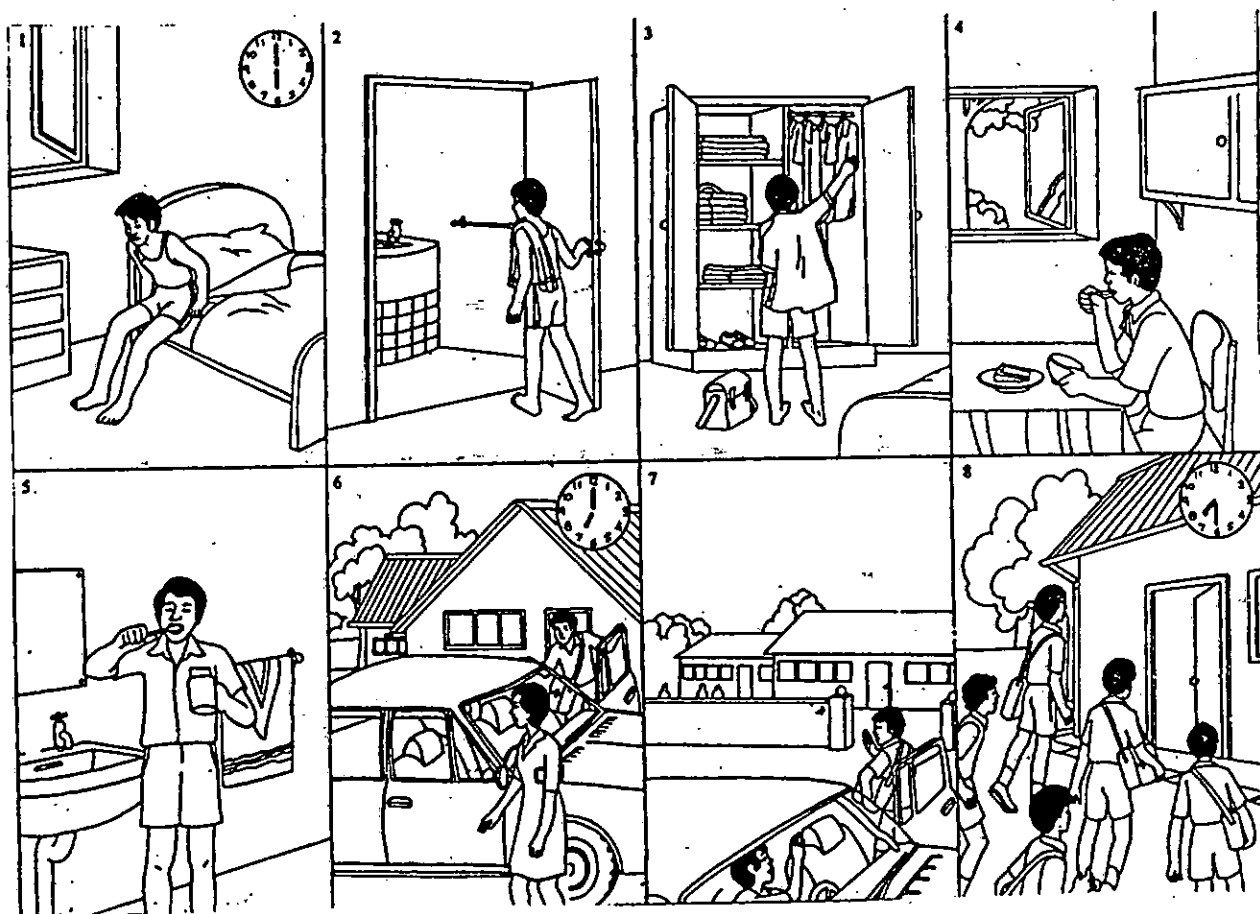
- a. He is a proud boy.
- b. He is careless boy.
- c. He is a foolish boy.
- d. He is an active boy.

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เวลา 30 นาที

จุดประสงค์ นักเรียนสามารถเขียนเรื่องจากภาพได้

Direction : Write a composition about ten sentence from the pictures given below.

แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่าพฤติกรรมหรือความรู้สึกในแต่ละข้อนั้นตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากหรือน้อยเพียงใด สิ่งสำคัญที่สุดคือ ขอให้ให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

2. วิธีตอบแบบสอบถาม ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่อง คือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียดก่อน เมื่อคิดว่าจะตอบช่องใดก็ให้ทำเครื่องหมาย / ให้ตรงกับช่องนั้น ๆ

3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนเมื่อสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์และมีคุณค่ามากที่สุด ก็ต่อเมื่อนักเรียนตอบตรงกับความจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง

ความรู้สึกหรือการกระทำ ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0) เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ แล้วข้าพเจ้า ชอบวิชาภาษาอังกฤษ				/	

คำอธิบาย

จากตัวอย่างข้อ (0) แสดงว่า เมื่อข้อความที่แสดงความรู้สึกเมื่อเปรียบเทียบกับวิชาภาษาอังกฤษกับวิชาอื่น ๆ แล้ว นักเรียนต้องการตอบว่า ชอบภาษาอังกฤษน้อย

ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนมีความรู้สึกหรือการกระทำตรงกับ
ข้อความต่อไปนี้มาก หรือเพียงใด

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1.	เมื่อเปรียบเทียบวิชาอื่น ๆ แล้วข้าพเจ้าชอบ วิชาภาษาอังกฤษ					
2.	เมื่อเกิดปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า จะถามครู หรือเพื่อนที่เรียนเก่งกว่า					
3.	ภายหลังชั่วโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะใช้ เวลาทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วอย่างตั้งใจ					
4.	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับ ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม					
5.	เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว ข้าพเจ้า อยากจะไปเรียนต่อต่างประเทศ					
6.	ในชั่วโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความตั้งใจ เรียนในเรื่องที่ครูสอน					
7.	ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการ ปรับปรุงชีวิตและอนาคตของข้าพเจ้า					
8.	ข้าพเจ้าอยากพูดภาษาอังกฤษให้ได้อย่าง คล่องแคล่วเหมือนเจ้าของภาษา					
9.	ข้าพเจ้ามักจะฝึกการฟังจากเพลงภาษาอังกฤษ หรือภาพยนตร์ที่มีเสียงในฟิล์มเป็นภาษาอังกฤษ					

ความรู้สึกหรือการกระทำ ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
10. ข้าพเจ้าคิดว่าอุปกรณ์ประกอบการสอนตลอดจน วิธีการสอนทำให้ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษ ได้ดีขึ้น					
11. ข้าพเจ้ามีความคิดและต้องการที่จะหาวิธีเรียน ภาษาอังกฤษให้ได้					
12. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นหน่วยต่อการเรียนวิชาภาษา อังกฤษ					
13. ข้าพเจ้ามีความต้องการให้ตัดวิชาภาษาอังกฤษ ออกจากหลักสูตร					
14. กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มักทำให้ข้าพเจ้า ไม่มีความสุขที่จะเรียน					
15. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก และข้าพเจ้าคง ไม่สามารถทำให้ได้ดีไปกว่านี้ ..					
16. ข้าพเจ้ารู้สึกง่วงนอนในชั่วโมงภาษาอังกฤษ บ่อย					
17. ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ไม่มี ประโยชน์สำหรับข้าพเจ้า					
18. ข้าพเจ้ามักจะลอกการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ ของเพื่อนเสมอ					
19. ข้าพเจ้า ไม่ต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชาที่ ต้องใช้ภาษาอังกฤษ					
20. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าต้องฝืนใจเรียนภาษาอังกฤษ ...					

ภาคผนวก ค

- ตารางแสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง
- ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง
- ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูด
- ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของการตรวจคะแนนการพูด
- ตารางแสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน
- ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน
- ตารางแสดงค่าดัชนีความยาก และดัชนีอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน
- ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของการตรวจคะแนนการเขียน
- ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง
- ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูด
- ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน
- ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน
- ตารางแสดงคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตาราง 11 แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟัง จำนวน 25 ข้อ

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	.30	.37	20	.31	.33
2	.31	.48	21	.74	.37
3	.41	.30	22	.61	.41
4	.28	.26	23	.57	.48
5	.26	.22	24	.46	.33
6	.50	.48	25	.28	.33
7	.41	.59			
8	.67	.37			
9	.56	.30			
10	.50	.26			
11	.48	.30			
12	.28	.33			
13	.52	.30			
14	.26	.30			
15	.76	.26			
16	.20	.41			
17	.31	.26			
18	.59	.37			
19	.41	.67			

ตาราง 12 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้าน
การฟัง จำนวน 25 ข้อ โดยใช้สูตร KR - 20 ของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน

ข้อ	p	q	pq	ข้อ	p	q	pq
1	.36	.64	.23	16	.26	.74	.19
2	.48	.52	.24	17	.42	.58	.24
3	.48	.52	.24	18	.29	.71	.20
4	.47	.53	.24	19	.38	.62	.23
5	.53	.47	.24	20	.52	.48	.24
6	.62	.38	.21	21	.70	.30	.21
7	.63	.37	.23	22	.52	.48	.24
8	.68	.32	.21	23	.64	.36	.23
9	.53	.47	.24	24	.50	.50	.25
10	.59	.41	.24	25	.40	.60	.24
11	.53	.47	.24				
12	.55	.45	.24		$\Sigma pq = 5.71$		
13	.55	.45	.24		$S^2_t = 18.29$		
14	.37	.63	.22				
15	.75	.25	.18				

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{100}{100-1} \left[1 - \frac{5.71}{18.29} \right] \\
 &= 1.01 \times .69 \\
 &= .6969 \\
 &= .70
 \end{aligned}$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้านการฟังเท่ากับ .70

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ด้านการพูด

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก t
	$\bar{X}$	S_H^2	$\bar{X}$	S_L^2	
1	23	2.92	9.36	3.24	27.49
2	23.20	1.58	9.44	3.84	29.54
3	22.20	2.75	9.72	4.21	23.65
4	22.60	3.41	9.20	3.58	25.32
5	22.52	2.51	9.56	3.92	25.55
6	22.68	2.31	9.56	4.17	25.76
7	23.24	1.02	9.64	4.49	28.96
8	23.12	1.94	9.16	3.22	30.71
9	23.00	1.58	9.16	4.14	28.93
10	23.28	1.12	9.32	3.72	31.68

ค่าความเชื่อมั่น = .99

ตาราง 14 การหาค่าความเชื่อมั่นของการตรวจคะแนนการพูดของผู้ตรวจ 2 คน โดยใช้
สหสัมพันธ์แบบ สเปียร์แมน (Spearman Rank Correlation)

คนที่	ผู้ตรวจคนที่ 1		ผู้ตรวจคนที่ 2		ผลต่าง ของอันดับ	
	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ	D	D ²
1	59	8	59	8	0	0
2	69	3	69	3	0	0
3	44	14	43	14	0	0
4	50	12	48	13	-1	1
5	55	10	55	10	0	0
6	60	7	60	7	0	0
7	65	4	65	4	0	0
8	48	13	49	12	1	1
9	63	5	63	6	-1	1
10	89	1	89	1	0	0
11	57	9	57	9	0	0
12	61	6	60	7	-1	1
13	65	4	64	5	-1	1
14	54	11	54	11	0	0
15	73	2	72	2	0	0

$$\Sigma D^2 = 5$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 &= \frac{1 - 6 \sum D^2}{N(N^2 - 1)} \\
 &= \frac{1 - 6 \times 5}{15(15^2 - 1)} \\
 &= \frac{1 - 30}{3360} \\
 &= .99
 \end{aligned}$$

ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจเท่ากับ .99

ตาราง 15 แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการอ่าน จำนวน 25 ข้อ

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	.50	.24	20	.64	.28
2	.63	.22	21	.35	.30
3	.65	.22	22	.48	.32
4	.35	.42	23	.33	.30
5	.36	.44	24	.40	.32
6	.59	.34	25	.64	.28
7	.51	.42			
8	.35	.38			
9	.66	.36			
10	.55	.46			
11	.72	.32			
12	.59	.42			
13	.25	.26			
14	.65	.34			
15	.32	.24			
16	.20	.26			
17	.25	.40			
18	.50	.20			
19	.26	.52			

ตาราง 16 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้าน
การอ่าน จำนวน 25 ข้อ โดยใช้สูตร KR - 20 ของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน

ข้อ	p	q	pq	ข้อ	p	q	pq
1	.48	.52	.25	16	.23	.77	.18
2	.60	.40	.24	17	.49	.51	.25
3	.63	.37	.23	18	.50	.50	.25
4	.42	.58	.24	19	.34	.66	.23
5	.52	.48	.25	20	.73	.27	.20
6	.52	.48	.25	21	.56	.44	.25
7	.54	.46	.25	22	.42	.58	.24
8	.61	.39	.24	23	.21	.79	.16
9	.37	.63	.23	24	.44	.56	.25
10	.71	.29	.21	25	.57	.43	.25
11	.50	.50	.25				
12	.82	.18	.15		$\Sigma pq = 5.70$		
13	.55	.42	.24		$S^2_{\Sigma} = 28.63$		
14	.31	.69	.21				
15	.72	.28	.20				

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{100}{100-1} \left[1 - \frac{5.7}{28.63} \right] \\
 &= 1.01 \times .8009 \\
 &= .81
 \end{aligned}$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน
เท่ากับ .81

ตาราง 17 การหาค่าดัชนีความยากง่าย (Index of Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Index of Discrimination) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน

คนที่	คะแนนของกลุ่มสูง	คะแนนของกลุ่มต่ำ
1	19	11.5
2	18.5	11.5
3	17	11.5
4	17	11.5
5	17	11.5
6	17	11.5
7	16.5	11
8	16.5	11
9	16.5	11
10	16.5	11
11	16	10.5
12	16	10.5
13	16	10.5
14	16	10
15	15.5	10
16	15.5	10
17	15.5	10
18	15.5	9.5
19	15.5	9
20	15	9

ตาราง 17 (ต่อ)

คนที่	คะแนนของกลุ่มสูง	คะแนนของกลุ่มต่ำ
21	15	9
22	15	8
23	15	7
24	15	7
25	15	7
	$S_H = 401$	$S_L = 250$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 \text{Index of Difficulty} &= \frac{S_H + S_L - (n_T)(X_{\min})}{n_T (X_{\max} - X_{\min})} \\
 &= \frac{401 + 250 - (50)(7)}{50(19 - 7)} \\
 &= \frac{651 - 350}{600} \\
 &= .50
 \end{aligned}$$

ค่าดัชนีความยากของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ด้านการเขียนเท่ากับ .50

Index of Discrimination

$$\begin{aligned}
 &= \frac{s_H - s_L}{n_H(X_{\max} - X_{\min})} \\
 &= \frac{401 - 250}{25(19 - 7)} \\
 &= \frac{151}{300} = .50
 \end{aligned}$$

ค่าดัชนีอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ด้านการเขียนเท่ากับ .50

ตาราง 18 การหาค่าความเชื่อมั่นของการตรวจคะแนนการเขียนของผู้ตรวจ 2 คน โดยใช้
สหสัมพันธ์แบบ สเปียร์แมน (Spearman Rank Correlation)

คนที่	ผู้ตรวจคนที่ 1		ผู้ตรวจคนที่ 2		ผลต่าง ของอันดับ	
	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ	D	D ²
1	17	3	17	3	0	0
2	19	1	17	3	-2	4
3	15	5	15	5	0	0
4	18	2	18	2	-1	1
5	14	6	14	6	0	0
6	19	1	17	3	-2	4
7	16	4	18	2	2	4
8	16	4	14	6	-2	4
9	12	8	14	6	2	4
10	12	8	12	8	0	0
11	13	7	13	7	0	0
12	19	1	19	1	0	0
13	13	7	13	7	0	0
14	11	9	11	9	0	0
15	16	4	16	4	0	0

$$\Sigma D^2 = 20$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 &= \frac{1 - 6 \sum D^2}{N(N^2 - 1)} \\
 &= \frac{1 - 6 \times 20}{15(15^2 - 1)} \\
 &= \frac{1 - 120}{3360} \\
 &= .96
 \end{aligned}$$

ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจเท่ากับ .96

ตาราง 19 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก t
	$\bar{X}$	s_H^2	$\bar{X}$	s_L^2	
1	3.68	.81	3.20	1.0	1.78
2	3.80	.91	3.16	.81	2.44
3	2.36	.41	1.96	.46	2.15
4	4.12	1.03	3.52	1.01	2.10
5	3.56	1.09	2.92	1.58	1.96
6	3.76	0.86	3.36	.49	1.78
7	4.16	.89	3.72	.54	1.84
8	4.68	.48	4.20	.66	2.24
9	3.56	1.50	3.20	1.75	1.85
10	3.88	.69	3.52	1.01	1.98
11	3.88	.86	3.56	.76	1.76
12	3.84	.72	3.64	1.15	1.78
13	4.48	.93	3.80	1.75	2.08
14	4.28	.88	4.0	1.08	1.99
15	3.80	1.33	3.48	1.84	1.90
16	3.56	1.59	3.04	1.96	1.88
17	4.52	1.01	4.20	1.58	1.99
18	4.04	1.12	3.0	2.33	2.80

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก t
	$\bar{X}$	S_H^2	$\bar{X}$	S_L^2	
19	4.16	1.12	3.52	1.39	1.91
20	4.36	1.15	4.04	1.04	1.88

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89

ตาราง 20 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลัง การทดลอง

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
1	8	15	11	12	11	11
2	6	12	9	11	8	9
3	12	19	4	10	13	13
4	10	15	7	10	11	12
5	14	19	12	14	10	10
6	10	15	9	12	19	19
7	10	14	12	19	9	11
8	11	16	12	16	9	12
9	9	13	14	19	19	22
10	8	14	9	12	9	11
11	12	17	8	12	7	8

ตาราง 20 (ต่อ)

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา		มุ่งประสบการณ์ภาษา		คู่มือครู	
	รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม		รูปแบบที่ 2			
	การทดสอบเชิงปฏิบัติการ					
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
	การทดลอง	การทดลอง	การทดลอง	การทดลอง	การทดลอง	การทดลอง
12	7	12	6	12	9	9
13	9	14	6	12	12	14
14	9	15	5	11	10	12
15	8	12	6	10	9	11
16	8	17	10	12	10	12
17	12	17	10	13	9	11
18	13	13	9	13	8	11
19	8	16	8	13	9	12
20	11	15	11	12	10	11
21	9	15	13	15	11	11
22	14	19	9	12	11	11
23	11	15	12	14	7	6
24	8	13	13	16	8	9
25	10	16	12	14	10	12

ตาราง 20 (ต่อ)

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
26	10	14	12	16	6	11
27	10	15	14	16	13	14
28	14	22	15	20	9	9
29	13	17	11	16	11	9
30	12	19	10	12	6	8

ตาราง 21 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูดของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลัง การทดลอง

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
1	61	71	53	59	49	52
2	42	65	48	55	46	50
3	63	77	57	65	59	59
4	65	81	64	67	54	55
5	67	82	61	69	52	56
6	55	65	60	69	76	78
7	55	65	75	81	57	57
8	57	67	69	77	59	65
9	50	55	59	69	89	89
10	54	65	65	77	65	65
11	55	65	42	60	55	55

ตาราง 21 (ต่อ)

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
12	53	59	69	71	58	59
13	57	65	59	65	63	65
14	50	53	65	77	59	64
15	65	81	59	65	59	65
16	59	65	60	69	65	65
17	59	63	50	59	44	50
18	59	59	55	71	60	65
19	59	65	48	55	58	65
20	57	59	56	68	48	53
21	59	54	50	59	65	65
22	58	65	56	65	49	52
23	65	79	43	59	46	49
24	55	65	61	71	50	50
25	50	65	54	65	59	59

ตาราง 21 (ต่อ)

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
26	50	65	65	77	65	65
27	54	65	49	59	59	65
28	71	81	65	75	63	65
29	55	65	55	68	63	65
30	69	81	60	65	46	50

ตาราง 22 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านของนักเรียนที่เรียนด้วย
 วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
 วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลัง
 การทดลอง

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
1	15	18	13	15	15	15
2	12	17	13	14	10	11
3	20	23	14	18	14	14
4	20	23	13	20	20	20
5	20	23	13	18	12	13
6	14	18	14	20	20	21
7	10	16	16	23	15	16
8	10	19	15	19	10	10
9	16	20	18	21	20	21
10	10	17	14	17	15	15
11	12	19	12	17	14	15

ตาราง 22 (ต่อ)

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
12	11	16	11	19	16	14
13	15	17	13	20	18	20
14	10	19	14	20	10	7
15	15	20	14	21	11	14
16	9	14	14	19	20	22
17	17	21	14	20	15	16
18	19	24	10	17	16	16
19	15	21	9	15	15	19
20	8	15	13	19	10	12
21	10	18	13	19	17	19
22	18	21	15	20	16	18
23	19	24	16	20	13	12
24	14	18	19	22	14	15
25	10	17	15	18	9	9

ตาราง 22 (ต่อ)

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา		มุ่งประสบการณ์ภาษา		คู่มือครู	
	รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้มีกิจกรรม		รูปแบบที่ 2			
	การทดสอบเชิงปฏิบัติการ					
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
	การทดลอง	การทดลอง	การทดลอง	การทดลอง	การทดลอง	การทดลอง
26	10	18	14	20	10	10
27	16	19	15	19	17	17
28	16	24	17	21	11	16
29	10	15	11	16	9	10
30	15	23	15	18	10	9

ตาราง 23 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนของนักเรียนที่เรียนด้วย
 วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ
 วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
1	15	18	10	11	11	12
2	11	14	11	15	9	11
3	14	18	11	14	10	11
4	12	17	12	15	10	12
5	13	19	10	12	11	11
6	14	17	10	15	17	18
7	10	14	11	19	13	13
8	12	14	14	19	11	13
9	10	14	14	18	16	19
10	14	18	12	18	11	12
11	12	16	10	12	9	10

ตาราง 23 (ต่อ)

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
12	12	11	11	15	10	11
13	12	15	12	15	12	14
14	10	11	15	18	10	13
15	13	17	12	15	12	12
16	11	15	11	11	13	15
17	9	11	11	11	11	11
18	11	15	12	15	10	12
19	11	14	11	13	11	13
20	10	11	11	14	10	11
21	10	11	11	13	12	14
22	12	16	10	14	10	12
23	12	15	10	12	11	12
24	12	16	10	14	10	10
25	10	11	10	14	11	12

ตาราง 23 (ต่อ)

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
26	10	15	10	12	12	13
27	11	14	11	13	12	14
28	13	19	15	19	13	16
29	12	15	14	18	12	14
30	12	18	11	15	12	12

ตาราง 24 คะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เขียนด้วยวิธีการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ วิธีการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน

คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
1	66	68	77	80	81	81
2	63	75	61	80	69	69
3	72	78	61	65	65	67
4	75	80	84	87	86	86
5	91	94	89	90	58	64
6	70	73	82	84	82	86
7	70	76	65	91	65	66
8	65	75	83	85	67	72
9	66	74	87	87	90	88
10	79	89	84	95	67	66
11	83	93	65	72	83	84

ตาราง 24 (ต่อ)

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
12	79	85	78	78	71	70
13	68	69	63	71	89	90
14	63	64	68	69	76	75
15	70	72	78	78	87	84
16	87	88	68	68	82	82
17	82	83	77	82	82	80
18	82	89	80	79	77	76
19	74	84	79	73	66	66
20	73	78	60	69	84	84
21	75	83	78	79	70	71
22	74	77	76	78	74	71
23	77	86	82	84	78	76
24	71	72	73	80	80	80
25	65	65	77	85	70	75

ตาราง 24 (ต่อ)

นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน						
คนที่	มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้มีกิจกรรม การทดสอบเชิงปฏิบัติการ		มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2		คู่มือครู	
	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง	ก่อน การทดลอง	หลัง การทดลอง
26	85	86	74	82	65	66
27	61	79	68	73	66	66
28	89	90	80	83	65	65
29	75	78	65	75	64	64
30	85	86	75	80	62	62

ประวัติของผู้วิจัย

ชื่อนางสาวพรพิมล	ชื่อสกุล ประสงค์พร
เกิดวันที่ 24 เดือนสิงหาคม	พุทธศักราช 2498
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 63/2363 ซอย 102 หมู่บ้านเคหะธานี 4 แขวงสะพานสูง เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 6
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ถนนสุขุมวิท 3 แขวงสะพานสูง เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2520	ค.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ) จากวิทยาลัยครูพระนคร
พ.ศ. 2535	กศ.ม. (วิชาเอกมัธยมศึกษา สาขาการสอนภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้และไม่ใช้
กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

พรพิมล ประสงค์พร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

พฤษภาคม 2535

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และ ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับ วิธีการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร จำนวน 90 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครูแต่ละกลุ่มใช้เวลาในการเรียน กลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาในการทดลองเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว ผลของการทดลอง พบว่า

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการและนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ

2. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลอง
ที่ 2 และกลุ่มควบคุม ภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบ
เชิงปฏิบัติการ มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธี
การสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และนักเรียนที่ได้รับ
การสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสนใจในการเรียนภาษา
อังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

A COMPARATIVE STUDY OF MATHAYOM SUKSA III STUDENTS' ENGLISH
PERFORMANCE AND INTEREST THROUGH THE INSTRUCTION BASED
ON THE CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER (MODEL B)
WITH AND WITHOUT THE PRAGMATIC TEST ACTIVITY
AND THE INSTRUCTION IN THE
TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

By

PORNPIMON PRASONGPORN

Presented in partial fulfilment of the requirements for the
Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

November 1992

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa III Students' English performance and interest in learning English through the instruction based on the Concentrated Language Encounter (Model B) with and without the Pragmatic Test Activity and the instruction in the Teacher's Manual

Ninety Mathayom Suksa III students of Triamudomsuksa nomklao School, Bangkok, during the first semester of the 1992 academic year were simply randomized into three groups : two experiment groups and one control group with 30 students in each. The randomized control group pretest - posttest design was used in the experiment. The first experimental group was taught through the Concentrated Language Encounter (Model B) with the Pragmatic Test Activity, while the second one was taught through the Concentrated Language Encounter (Model B). The control group was taught through the instruction based on the Teacher's Manual. Each Group was taught with the same contents for sixteen 50 minutes' periods.

The instruments used were the English Performance Test including with Listening, Speaking, Reading and writing and the questionnaire of interest towards learning English administered by the researcher.

The statistical techniques used in this study was one - way Analysis of variance (ANOVA)

The result of the study indicated that :

1. The English performance including with Listening, speaking, reading and writing among the two experimental groups and

and the control group after the treatment was significantly different at the .01 level. The group of the students learned through the Concentrated Language Encounter (Model B) with and without the Pragmatic Test Activity acquired significantly higher English performance scores than that of the one learned through the instruction based on the teacher's manual at the .01 level. There were no significant difference between the students' English performance scores in the 2 experimental groups.

2. The interest towards learning English among the two experimental groups and the control one after the treatment was significantly different at the .05 level. The group of the students learned through the Concentrated Language Encounter (Model B) with and without the Pragmatic Test Activity acquired significantly higher interest towards learning English than that of the one learned through the instruction based on the teacher's manual at the .05 level. There were no significant difference between the students' interest towards learning English in the 2 experimental groups.